Coperta colecției de
Andrei Olsufiev
Ilustrația coperței de
Marian Ogroin

București, 1972

Florin Andrei Ionescu

UNCHIUL DUMNEAVOASTRĂ E BRUNET?

ROMAN

Editura Eminescu

În seara zilei de 12 septembrie 196..., un autoturism de culoare deschisă se opri în faţa clădirii cu numărul 293 de pe strada Melodiei. Cîteva secunde mai tîrziu — ceasornicul de bord arăta ora 18 şi 58 de minute — portierele autoturismului se deschiseră, lăsînd să iasă în stradă trei bărbaţi robuşti. Trîntind portierele, nu se mai osteniră să le încuie, ci se îndreptară fără grabă către magazinul „Voiajor", amplasat treizeci de metri mai departe, pe aceeaşi parte a străzii, în clădirea cu numărul 297.

Această clădire cu nouă etaje — construită pe terenul pe care, după bombardamentele de la începutul lui august 1944, se ridicaseră în pripă cîteva magazine ce fuseseră apoi demolate — avea una dintre laturi pe strada Melodiei, iar o alta pe bulevardul Trandafirilor. Ceva mai retrasă decît casele de locuit, mai vechi, de pe cele două străzi, lăsa loc unor peluze late de peste doi metri, astfel încît iarba, bine îngrijită, ajungea pînă aproape de vi-

trinele magazinului, luminate *a giorno*. Decoratorul amplasase, între panouri mari cu reclame turistice, nenumărate pachete de ţigări Camel, Marlboro, Pall Mall şi Kent ca şi parfumuri de import şi obiecte de artizanat, deoarece magazinul desfăcea mărfuri cu plata în valută pentru străinii în trecere prin Capitală.

La cinematograful „Triumf" de vizavi, tocmai trebuia să înceapă al treilea spectacol din ziua aceea. Rula un western de mare popularitate, şi o mulţime de oameni se înghesuiau în faţa intrării, căutînd un bilet în plus sau pur şi simplu privind fotografiile colorate, expuse în vitrine. Nimeni nu dădu însă atenţie celor trei bărbaţi, ale căror figuri nu ieşeau cîtuşi de puţin în evidenţă. Ceva ar fi putut bate totuşi la ochi, şi anume modul în care îşi purtau pardesiele de ploaie, aruncate neglijent pe mîna dreaptă, dar nimeni nu remarcă acest amănunt — în definitiv, fiecare are dreptul să-şi poarte pardesiul aşa cum crede de cuviinţă...

Ajungînd în faţa intrării magazinului, unul dintre cei trei bărbaţi trecu înainte şi înaintă degajat, urmat la mică distanţă de ceilalţi doi, care, înainte de a păşi înăuntru, îşi întoarseră instinctiv capetele, măsurînd parcă din ochi distanţa parcursă. Simion Seceleanu, responsabilul magazinului, îşi privi ceasul — era şapte punct — apoi le ieşi înainte noilor veniţi, explicîndu-le politicos în franţuzeşte,

că magazinul se închide la ora 19, deci nu-i mai poate servi.

Necunoscutul care intrase primul îl privi zîmbind, apoi, cu un gest scurt, dădu puţin la o parte pardesiul, pe care continuase să-l ţină, ca şi ceilalţi doi, aruncat pe mîna dreaptă, lăsînd să se vadă gura ameninţătoare a unui revolver.

— Nu e nevoie să ridici mîinile, pronunţă el rar, în româneşte, dar cu un evident accent străin. Stai liniştit în poziţia în care eşti şi zîmbeşte... Casa de bani e deschisă ?

— Da, bîigui Seceleanu, care transpirase deodată.

— Perfect. Altceva, ce mai faci ? Merge vînzarea ? întrebă cel din spatele revolverului, cu o umbră de ironie în voce.

— Merge... Lui Seceleanu nu-i venea să creadă că e victima unui atac banditesc în plin centru al oraşului, în lumina crudă a neonului din magazin, la cîţiva metri de sutele de trecători de pe cele două străzi. Necunoscutul din faţa sa îi zîmbea însă prietenește, şi Seceleanu îşi dădu seama că un privitor din afară şi-ar închipui, firesc, că stă de vorbă cu un inofensiv client...

Bărbatul din faţă vorbi din nou :

— Nu vrei să-mi oferi o ţigară ? Ai destule pe aici...

Seceleanu întinse mîna către un pachet de Marlboro.

— Nu, nu din acelea, sînt prea slabe pentru mine. Prefer, dacă eşti aşa de amabil, un Pall Mall.

Seceleanu apucă din raftul din spate un pachet, îl desfăcu cu mîinile tremurînde şi-i întinse ţigara cerută.

— Ia şi dumneata una, îl invită necunoscutul, în vreme ce cu mîna stîngă îşi aprindea ţigara la o brichetă cu gaz, de culoare aurie.

„Ivelo", recunoscu Seceleanu marca brichetei. Luă şi el o ţigară şi şi-o aprinse la flacăra brichetei ce-i fusese întinsă. Trase cu ochiul în stînga : Stela Vasiliu, vînzătoarea, tocmai terminase de aranjat — albă ca varul la faţă — cîteva cartuşe de ţigări în servieta pe care i-o ţinea larg deschisă, în faţă, cel de al doilea necunoscut.

— Pune şi vre-o două-trei sticle de gin, ceru acesta, jucîndu-se cu revolverul sub privirile îngrozite ale vînzătoarei. Îmi place foarte mult ginul. Dumitale, nu ? Ştii, îi destăinui el, îl beau fără sifon şi fără lămîie, numai cu cîteva mici cuburi de gheaţă... Sînt un tip ciudat, nu-i aşa ?

În clipa aceea uşa se deschise larg şi în magazin intră o tînără femeie, înaltă, suplă, deosebit de frumoasă. Seceleanu îşi ţinu respiraţia. Ce avea să se întîmple ?

— *Guten Abend !*

Noua venită zîmbi politicos.

Al treilea necunoscut care stătuse pînă atunci cu spatele spre intrare, urmărind din priviri activitatea tovarășilor săi, se întoarse lent și-i răspunse calm :

— *Guten Abend ! Tut mir leid, Sie sind doch zu spät gekommen... Das Laden ist bereits geschlossen...*

Tînăra blondă păru nemulțumită, vru să spună ceva, dar se răzgîndi. Se întoarse și părăsi magazinul, scuzîndu-se :

— *Entschuldigung... Guten Abend !*

După ieșirea ei, al treilea necunoscut se apropie de primul și-i șopti :

— Să ne grăbim totuși... Am putea avea surprize...

— Mă rog...

Primul necunoscut îl privi pe Seceleanu atent, apoi i se adresă din nou :

— Ai acolo, în raft, o valiză... Da, aceea neagră... Pune te rog toți banii din casă înăuntru. Dar repede !

Ca un automat, Seceleanu se conformă ordinului, apoi îi întinse necunoscutului valiza.

— Mulțumesc. Acum, scoate-ți batista. Așa... Ia sticluța asta și toarnă cîteva picături pe batistă... nu, mai multe... destul ! Așează-te în spatele tejghelei. Nu, nu acolo, dincolo ! Perfect. Culcă-te pe spate ! Mai repede, dacă vrei să-ți mai vezi ne-

vestica și copiii ! Acum, pune batista la nas și inspiră adînc. Adînc am spus ! Bine !...

Seceleanu simți cum mirosul de cloroform îi pătrunde adînc în plămîni. Peste cîteva secunde, adormise...

Între timp, al doilea necunoscut procedase în același mod cu Stela Vasiliu ; așa încît în clipa în care cei trei părăseau magazinul, personalul de deservire al acestuia dormea dus în spatele tejghelelor.

Înainte de a părăsi magazinul, unul dintre cei trei deblocă dispozitivul de siguranță al broaștei de tip yale, după care șterse, cu o mișcare rapidă, porțiunea de metal atinsă ; trîntită, ușa se încuie automat. Șterse cu batista, la fel de repede, clanța ușii, apoi traversă peluza, apropiindu-se de ceilalți doi, care i-o luaseră înainte.

Peste două minute, autoturismul de culoare deschisă demară și se îndepărtă pe bulevardul Trandafirilor. Cei trei pasageri lăsau în urmă nu numai un magazin devalizat ci și o victimă. Stela Vasiliu, suferindă de inimă, sucombă în somnu-i artificial, la douăzeci de minute după ce adormise.

1.

Puțin după ora nouă a început să țîrîie blestematul de telefon. Deși nu mă culcasem încă, soneria lui m-a deranjat : tocmai intrasem sub duș. Nu știu dacă telefonul meu auzise ceva despre teoria lui Pavlov, fapt este că își formase în ultima vreme un fel de reflex condiționat — cum auzea picăturile de apă lovind porțelanul cadei, intra în alertă. Într-un timp reușisem să-l păcălesc : intram în baie, dădeam drumul apei să curgă, dar nu mă repezeam sub duș, ci-mi aprindeam o țigară : telefonul începea să sune... Pe urmă, se pare că a observat și a luat unele măsuri. Mă lăsa să inițiu, să-mi fumez țigara și, la cîteva secunde după ce șiroaiele de apă fierbinte începeau să mă biciuiască, începea să sune batjocoritor... Hotărîsem să tranșez, o dată pentru totdeauna, lupta în favoarea mea, așa că-l lăsam să-și facă de cap : țîrîia cîte un sfert de oră, ba chiar mai mult, iar eu cîntam arii din *Traviata*,

în vreme ce apa îmi curgea pe spate. Speram din tot sufletul să mă caute cineva de la serviciu. A doua zi aflam însă că nimeni de acolo nu se sinchisise de mine. Altcineva mă căutase — mă rog, o persoană de sex feminin, pe care aș fi dorit s-o văd neapărat... Alteori, închipuindu-mi că mă caută tocmai persoana aceea, n-are importanță cum o cheama, să-i spunem Anda, ieșeam din baie ud și desculț, mă năpusteam la telefon, ridicam receptorul, dar în locul așteptatei voci cristaline auzeam vocea dogită și binecunoscută a colonelului Dumitrescu sau glasul îngroșat de nenumăratele Mărășești fumate al bunului meu prieten, maiorul Grigoraș. Apa se scurgea pe parchet în pîrîiașe, se aduna în mici băltoace, iar maiorul mă chema, bineînțeles, de urgență.

Cam așa s-au petrecut lucrurile și în seara aceea...

Grigoraș care îi ținea locul colonelului plecat în concediu avea o problemă urgentă. I se părea evident că numai eu puteam să-i fac față, așa că... m-am înapoiat în baie, am terminat în cea mai mare grabă ceea ce începusem și peste zece minute, cînd locotenentul Lupu apăsa pe butonul soneriei, eu îi deschideam ușa gata îmbrăcat, ba apucasem să beau și un nes atît de fierbinte încît cerul gurii mele avusese oarecum de suferit.

Maiorul Grigoraș, căruia toată lumea îi spunea Bătrînul, poreclă pe care o acceptase resemnat și pe care o folosea chiar el destul de des pentru a-și desemna propria persoană, mă bătu pe umăr :

— Ți-l iau pe „doctor", se grăbi el să-mi preîntîmpine atacul. I-l dau lui Teodorescu.

— Stai întîi să vedem ce zice și tovarășul colonel. Mîine se înapoiază din concediu.

— Ce să mai vedem ? Pînă mîine. eu sînt șeful. De altfel, Teodorescu s-a și apucat să studieze dosarul.

Mi-am aprins o țigară. În definitiv, mi-era indiferent cine o să se ocupe de „doctorul" care avusese fantezia „să se spînzure" în Pădurea Băneasa. Nu-mi plac doctorii, mai ales cînd, printre picături, se îndeletnicesc și cu spionajul. Nu-mi place nici Teodorescu, dar asta e cu totul altă problemă... Am deschis fereastra și am privit în jos, către furnicarul străzii. Deși era destul de devreme, seara frumoasă de septembrie scosese din casă o mulțime de oameni. Din cînd în cînd, răzbăteau pînă sus zgomotul frînei unui automobil, fluieratul unui agent de circulație sau rîsul gîlgîit al unei fete.

— Ce, iar ești în pasă proastă ? mă întrebă Bătrînul, venind lîngă mine. Își rezemă coatele pe

pervaz și privi și el, încercînd parcă să deosebească, acolo jos, ce anume îmi captase atenţia.

— Cum adică „iar“ ? Cînd am mai fost ?

— Anul trecut, cînd te-ai întors de la mare.

Am revăzut pentru o clipă silueta Cameliei, zveltă, bronzată, îndepărtîndu-se pe faleză la braţul unui tînăr bărbos. Era spre seară și aerul mirosea a alge umede, a peşte, a nisip ud... Am strîns dinţii și imaginea a dispărut.

— Sînt puţin indispus, atîta tot...

— Mă rog... Grigoraș mă privi cîteva secunde, apoi îmi spuse brusc : Se pare că Stela Vasiliu a fost ucisă.

Mă luase prin surprindere. Stela Vasiliu era un pion important în reţeaua a cărei activitate o supraveghea Bătrînul în ultima vreme. Era însoţită pas cu pas, trei băieţi de-ai noștri se ţineau, cu schimbul, pe urmele ei. Și acum, deodată, ucisă !

— Cum adică, „se pare“ ? Și cum s-a întîmplat ?

Grigoraș îmi povesti pe scurt, se grăbea :

— Știi că în următoarele zile Stela Vasiliu urma să-i transmită microfilmul „Trubadurului“. Dar nu știi că Trubadurul a intrat aseară în ţară.

— Unde-i el acum ?

— La Sinaia. S-a dus glonţ, a tras la Cazino și n-a mai ieșit decît pentru a lua masa, și încă la restaurantul hotelului. N-a intrat în legătură cu nimeni, dar cu nimeni, înţelegi ? Îi știm fiecare

mișcare, ce-a făcut în fiecare secundă. E clar, n-are nici o legătură cu moartea Stelei Vasiliu.

— O rețea adversă ?

— Posibil. Deși mi se pare suspect. O rețea nu se naște peste noapte, am fi mirosit noi ceva. Dar ai să vezi singur. Pleci acum, împreună cu cei de la Miliție, la „Voiajor". Amănunte mai primești pe drum. Am rugat să nu se înceapă ancheta decît în prezența ta. Îl cunoști pe căpitanul Mihai Vornicu de la IMMB ?

— Sigur. De vreo cîțiva ani.

— Perfect, sper să colaborați bine. Hai, du-te. Ai să vezi dacă problema e de resortul nostru sau le-o lăsăm lor. Regret că eu sînt blocat... Ai dispărut ?

— Stai, Bătrîne, nu mă lua așa repede. Sub nasul cui a fost ucisă Stela Vasiliu ?

— Sub nasul nimănui. Diaconescu o lua întotdeauna „în primire" la șapte și un sfert, cînd pleca ea de la magazin. Or, la și zece cînd a sosit el, o droaie de lume se zgîia prin vitrine. Stela Vasiliu era prăbușită sub tejghea și responsabilul la fel. Și cu asta, basta !

Perfect, cu asta, basta ! Am coborît în goană.

2.

Mașina de serviciu aștepta jos — șoferul nici măcar nu oprise motorul. I-am strîns mîna căpitanului Vornicu și ne-am îndreptat către strada Melodiei. Șoferul întoarse butonul aparatului de radio și în mașină se năpustiră zdrăngănelile unei chitare, și o voce de tenor pasionat începu să ne descrie cu lux de amănunte ce sentimente copleșitoare încearcă el cînd iese luna din apa mării, cînd se gîndește la Ea, și persoana nu apare să-și culce buclele blonde pe umărul lui însingurat... Melodia fără noimă mă călca pe nervi, dar un bărbat cu profesiunea mea n-are nervi, în principiu, așa cum caii de cursă n-au splină. Iar dacă are, și-i stăpînește, nu degeaba a urmat cursuri speciale de educația voinței...

M-am întors către Mihai :

— Îmi faci și mie un scurt rezumat ?

Începu să-mi povestească puțin blazat, puțin ironic. Nu știu dacă-i făcea prea mare plăcere colaborarea noastră „ad hoc"...

— Jaf în plin centrul capitalei, la „Voiajor". La ora nouăsprezece zero cinci ne-a telefonat un pensionar, un anume Grigore Savelciuc. A privit în vitrina magazinului și a observat, ieșind de sub tejghea, piciorul unui bărbat. Mai precis, a văzut pantoful, ciorapul și puțin din manșeta pantalonului. Moșul și-a dat seama că s-a petrecut ceva, magazinul era închis, a dat fuga la telefon. Simultan aproape, am primit telefonul maiorului Grigoraș de la voi... Mai precis, a vorbit cu colonelul Ifrim. Și așa, am aflat că ai să faci puțin pe ofițerul de Miliție...

— Ba n-am să fac de loc, l-am asigurat eu. Pur și simplu am să te asist astă seară. Pe urmă, mai vedem noi... Ei, dar te-am întrerupt. Mai departe?

— Mai departe — punct.

— Cum punct ? Ai spus, dacă-mi aduc bine aminte, „Jaf în plin centrul capitalei". Un pantof, fie el și continuat de un ciorap și o manșetă de pantalon, toate zărite de un pensionar prin vitrina magazinului, nu înseamnă încă, neapărat, jaf...

— Ușa casei de bani e larg deschisă. Ușa magazinului e închiată.

— A încercat-o pensionarul tău ?

— Da.

— S-a zis cu amprentele...

— Parcă hoțul era nebun să umble fără mănuși...

— Mai știi ? Am văzut tot soiul de originali...

— Am ajuns, spuse șoferul, urcînd mașina direct pe trotuar.

Am coborît și ne-am croit drum prin mulțimea adunată pe aleea ce ducea, traversînd peluza, spre intrarea magazinului. Cei din grupa operativă a căpitanului Vornicu ne precedaseră. Cîțiva milițieni abia reușeau să-i țină la distanță pe inevitabilii curioși.

Am privit în treacăt figurile celor din jur și m-am simțit deodată, nu știu de ce, bătrîn. Bătrîn și obosit. Începeam o nouă cercetare și totuși nu eram curios. Aveam senzația pe care o încearcă probabil funcționarul cînd intră dimineața pe ușa biroului și ezită puțin înainte de a-și deschide sertarele biroului, pentru a scoate pixul, guma, stiloul, dosarele... „O să-mi treacă," mi-am spus. Mulțimea din jur se liniștise, ne priveau cu toții amuțiți și poate dezamăgiți. Da, n-avem figura lui Maigret sau Poirot... ce să-i faci ? Căpitanul Vornicu i-a făcut semn lăcătușului care aștepta împreună cu băieții din grupa lui operativă în fața ușii, să se apuce de treabă. A meșterit puțin la broască, n-a durat mult, era o încuietoare de tip yale, nu prea complicată însă. Am intrat înăuntru și ne-am oprit la un metru de ușă. Mirosea vag a cloroform. M-am

dat puțin mai la stînga. Vornicu a făcut semn spre podeaua mozaicată. Cei doi subofițeri specializați în ridicarea urmelor s-au apucat de treabă fără murmur. Lucrau în liniște, cu mișcări metodice, ca la manual. Nu-i mare scofală să ridici niște urme de încălțăminte de pe o pardosea curată, proaspăt spălată, dar podeaua unui magazin în care au circulat o zi întreagă zeci de clienți, nu prea constituie un teren de acțiune favorabil... Pe rînd, specialiștii s-au ridicat în picioare, lăsîndu-se păgubași. Vornicu și-a dat seama că n-avea nici un rost să se ambiționeze, așa că a renunțat.

În vreme ce Vornicu se distra cu amprentele iar fotograful țăcănea declanșatorul făcînd să fulgere flash-ul, m-am apropiat de tejghea, am ocolit-o și am aruncat o privire spre trupul bărbatului prăbușit în spatele ei. Dormea liniștit, ba, am avut impresia că chiar sforăia subțirel pe nas.

— Dincoace e o femeie, tovarășe căpitan ! Tot cloroformizată...

„Stela Vasiliu", mi-am spus și m-am apropiat cu un aer cît mai nepăsător. Am privit trupul femeii, întins în spatele tonetului. Mi s-a părut ciudată rigiditatea lui. Am scos o oglinjoară și i-am apropiat-o de buze. Nu s-a aburit. Am lăsat mîna stîngă să-mi alunece pe neobservate peste trupul rece. Microfilmul nu se afla asupra ei, pot să garantez ; nu mi-ar fi scăpat neobservat.

— Mă lași pe mine ?

Am ridicat privirile. Era medicul legist. M-am ridicat și am început să-mi scutur genunchii de praf. Doctorul îmi luă locul, ridică pleoapele femeii și-i privi pupilele.

— E moartă, constată el. De puțină vreme. O oră, o oră și jumătate, poate...

M-am rezemat de tejghea, lîngă poșeta întredeschisă a Stelei Vasiliu și i-am examinat rapid conținutul. Nici urmă de microfilm.

În vreme ce activitatea celorlalți continua, am început să mă învîrtesc prin magazin, trăgînd cu urechea la comentariile lui Vornicu, încercînd să-mi tipăresc în memorie unele amănunte : ușa larg deschisă a casei de bani, rafturile încărcate de băuturi, țigări și obiecte de artizanat, poziția cadavrului. M-am îndreptat apoi spre ieșire. Vornicu mi-a făcut semn că are el grijă de rest. Am încuviințat, clătinînd ușor capul.

*

Bătrînul m-a primit tot în fața ferestrei. Aveam impresia că nici nu se mișcase de acolo. M-a privit întrebător.

— Se confirmă ?

— Moartă, i-am răspuns. Nici urmă de microfilm.

— Împușcată ?

— Nu. Cred că a murit în somn, poate avea ceva cu inima, nu știu încă exact, vom afla după autopsie.

— Cloroform ?

— Mai mult ca sigur. E uimitor cît de mult se folosește cloroformul în ultima vreme ! Hoțul, de fapt ucigașul, a procedat foarte original... Stai puțin, că abia acum îmi dau seama, trebuie să fi fost mai mulți, în orice caz — cel puțin doi... Știi ce-au făcut ? I-au obligat probabil pe cei doi din magazin să-și scoată propriile batiste, le-au întins cîte o sticluță de cloroform, i-au silit să toarne din sticluțe lichidul pe batiste și apoi să-și acopere cu ele nasul. Pe urmă... somn ușor, vise plăcute, noi plecăm cu ce s-a găsit prin casa de bani !...

— Cît au luat ?

— Mult. Cifrele exacte nu le-am notat, în orice caz dolari, mărci, franci francezi și elvețieni — toate încasările unei zile. Probabil că în clipa în care indivizii au intrat, responsabilul tocmai terminase de întocmit borderoul de casă, așa că sumele exacte sînt trecute. Tipilor nu le-a dat prin cap să pună mîna și pe documente... Dar seriile bancnotelor nu se trec în borderou, iar indivizii n-au luat banii ca să-i arunce pe piață. Nicăieri nu se poate schimba valuta în lei fără prezentarea pașaportului...

— Și dacă au pașapoarte ?

— Glumești ?

— Nu, de ce ?

— Păi dacă au pașapoarte înseamnă că sînt străini !

— Ei și ?

— Și vezi tu niște străini dînd o lovitură în centrul Bucureștiului ? Așa, pe nepusă masă, fără pregătire prealabilă, fără să cunoască amănunte strict necesare despre... dar ce naiba, nu sîntem copii ! Asta-i treaba unora de la noi...

— Mă rog, s-ar putea să ai dreptate, consimți Bătrînul. Dar ipoteza nu e de neglijat. Poate ar trebui s-o analizezi... Cîți crezi că au fost ?

— Minimum doi. Bănuiesc că cei doi vînzători au fost adormiți simultan. În plus, unul singur nu s-ar fi putut descurca cu ambii vînzători, e exclus... Dar n-are rost să ne batem capul acum, mîine aflu totul de la Seceleanu.

— Cine-i Seceleanu ?

— Responsabilul magazinului.

— Ești de părere să preluăm cazul ?

— Știu eu ? Cred că-i o pură întîmplare. Stela Vasiliu n-a fost ucisă premeditat, și sînt aproape sigur că cei ce au dat lovitura habar n-aveau că face parte din rețea. Suspect mi s-a părut însă altceva : ostentația cu care a fost organizat totul. Pare regizat. Și dacă sînt aproape sigur că moartea Stelei Vasiliu e o întîmplare, nu pot însă paria că tipii nu sînt dirijați de cineva din umbră...

— Mda... Bătrînul se gîndi puțin, apoi spuse: Nu-ți bate capul cu „Trubadurul"* și cu dispariția microfilmului, de asta mă ocup eu în continuare. Vezi însă, ca să avem conștiința împăcată, cine sînt ființa, și dacă prinzi vreun fir care ne-ar putea interesa. Dacă nu, dă-i înapoi ștafeta lui Vornicu. Oricum, valuta nu intră în parohia noastră. Altceva mă determină însă să nu renunț și să cred, la fel ca tine, că totul e o pură întîmplare...

Bătrînul luă de pe birou o notă și mi-o întinse. În timp ce o luam, mă întrebă:

— Atacul de la „Voiajor" s-a produs în jurul orei 19, nu?

— Exact.

— Mesajul radiofonic a fost interceptat la 19 și treizeci. Citește! Am citit cele cîteva cuvinte: „Copiii au răsădit varza."

— Un post nou, spuse Bătrînul încet. Emite pentru prima oară. Un microemițător cu rază scurtă de acțiune.

— În clar?

— Da. O voce de bărbat, răgușită. Nici-un răspuns.

— De unde s-a emis?

— De la Mogoșoaia. Crezi că-i tot o coincidență?

— Dar tu?

* Cititorul se va întîlni cu acest personaj în romanul în pregătire *„Trubadurul" pierde potul* (N.A.).

— Eu sînt de aceeaşi părere cu tine, zîmbi „Bătrînul". Ei, dar s-a făcut tîrziu. Mergem ?

— Mergem.

— Pînă la noi ordine, eşti „detaşat" la Miliţie. Vei lucra în biroul lui Vornicu, am aranjat cu colonelul Ifrim. Pînă ne clarificăm. Pe urmă, sau continui tu, sau se ocupă ei. Luăm maşina ?

— Lasă, mergem mai bine pe jos, am propus.

— Cum vrei... Poate că nu strică o plimbare...

Am coborît scările şi, părăsind clădirea, am luat-o în sus pe bulevard. Ziua fusese foarte călduroasă. Deşi se înnoptase de mult, era trecut de unsprezece, din pereţii clădirilor şi din asfaltul străzii răbufneau valuri de căldură. Se pare că aveam o figură destul de plouată, deoarece Bătrînul mă întrebă, după vreo cîteva sute de metri străbătuţi în trecere:

— Ce-i cu tine, omule ? Ai necazuri ?

— Da de unde, i-am replicat eu. Sînt mai fericit ca niciodată... Ce vrei să fac ? Să sar într-un picior ?

— Hai-hai, nu face pe umoristul cu mine, că te cunosc. Te-o fi părăsit şi Anda...

Am schimbat imediat vorba. Nu interesează în definitiv pe nimeni, inclusiv pe Bătrînul, dacă Anda „m-a părăsit" sau nu. N-o să mor dacă şi-a găsit vreun bărbos cu multe după-amieze libere şi care cîntă din chitară. În general, oamenii mor greu din astfel de motive.

3.

Am vrut să-mi încep dimineața cu ouă ochiuri. Un doctor adevărat mă sfătuise să nu mai fumez pe nemîncate, și deși nu prea am cine știe ce încredere în sfaturile acestor esculapi, care azi îți prescriu una iar poimîine alta, căutam în ultima vreme să mă conformez, măcar așa, să am conștiința împăcată...

Sînt mare specialist în ouă ochiuri. Dacă m-aș fi făcut bucătar, sînt sigur că pe meniurile restaurantului unde aș fi lucrat, responsabilul ar fi scris — „Ouă ochiuri, specialitatea maestrului bucătar Alexandru Adrian".

Rețeta e de fapt simplă : încing mult undelemn în tigaie, sparg ouăle cu atenție, în așa fel încît nici o bucățică de coajă să nu nimerească înăuntru, le dau drumul încet, apoi iau undelemn fierbinte cu linguriță și-l torn deasupra. Ouăle rămîn întregi, cleioase, numai bune de mîncat. Cu condiția să nu uiți să pui sare și să dai focul cît mai mic.

Și cu condiția să ai poftă de mîncare. Am procedat ca de obicei, am gustat puțin, dar pe urmă am renunțat. Era stupid, recunosc, să nu poți mînca din cauza unor tineri bărboși, dar asta-i situația... M-am îmbrăcat și am plecat spre IMMB.

În biroul căpitanului Vornicu, pe care acesta mi-l cedase, mă aștepta Lupu, cu raportul medicului legist în față. Îl citea atît de atent și preocupat, încît, privindu-l, puteai crede că tocmai descifrează scrierea cuneiformă.

— Ai căzut din pat ? l-am întrebat, așezîndu-mă în unicul fotoliu din cameră.

— Cam așa ceva... Lupu ridică o figură încruntată, mă privi aproape fără să mă vadă și adăugă : Începe să-mi placă povestea asta, să știi...

— O, domnul locotenent face pasiuni profesionale... Mă rog... Iată că învățămîntul își arată roadele...

— Uite ce e, Alex, nu mai tot face pe blazatul că m-am săturat, solicit mutarea mea la Sighetul Marmației ! mă amenință Lupu, redevenind zîmbitor ca întotdeauna.

— A, dacă-i vorba să te muți la Sighetul Marmației mă opun categoric ! Cel mai talentat și voios locotenent dintre toți locotenenții talentați și voioși, speranța criminalisticii moderne și contemporane, îngropat la Sighetul Marmației ! Nu, numai asta nu ! Pentru nimic în lume, nu ! Zi-i repede ce scrie în raport, uite, mor de curiozitate...

— Scric că Stela Vasiliu a decedat în urma...

— ...unui atac de cord.

— Ai vorbit cu doctorul ?

— Așa de dimineață ? Nu-mi stric eu ziua cu doctori... Dar de ce mă întrebi ?

— Dacă n-ai vorbit, de unde știi ?

— Lupule, noi sîntem căpitani bătrîni...

— Aha !... produs ca urmare a inhalării unei doze prea mari de cloroform. Suferea de...

— La ce oră ?

— Intre nouăsprezece-nouăsprezece și cinsprezece.

— Ce e cu Seceleanu ?

— L-am chemat. Așteaptă alături de vreo jumătate de oră.

— Ai discutat ceva cu el ?

— Ai dat vreun ordin în acest sens ?

— Nu, și foarte bine am făcut. Adu-l încoace.

Cu Lupu m-am împrietenit mai de mult, mai precis acum vreo doi ani. Îl apreciam din punct de vedere profesional, cu toată pripeala de care dădea dovadă de cele mai multe ori. Diferența de vîrstă dintre noi nu e prea mare, doar patru sau cinci ani, totuși stătusem o vreme în expectativă mainte de a strînge prea mult relațiile cu el. L-am cîntărit. Nu sînt un prea mare adorator al regulamentelor — deși îmi dau seama de deplina lor justificare — totuși nu mi-ar fi plăcut ca un subordonat să se comporte prea familiar în relațiile de

serviciu. Disciplina e disciplină. Lupu şi-a dat cred seama — în afara inteligenţei lui vivace este şi un bun psiholog — şi dacă între patru ochi discutăm aproape frăţeşte, în faţa altora modificăm puţin stilul...

Lupu a reintrat însoţit de Seceleanu, responsabilul magazinului „Voiajor". L-am invitat să ia loc şi l-am examinat cîteva secunde pe furiş. Un bărbat la 40—42 de ani, puţin încărunţit, totuşi neridat. Probabil că era căsătorit de multă vreme, verigheta îi strîngea inelarul şi se cam subţiase. După ce am îndeplinit obişnuitele formalităţi de identificare, pentru memoria benzii de magnetofon, l-am rugat să-mi povestească, cît mai detaliat, cele întîmplate în seara trecută. Se vede că în scurtul timp de aşteptare îşi recapitulase totul, aşa încît a început să vorbească repede, cursiv.

— La şapte mă pregăteam să închid magazinul. In ultima jumătate de oră nu avusesem nici un client, aşa că îmi completasem borderoul de casă cu încasările din ziua aceea. Tocmai voiam să-l semnez, cînd a intrat în magazin un bărbat, urmat la cîţiva paşi de alţi doi. M-am îndreptat spre ei şi am încercat să le explic că au venit prea tîrziu, însă primul venit m-a somat să nu mă mişc. Cei trei aveau pardesiele de ploaie aruncate pe mîna dreaptă, în care ţineau armele. În acest timp, al doilea proceda

identic cu Stela. Cel din fața mea mi-a cerut să desfac un pachet de țigări și...

— Ce fel de țigări ? l-am întrerupt.

— Pall Mall. A luat una, m-a silit să iau și eu, mi-a aprins-o, apoi mi-a indicat un geamantan din raft, obligîndu-mă să pun înăuntru valuta din casă. Ce era să fac ? Am pus-o... Între timp, în magazin a intrat o clientă, o nemțoaică. Cel de al treilea bandit știa germana perfect, după cîte mi-am dat seama, și i-a spus clientei că magazinul e închis. Clienta s-a retras. Acesta, al treilea, a rămas tot timpul lîngă ușă. Al doilea i-a spus Stelei să umple o servietă...

— Luată tot din raft ?

— Da, ei veniseră cu mîna goală, ca să zic așa. Doar cu pardesiele. I-a spus deci să-i umple o servietă cu țigări și băuturi. Eram destul de înspăimîntat, totuși cred că am reținut bine, n-au luat decît valuta din casă, țigări și sticle de băutură. Apoi,... apoi ne-au silit să ne scoatem batistele, ne-au întins cîte o sticluță, bănuiesc că erau pline cu cloroform, și la ordinul lor am turnat cîteva picături pe batiste. Am încercat să torn cît mai puțin, mi-am dat seama că urmăresc să ne adoarmă, dar ne-au obligat să turnăm mai mult. Tot sub amenințare le-am dus la nas. Vrînd-nevrînd, am adormit. Pe urmă pfiii...

— Ce părere aveți, l-am chestionat eu, dacă nu v-ați fi supus ordinelor primite, ar fi tras ?

— Cu siguranță, răspunse Seceleanu. Pistoalele erau prevăzute cu surdină.

— De unde știți ?

Seceleanu se fîstîci.

— Vedeți... erau mai lungi decît cele obișnuite, aveau așa, un fel de... de manșon aplicat pe țeavă. Am văzut și la cinema și la televizor. Sînt sigur că aveau surdină...

Seceleanu părea parcă vinovat.

— Cu siguranță că erau prevăzute cu surdină, l-am consolat. Cum arătau tipii ? I-ați putea descrie?

Responsabilul se gîndi puțin.

— Cam de aceeași înălțime toți. Parcă ceva mai înalți decît mine. Eu am 1,70, ei poate 1,75—1,80. Semănau foarte bine între ei. Parcă ar fi fost frați sau...

— Sau ?

— Sau erau machiați.

— Cum adică ?

— Aveau fețele ceva mai albe ca majoritatea oamenilor. L-am privit atent pe cel care s-a „ocupat" de mine și, uite, dacă stau acum să mă gîndesc, pot să jur că își modificase nasul...

— Nasul ?

— Da... Știți, se poate face foarte ușor, se însufleți Seceleanu. Actorii procedează destul de des

astfel, folosesc amidon. Nasul ăstuia era prea mare și de o formă neobișnuită, parcă prea... prea drept să zice. Privit atent, se observa. De departe, însă, de la cîțiva metri, n-ar fi dat însă de bănuit. Și sprîncenele cred că erau puse. Aveau niște sprîncene groase, exagerat de negre...

— Mda...

M-am gîndit puțin, apoi l-am întrebat :

— Semănau bine unul cu altul, sau numai oarecum ?

— Semănau bine, chiar foarte bine.

— Vocile aveau ceva comun ?

— Nu, nu prea...

Secoleanu se opri puțin, apoi adăugă :

— Tovarășe căpitan, știți, s-ar putea ca eu să greșesc pe ici, pe colo, eram atît de... de speriat, de înfricoșat, nu mai știu nici eu ce să zic...

— Nu-i nimic. Deocamdată sînteți singurul care l-a văzut de aproape, așa că fiecare amănunt e prețios... tot ce vă amintiți. Chiar dacă ceva nu va corespunde poate, ne va sluji la ceva. Continuați vă rog.

— Dar nu sînt singurul. Mai e și Stela !

L-am privit o secundă pe Lupu, apoi m-am hotărît să-i spun direct :

— Stela Vasiliu a decedat aseară, în somn. Suferea de cord și doza de somnifer a fost prea mare.

Seceleanu putu să continue abia peste un sfert de oră. Nu-i cunoșteam relațiile cu Stela Vasiliu, totuși părea deosebit de afectat de moartea ei. Poate prea afectat.

— Hainele pe care le purtau nu părea de producție românească, reîncepu el. La mine în magazin vin numai străini. Așa am început să le cunosc modul de a se îmbrăca. Poate... poate că și ăștia erau străini !

— Vorbeau românește, nu ?

— Da, dar cu accent.

— Ce fel de accent ?

— Ce fel de accent ? Nu, n-aș putea să vă spun exact... Puțin gutural, puțin mai apăsat pe „ı“... Nu. se răzgîndi Seceleanu, totuși nu erau străini !

— Erau sau nu erau ? interveni Lupu agasat.

L-am privit în treacăt și s-a potolit.

— Dacă mă gîndesc bine, înclin să cred că nu erau străini, afirmă Seceleanu cu mai multă hotărîre.

— Ce vă face să credeți ?

— Topica propozițiunilor. Așa de exemplu, cel d n fața mea, mi-a spus, îmi reamintesc perfect, aproape cuvînt cu cuvînt : „Nu e nevoie să ridici mîinile, stai liniștit în poziția în care ești. Casa de bani e deschisă ?“ Marea majoritate a străinilor care au învățat româna spun de cele mai multe ori „este“ și nu „e“, deoarece așa au învățat, forma corectă, literară a verbului „a fi“. Chiar după multă vreme de ședere în România, străinii continuă să nu folo-

ească abrevierile limbajului nostru de toate zilele... Și, revenind la topică : ordinea cuvintelor în propoziție era normală, cea pe care ați folosi-o dumneavoastră, eu sau un oarecare. De exemplu, nemții sînt înclinați să dea curs obișnuinței și să „arunce" verbul la sfîrșitul propoziției, și așa mai departe... Sînt foarte rar străinii care vorbesc româna fără a greși acordul unor articole sau folosesc toate terminațiile corect...

— Și cum rămîne atunci cu accentul ?

— Poate l-au mimat intenționat, se hazardă Seceleanu.

— Da, e foarte posibil... Tovarășe Seceleanu, ne mai puteți da și alte amănunte ? Culoarea hainelor, de pildă ?

— Da. Primul purta un costum gri, cu carouri foarte discrete „Prince de Galles". Cravată foarte albastră, cămașă albă... Ceilalți doi... nu-mi prea amintesc exact cum erau îmbrăcați. Ceilalți doi... parcă aveau sacouri albastre, cu nasturi de metal galben... Dar nu, nu sînt sigur...

— Să revenim atunci la cel care s-a ocupat de dumneavoastră. N-ați observat nimic altceva ?

— Nu.

— Purta inele, de exemplu, sau verighetă ?

— Nu, nu purta... Ah ! purta ceasul la mîna dreaptă !

— Perfect, e un indiciu ! Altceva ?

— Unchiul dumneavoastră e brunet ?

Seceleanu făcea eforturi vizibile să-și amintească. L-am tratat cu o țigară și am așteptat cu răbdare. Au trecut minute în șir, dar nu reuși să-și mai aducă aminte de nimic. Am încercat atunci să-l ajut :

— Spuneați că v-a cerut o țigară Pall Mall. Cu sau fără filtru ?

— Fără filtru.

— N-ați observat, avea degetele mîinii stîngi îngălbenite de nicotină ?

— Nu, n-am observat.

— Dar dinții, cum erau ? Albi, îngălbeniți ?

— Ah, înțeleg... Vreți să vă dați seama dacă fuma mult, nu-i așa ? Dar la ce vă poate folosi ?

— Orice poate folosi. Gîndiți-vă că nu știm mai nimic despre ei. Că au dispărut într-un oraș cu două milioane de locuitori. Trebuie să-mi fixez cît mai multe puncte de reper, chiar dacă ele sînt uneori neînsemnate la prima vedere...

— Să încerc să-mi amintesc atunci... Dinții ? Îi avea albi. Zîmbea tot timpul, ca într-o reclamă pentru Odol. Din cînd în cînd, strălucea un dinte de aur, mai în fundul gurii...

— Deci o măsea. Sus sau jos ?

— Jos.

— Să mergem mai departe. Vocea — groasă ? subțire ?

— Aș zice groasă.

— Spuneați că v-a aprins o țigară și...

— Mi-am amintit ! exclamă Seceleanu, întrerupîndu-mă. Avea o brichetă aurie, marca „Ivelo" !

— Ei, vedeţi cîte amănunte aţi observat ? oamenii îşi schimbă uşor hainele, dar dinţii, ochii, vocea, mai greu. Nici de obiectele personale, cum ar fi bricheta, nu se despart cu prea multă uşurinţă. Ştiţi ce, tovarăşe Seceleanu ? Aşezaţi-vă la biroul meu şi scrieţi pe hîrtie tot ce vă amintiţi, n-are importanţă ordinea. Totuşi, dacă vreţi, începeţi de la cap. Apoi, coborîţi pînă la picioare, descriind fiecare element pe care l-aţi reţinut. Principalul e să vă amintiţi cît mai multe. Am să vă trimit cafea şi sandvişuri. E-n ordine ?

Seceleanu înclină din cap. L-am lăsat singur şi am trecut alături, luînd şi magnetofonul cu noi. Lupu prepară două cafele zdravene ; am potrivit banda şi am declanşat magnetofonul. Am ascultat de cîteva ori interogatoriul lui Seceleanu, căutînd să ne întipărim bine în minte fiecare detaliu. Deşi reţinuse destul de multe lucruri, sînt sigur că dacă ar fi trăit Stela Vasiliu, şi dacă ne-am fi permis s-o interogăm, am fi aflat şi mai multe. Femeile au un simţ al observaţiei deosebit de dezvoltat, mai ales atunci cînd e vorba de îmbrăcăminte. Am întîlnit cazuri cînd femeile şi-au amintit, după luni de zile, ce anume toaletă purta cineva într-o anumită seară. De altfel, femeile, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, îşi reamintesc mult mai repede şi mai exact

detalii privind mediul înconjurător în clipele de mare tensiune. Unele sînt capabile să reproducă, aproape cuvînt cu cuvînt, discuții întregi. Bărbații căsătoriți vor recunoaște poate că soțiile lor le reamintesc, după ani, cuvinte și împrejurări de cele mai multe ori neconvenabile...

Peste două ore bune, Seceleanu își termină de scris declarația. L-am lăsat să plece și am citit cele cîteva pagini scrise mărunt. Nimic nou, în afara unei observații : cel de al treilea necunoscut, individul numărul trei deci, știa la perfecție germana. Cînd intrase în magazin clienta inoportună i-a spus, corect : „Bună seara, îmi pare rău, dar magazinul este închis, ați venit prea tîrziu".

M-am întins pe canapeaua din birou și am început să meditez. Lupu plecase să aducă rapoartele de expertiză. Eram aproape sigur că n-au fost descoperite amprentele necunoscuților. Deși ei nu purtaseră mănuși, evitaseră să atingă ceva. Se folosiseră de cei doi vînzători, chiar pentru umplerea geamantanului și a servietei. Oare nu cumva strecurase Stela Vasiliu atunci și microfilmul în servietă ? Am reținut amănuntul pentru Bătrînul.

Acțiunea fusese gîndită în amănunțime, cu multă vreme înainte, totul fusese organizat minuțios. Mi se părea evident totuși că lovitura nu era opera unor profesioniști. Aceștia și-ar fi luat mai multe măsuri de precauțiune, ar fi lăsat pe cineva afară să supra-

veghieze intrarea, să... Dar dacă acea „clientă“ care vorbea germana era de-a lor ? Dacă intrase pentru a anunța o primejdie ? Nu, nu părea verosimil, după apariția ei nu se petrecuse nimic. Și totuși, ce tupeu ! Toate de oameni pe stradă, magazinul luminat *a giorno*, vitrina uriașă, riscul ca în orice clipă să apară cineva incomod... Da, Seceleanu avusese dreptate — probabil că nici unul dintre cei trei nu s-ar fi dat în lături să tragă... Altfel, surdinele nu și-ar fi avut rostul. Am întins mîna și am luat de pe birou referatul întocmit de Lupu. Fuseseră sustrase sume importante, de ordinul miilor. Aproape contravaloarea cîtorva turisme Mercedes. Ce vor face oare cu acești bani ? La ce-i vor folosi și unde ?

Toate aceste gînduri îmi treceau prin minte, în vreme ce țintuiam cu privirea plafonul proaspăt zugrăvit al încăperii. Mi-am aprins o nouă țigară — pe vremea aceea fumam cam 30 pe zi — și am privit fumul care se ridica vertical. Ar fi trebuit să mănînc ceva, mi se făcuse foame. Am încuiat ușa biroului și am plecat „acasă“.

*

L-am zărit la o masă de la bufet pe colonelul Dumitrescu, care se întorsese în ziua aceea din concediu. M-a invitat cu un gest să mă așez la masa lui. În vreme ce mîncam, am încercat să aduc vorba către

acest caz, dar s-a împotrivit. Nu vroia probabil să-și strice cunoscuta-i poftă de mîncare...

Abia sus, în biroul lui, am reușit să-l pun la curent cu stadiul anchetei. Nu prea era atent, se gîndea la altceva, totuși sînt sigur că reținuse esențialul. Mi-a dat mînă liberă să acționez cîteva zile, așa cum voi crede de cuviință, urmînd ca abia apoi să facem planul de acțiune, cînd „anumite lucruri vor începe să se contureze". Am surîs : ce naiba să se „contureze" atît de repede ? Trei indivizi machiați care odată ajunși acasă își vor reface mutrele normale. Trei indivizi de aproximativ 1,75 — 1,80 m înălțime. Trei : unul, doi, trei... Dispăruți într-una din casele capitalei. Într-o vilă sau într-un bloc cu douăsprezece etaje. În centru sau la periferie. În provincie poate. În definitiv, ce i-ar fi împiedicat să vină cu un automobil ? De fapt, în mod obligatoriu, trebuia să fi venit cu un automobil... Valiza, servieta, pardesiele, grimajul, nu trec chiar așa ușor neobservate. Am cerut permisiunea să mă retrag, am coborît scările val-vîrtej și m-am repezit pînă la „Voiajor".

Staționarea și parcarea erau interzise pe Bulevardul Trandafirilor, atît în fața cinematografului „Triumf" cît și magazinului „Voiajor". Însemna deci că, în cazul în care cei trei au venit cu o mașină, nu o puteau parca decît pe strada Melodiei și, în orice caz, nu prea departe de „Voiajor". Timp de cîteva

ore, am discutat cu locatarii clădirilor din apropierea blocului cu numărul 297. Ridicau din umeri neputincioși : nu, nu văzuseră, nu remarcaseră, nu observaseră, nu dăduseră atenție... Numai portarul de la 201 s-a amintit să fi văzut cu o seară în urmă, în jurul orei nouăsprezece, un automobil de culoare deschisă, staționînd pentru circa zece minute în față, la 203, exact peste drum de blocul pe care îl avea în pază. Coborîseră din ea trei bărbați ? Da, coborîseră. Nu erau mai mulți ? Nu, doar trei. Purtau ceva în mînă la înapoiere ? Nu-i văzuse la înapoiere...

M-am așezat comod pe unicul scaun din loja lui Ilie Paraschiv, așa îl chema pe moșneag, hotărît să nu mă mișc de acolo pînă nu aflu tot ce se putea afla de la el.

— Ești sigur că mașina a rămas acolo numai zece minute ?

— Sigur. Cînd s-a oprit la venire, eu tocmai plecam să-mi cumpăr țigări. I-am văzut pe ăia trei coborînd. M-am mirat că n-au încuiat ușile. Probabil se întorc curînd, mi-am spus.

— Ce-ai făcut pe urmă ?

— Nu v-am zis ? M-am dus după țigări.

— Cît durează drumul pînă la tutungerie ?

— La acolo, trei-patru minute...

— Dus și întors ?

— Numai dusul...

— Cît timp ai stat la debit ? Ai plecat imediat ?

— Nu, după alte cîteva minute, că tocmai venise *Informația*, și nea Fane le-a numărat întîi. M-am și supărat pe el că mă ține să aștept. „Bine, nea Fane, zic, mă cunoști de douăjde-ani de zile, și mă ții aici în picioare, să aștept pînă te mocăiești dumneata cu jurnalele ?“

— Cînd te-ai întors, mașina mai era acolo ? i-am întrerupt eu relatarea discuției cu „nea Fane“.

— Tocmai pleca, cînd am ajuns în dreptul ei...

— Erau toți trei înăuntru ?

— Da. Toți.

— Ziceai că nu i-ai văzut la înapoiere !

— Ziceam că nu i-am văzut să ducă ceva în mînă ! Dacă erau deja înăuntru ?!

Portarul se cam supărase că-l iau „la fix“, dar l-am îmbunat cu un pachet de Snagov.

— Și ce marcă ziceai că era mașina aia ?

— Nu prea mă pricep la mașini... Era așa, alb-gălbuie ca untul, dar ce marcă, iaca, nu știu.

Ce era să-i fac ? Am ieșit cu el în stradă, l-am rugat să privească atent mașinile care trec și să-mi spună cu care semăna, așa, ca formă. După părerea lui putea fi și Volgă și Opel și Peugeot și Buick... Nu se pricepea moșul la mașini și pace ! Înainte să plec însă, tot am mai obținut ceva de la el : autoturismul o luase la dreapta pe Bulevardul Trandafirilor, deci spre Șosea. M-am despărțit de bătrîn și m-am îndreptat către „Voiajor“. Magazinul era

închis și sigilat, așa cum trebuia. Am luat un taxi și m-am repezit acasă la Seceleanu. Era în pijama, citea ziarele. M-am scuzat că-l deranjez și l-am întrebat :

— Am uitat ieri, și nici dumneata n-ai scris în declarație... Cît a durat toată povestea de aseară, de la intrarea în magazin a celor trei și pînă în clipa cînd v-ați pierdut cunoștința ?

— Maximum 6—7 minute, opinie Seceleanu. Totul s-a derulat atît de rapid, încît, în anumite momente, dedublindu-mă parcă, aveam impresia că sînt la cinema, la un film de aventuri...

Mi-am luat rămas bun de la Seceleanu.

Da, declarațiile coincideau. 6—7 minute, plus două minute drumul de la automobil la magazin și înapoi, plus încă un minut-două coeficient de aproximație, fac aproape 10 minute.

Și, mai departe ? Mai departe ce era de făcut ?

Iată o întrebare pe care nu mi-o puneam pentru prima oară în viață. Din păcate, sînt obligat să mi-o pun des. Prea des poate... Atît în activitatea profesională, cît și în a mea viață personală. Ce se va întîmpla acum ? Cum trebuia să acționez ? Care e pasul imediat următor ? Variante ale aceleiași întrebări... Viața e un lucru foarte frumos, de acord. Cu condiția să nu ne fie îngreunată de alții, să nu ne-o îngreunăm singuri... Dar e totdeauna posibil ? În sfîrșit, afară e soare, căpitanul Alexandru Adrian

„face“ pe blazatul — totul e deci în ordine... Am zărit un telefon public, m-am apropiat și am introdus o fisă. Tonul a venit imediat, nu mai puteam da înapoi... „Nu poți da înapoi, nu poți da-napoi, biruință sau moarte pentru cei ce nu pot da-napoi“... Mi-am reamintit deodată motto-ul unui roman al lui Galsworthy și am zîmbit. Nu se potrivea de loc. Am format numărul și am așteptat să facă apelul. La al cincilea apel, eram hotărît să închid. A... N... D... „Alo ? Garajul ?“ „Nu, nu e garajul, ați greșit, fiți mai atent“...

Vocea era groasă. O voce de tînăr cu barbă.

4.

Lupu se învîrtea prin birou, cu mîinile la spate.

— Napoleon înaintea bătăliei de la Waterloo, i-am aruncat, în timp ce mă prăbuşeam pe canapea.

Cum m-a văzut, s-a repezit la mine :

— Ce facem ?

— Ce să facem ? i-am răspuns. Meditäm. Perioada de gestaţie, ai mai auzit expresia asta ?

Lupu trecu peste ironiile mele, destul de căutate.

— Ai vreo idee, ceva. nu putem rămîne aşa, în expectativă, nu putem aştepta să se mai întîmple ceva...

L-am privit amuzat, apoi i-am replicat :

— Nu, n-am nici o umbră de idee. Nici cea mai palidă idee. Ai tu una ?

— Nici una.

— Bine, atunci pune de cafea, l-am „pedepsit“ eu.

— Trei cafele ! se auzi din uşă vocea Bătrînului. Am fac eu cinste...

— Să trăiți, tovarășe maior ! Am înțeles ! scandă Lupu, înțepenit într-o ostentativă poziție de drepți.

— Vă aveți bine, remarcă Bătrînul.

— Da, bine. Sînt foarte mulțumit de el...

— Ei, care mai e starea de spirit ? Ți-a mai trecut ? mă întrebă el, așezîndu-se pe locul meu, în spatele biroului pe care nu scosesem nici o hîrtiuță.

— Uite ce e, Bătrîne, m-am supărat eu deodată. Ce naiba îmi aduci aminte de lucruri pe care aș vrea să le uit ?

— Lasă, lasă, mă liniști el, că-ți trece... Odată, acum vreo 10 —12 ani, nu eram căsătoriți pe atunci, m-am certat cu Dana. Vreo patru zile n-am fost om. Ea nu-mi telefona, eu mă ambiționam să n-o caut... Pînă la urmă însă, mi-am călcat pe mîndrie și am format numărul ei. Peste zece zile eram însurat...

— Interesantă povestioară. am remarcat. Educativă... Pot să pun o întrebare ?

— Te rog.

— Îți mai aduci aminte probabil — sînt sigur că-ți aduci aminte, ai memorie bună, nu-i așa ? — cine ți-a răspuns cînd ai telefonat atunci ? Dana ?

— Nu.

— Dar cine ?

— Maică-sa.

Bătrînul mă privea amuzat, încercînd să-și dea seama unde vreau să ajung.

— A, perfect. Considerăm incidentul închis, cum ar spunea bătrînul președinte avocatului apărării...

Îmi luă locul pe canapea și își aprinse tacticos unul dintre țigările lui urît mirositoare.

„Alo ? Garajul ?“ „Nu, nu-i garajul, ați greșit, fiți mai atent“... Vocea era groasă. Provenea dintr-o gură înconjurată cu barbă și mustăți... Anda nu mă putea suferi cînd uitam să mă rad într-o dimineață...

M-am întors către el :

— Mai știți și alte parabole instructive, tovarășe maior ?

— Da, mai știu una, răspunse el. Un țăran avea o capră. Într-o noapte au venit hoții și i-au furat-o. Pe vremea aceea nu existau cercetători penali de talia căpitanului Alexandru Adrian, așa că țăranul nu și-a mai găsit capra... Tare trist mai era țăranul nostru cînd se gîndea că n-o să-și mai vadă niciodată iubita lui capră. Și trist a fost el o lună, două... Nu mai cînta, nu mai mînca cu poftă, muncea în silă. Pe urmă, s-a dus la tîrg. Și-a luat o altă capră și n-a mai fost trist. Nimerise o capră mai frumoasă, mai blîndă, mai...

— Gata cafelele ! anunță Lupu, intrînd. Fierbinte, amăruie, cu caimac !

Cum am pus ceașca jos pe farfurioară, evenimentele s-au precipitat. A zbîrnîit telefonul, Lupu a ridicat receptorul, și, în vreme ce ascultam încordat, am

zărit pentru prima oară o cută adîncindu-se între sprîncenele lui blonde.

— A fost jefuit magazinul „Voiajor" din Eforie-Sud, bîlbîi el.

M-am uitat la ceas : era aproape opt seara.

La București lovitura fusese dată la șapte.

5.

N-am să insist asupra drumului pe care l-am făcut la Eforie-Sud. La ora aceea nu mai decola nici un avion spre Constanța, așa că am plecat cu mașina. A fost însă un drum frumos. Lupu s-a ambiționat, ca de obicei, să conducă el, e drept că și șoseaua, neobișnuit de liberă, îl excita, așa că era să ne răsturnăm de vreo două ori. Dar nu ne-am răsturnat. Ce să-i faci ? Probabil că avem și noi cîte o stea pe undeva, pe sus...

La Eforie-Sud magazinul „Voiajor" era amplasat în imediata apropiere a falezei. Probabil că „treimea" — așa îi botezasem pe cei trei necunoscuți — făcuse o recunoaștere amănunțită și aici, căci totul mersese ca pe roate, fusese aproape o repetare a loviturii de la București. Se petrecuse însă și un fapt aproape amuzant : unul dintre cei doi vînzători, Vasile Braunner, nu avea batistă la el... Îmi imaginez mutra Numărului 2 — căci el se ocupase, se părea, de Braunner — cînd vînzătorul i-a declarat candid că nu are

batistă ! Trebuie să fi fost teribil de hazlie... Numărul 2 a fost nevoit să-şi ofere propria-i batistă, pe care am cules-o personal din spatele tejghelei şi am introdus-o într-un tub de sticlă sterilizat, în vederea analizelor.

Lupu s-a declarat dezamăgit de lipsa de „orientare" a Numărului 2, care ar fi putut să-l silească pe Virgil Stere, al doilea vînzător, să-l narcotizeze întîi pe Braunner, folosind batista sa. E drept însă, recunoştea Lupu, asta ar fi dus la o pierdere de timp de 2—3 minute, ori în astfel de cazuri timpul e într-adevăr bani, şi nu numai bani... poate chiar libertate sau viaţă.

Aproape toată noaptea ne-am învîrtit prin magazin — ajutaţi de o grupă operativă ce ne fusese pusă la dispoziţie de căpitanul Mihai Vornicu — ridicînd amprente, stabilind cu exactitate ce s-a furat, cercetînd prin împrejurimi pentru descoperirea vreunui eventual martor, interogîndu-i pe cei doi vînzători şi pe paznicul care dăduse alarma.

N-am aflat nimic în plus despre „treime". S-a confirmat numai că Numărul 1 purta ceasul pe dreapta. Ba nu, era să uit, tot am aflat ceva în plus : cei trei erau cu siguranţă machiaţi, Stere declarase că una din sprîncenele Numărului 1 se dezlipise puţin. Dar asta, în loc să simplifice lucrurile, le complicase şi mai mult : Mă gîndisem iniţial ca, folosind descrierile celor trei — Seceleanu, Braunner şi Stere — să

întocmesc portretul vorbit al „treimii" folosind procedeul Bertillon, cu ajutorul căruia pot fi descoperiți cei care își schimbă pînă și înfățișarea fizică. Faptul că s-a confirmat bănuiala lui Seceleanu, că cei trei erau machiați, zădărnicea această acțiune. Într-adevăr, procedeul Bertillon e eficace cînd un delicvent își modifică aspectul fizic, cu o condiție însă : să li se facă portretul vorbit înainte și nu după ce și l-au modificat.

Cît despre mașina folosită... nimeni nu văzuse vreo mașină alb-gălbuie staționînd prin apropiere în jurul orei nouăsprezece, cînd, la fel ca la București, avusese loc atacul. E drept, un Opel-Amiral staționase aproape un sfert de oră pe stradela din spatele magazinului, dar cei doi martori depistați jurau că era de culoare verde-închis. Bineînțeles că nici unul nu și-a bătut capul să-i rețină numărul de circulație. Unul dintre ei își amintea vag și cu totul întîmplător că numărul se termina cu 213. Am sunat la Biroul de evidență dar, către dimineață, ni s-a comunicat că nici un Opel de culoare verde închis nu e înregistrat sub acest număr. De altfel, nici un martor nu-i zărise pe cei trei coborînd sau urcînd în Opel și nici măcar învîrtindu-se prin apropierea lui. Legătura între staționarea acelui autoturism pe stăruța din spatele magazinului și cele petrecute la „Voiajor" a fost o simplă supoziție a mea ; poate puțin trasă de păr, dar...

Ca și la București, „treimea" nu luase decît valută, țigări și băutură. Speram că pisica, după ce a dat o dată. de două ori cu mustățile de smîntînă, va încerca să se înfrupte în continuare, așa că am sunat de dimineață Bucureștiul și am rugat ofițerul de serviciu să-i comunice colonelului Dumitrescu rugămintea mea de a da dispoziții pentru organizarea supravegherii tuturor magazinelor de acest fel din țară și să fie alarmați totodată toți vînzătorii, dîndu-li-se instrucțiuni pentru cazul unei eventuale repetări a loviturilor „treimii". Cu această ocazie am aflat ceva deosebit de interesant : la o jumătate de oră de la reușita loviturii de la „Voiajor"-ul din Eforie Sud, pe aceeași lungime de undă, ca și în cazul precedent, se emisese un nou mesaj radio. La fel de laconic, el suna așa : „Varza crește". Fusese o voce de adolescent, subțirică și ezitantă.

Nu se primise nici un răspuns. Nu se emisese din Eforie, nici măcar, de pe litoral. Din micuțul parc Ioanid din București.

Pe urmă am luat drumul capitalei. Nu l-am mai lăsat pe Lupu să conducă. Nu țin excesiv la propria mea viață, dar am oroare de accidente, de gips și de doctori.

Imediat după sosire ne-a convocat colonelul Dumitrescu. Bătrînul n-a fost de față, primise un caz foarte interesant, pentru care aproape că-l invidiam : la demolarea unei clădiri vechi fusese descoperit, zidit

în pod, scheletul unei femei. Moartea survenise în urmă cu peste douăzeci de ani și Bătrînul trebuia să stabilească în ce împrejurări, cînd exact și de către cine fusese ucisă acea femeie ! Cazul ne fusese repartizat nouă, deoarece în acea casă avusese reședința unul dintre rezidenții rețelei „Cercul galben", arestat în urmă cu vreo 12 ani. Cazul era greu dar foarte interesant — un caz de faima Bătrînului. Așa ceva mi-ar fi plăcut și mie. Poate lui Lupu nu i-ar fi plăcut, mie, însă, da.

Colonelul care parcă uitase discuția pe care o avusesem chiar în cabinetul lui cu o zi în urmă a început, ca de obicei, repezindu-se în noi : ce-am făcut pînă atunci, ce facem, dacă facem de ce facem și dacă nu facem de ce nu facem, ce avem de gînd, iar dacă nu avem nimic de gînd, să-i spunem... I-am spus ce-am făcut și ce aveam de gînd să facem.

În sfîrșit, ne-a dat drumul. M-am dus acasă și m-am culcat. Eram obosit după noaptea aceea infernală și deosebit de călduroasă, iar drumul cu mașina cu canapele din material plastic, care deveneau lipicioase din cauza propriei noastre transpirații, mă scosese din sărite.

6.

A fost încă o zi fierbinte. Toată după-amiaza am stat cu Lupu cît mai aproape de palele ventilatorului, am băut cafea, am fumat și am făcut supoziții. Către ora opt am tras și concluziile. Tot ce se putea reține pînă în acel moment se rezuma la trei ipoteze contradictorii :

Prima : Cei trei sînt străini. În acest caz, după succesul loviturilor lor, au două posibilități :

— să mai încerce o a treia și în acest caz totul se termină repede, deoarece magazinele „Voiajor" sînt acum supravegheate ;

— să se lase păgubași (ceea ce ar fi mai înțelept pentru ei) și să se mulțumească cu ceea ce au obținut. În această a doua posibilitate, „treimea" putea acționa din nou în două moduri :

— ar putea să încerce să plece imediat din țară, și în acest caz am pune imediat mîna

pe ei, intensificînd controlul frontierelor ; — ar putea aştepta o vreme înainte de a pleca — în funcţie de durata vizelor de pe paşapoarte — şi atunci lucrurile ar deveni mai dificile pentru noi, deoarece e inerent ca trecerea timpului să diminueze cît de cît vigilenţa vameşilor.

Varianta „străini" ni se părea destul de forţată şi destule argumente pledau împotriva ei : faptul că noi trei vorbeau perfect românește, mimînd însă accentul străin, poate tocmai pentru a induce în eroare, perfecta cunoaştere a amplasamentului celor două magazine „Voiajor", a orei lor de închidere... faptul că posedau revolvere cu surdină, destul de greu, dacă nu imposibil de introdus în ţară etc. Mie personal mi se părea absurdă pînă şi ideea ca nişte străini să vină să-şi procure valută la noi. Ce-i drept, lumea e plină de tot felul de excroci şi de aventurieri care, hăituiţi de poliţiile diferitelor state, de Interpol, sînt siliţi să-şi mai modifice obişnuitele procedee de lucru, să caute procedee mai ingenioase, pline de surprize... E drept, puteau avea şi complici români, dar nu, totul se complica atunci, devenea prea hazardat. Aveam senzaţia că aici e vorba de o bandă organizată, şi încă de una de neprofesionişti. Nici un indiciu nu coincidea cu metodele de lucru ale profesioniştilor...

A doua : Cei trei sînt români. Și în acest caz existau trei posibilități :

— să mai încerce repede o lovitură, consecințele fiind atunci dezastruoase pentru ei ;

— să aștepte un timp, înainte de a acționa din nou, sau să acționeze altfel ;

— să renunțe, mulțumindu-se cu ceea ce obținuseră.

Dacă se potoleau, în afara activității noastre de cercetare și depistare exista și o soluție extremă, de ultim moment, și anume aceea de a-i aștepta pînă s-ar hotărî să părăsească țara. Nu aveau ce face cu valuta la noi, nu puteau s-o schimbe. Ni se părea evident că ei vor încerca să fugă din țară ; dacă ar fi intenționat să rămînă ar fi furat pur și simplu bani românești, ar fi dat lovitura la magazine obișnuite, mai mult ca sigur undeva la mari magazine universale, unde sumele adunate în cursul unei zile de vînzare sînt apreciabile...

În primele două variante, cazul „treimii" era, evident, de competența Miliției. Dar exista și o a treia variantă, care ne îndreptățea intrarea în joc...

A treia : Cei trei — fie ei români sau străini — acționau ca niște banali infractori de drept comun, dar în realitate urmăreau cu totul altceva. Și dacă nu ei, atunci cineva, care

le regiza mişcările din umbră — poate chiar fără ştirea lor. Probă pro : cele două mesaje radio, dacă lăsăm deoparte elementul coincidenţă. Probă contra : modul inedit de a acţiona al unor presupuşi spioni. Sau totul era astfel gîndit, încît să ne arunce pe o pistă falsă ?

Ce ştiam de fapt despre „treime" ?

Ştiam că sînt trei, că au între 1,75—1,80 m înălţime, că Numărul 1 are dinţii albi şi o măsea îmbrăcată în aur şi că poartă ceasul la mîna dreaptă, că Numărul 3 cunoaşte bine limba germană. Din declaraţiile lui Seceleanu mai reieşea că Numărului 1 îi plăcea ginul, pe care îl bea — după propriile afirmaţii — sec, fără lămîie, doar cu cîteva cuburi de gheaţă... Cam puţin pentru a ne sluji la ceva...

Ecuaţia avea înfiorător de multe necunoscute : unde locuiesc cei trei ? În Bucureşti, în alt oraş ? În cel din urmă caz, în care regiune a ţării ? Care dintre cei trei e şeful sau nu e nici unul ? Au şi alţi complici ? Ce marcă are maşina pe care o folosesc ? Al lor era Opelul-Amiral de culoare verde-închis, care fusese zărit pe stradela din spatele magazinului „Voiajor" din Eforie-Sud ? Ce aveau de gînd să facă în viitorul apropiat ?

Care ? De ce ? Ce ? Cînd ?

Zeci de întrebări fără răspuns, întrebări pe care ni le aruncam unul altuia cu o plăcere aproape bol-

năvicioasă. Am discutat și ne-am ciorovăit apoi multă vreme, totuși nu am reușit să închegăm un plan de acțiune acceptabil. Am căzut de acord asupra unor măsuri de primă urgență, pe care Lupu urma să le ia încă în dimineața următoare : intensificarea supravegherii frontierelor, controlul tuturor autoturismelor marca Opel-Amiral de culoare verde-închis (căci numărul terminat în 213 nu ne putea folosi la nimic, era evident fals) etc.

Ne-am despărțit tîrziu. Lupu avea bilete de la nouă și cincisprezece la cinema — în ultima vreme îl pasionau tragediile antice, era prieten pe atunci cu o studentă la Istorie, care îi mărturisise că s-a îndrăgostit de el deoarece semăna cu Alexandru Macedon, singurul personaj mare al antichității care fusese blond. Eu nu aveam bilete la cinema și nici vreo prietenă la Istorie, așa că m-am dus să mă plimb singur la Șosea.

În vreme ce treceam agale pe Bulevardul Trandafirilor, mi-am adus, nu știu de ce, aminte de „doctorul" care se spînzurase în Pădurea Băneasa și de viața căruia mă interesasem pînă în urmă cu cîteva zile. Nu, nu puteam fi de acord cu modul în care procedase... Cînd te sinucizi din dragoste, nu lași pe pernele mașinii un bilet cu scrisul prea citeț pentru un doctor, prin care declari că lipsa de inimă a unei femei — căreia îi declari și numele ! — te-a determinat la acest gest disperat... Mai ales cînd

femeia aceea are 55 de ani și declară cu mîna pe inimă că nu te-a văzut în viața ei... Dar doctorul în cinstea căruia fusese găsit un ingenios cod secret devenise obiectul neînsuflețit al studiilor maiorului Teodorescu, așa că...

M-am așezat pe o bancă prost luminată și mi-am aprins o țigară. Nu era mai nimeni în jur. Pe partea cealaltă a bulevardului sclipea din cînd în cînd jarul unei alte țigări, din care cineva, așezat pe o bancă de asemenea scufundată în beznă, trăgea rar. Am urmărit o vreme arcul de cerc pe care îl descria punctul incandescent și apoi poate nu i-aș mai fi acordat prea mare atenție dacă persoana din întuneric n-ar fi început să aprindă chibrituri, căutînd ceva sub banca pe care stătuse pînă atunci. Am traversat, hotărît să-i dau o mînă de ajutor. În definitiv, prin natura profesiunii mele, mă pricep mai bine decît mulți alții să caut obiecte pierdute sau dispărute.

Am fost plăcut surprins să constat că „păgubașul", din beznă era o tînără femeie de cel mult 30 de ani. Își pierduse un cercel — erau din nou la modă clipsurile — la care ținea, nu pentru că avea un diamant de o mărime apreciabilă, ci fiindcă îl avea de la bunica ei. L-am descoperit în mai puțin de cinci minute și apoi ne-am îndreptat împreună către centru. Cu această ocazie mi s-a confirmat din nou una din multele mele teorii despre femei, și anume

că acestora le place să-şi complice viaţa singure. Într-adevăr, cu toate că noua mea cunoştinţă îmi spunea că ieşise numai pentru o scurtă plimbare, poşeta ei cîntărea grozav de greu. Cu toate acestea nu i-am dus-o eu, în afară de doctori, nu-i pot suferi nici pe bărbaţii care cară poşetele femeilor, numai pentru a-şi demonstra cavalerismul...

La lumina mai vie din oraş mi-am dat seama că cea pe care o însoţeam era mult mai frumoasă decît sperasem. O chema Alina Barbu şi era profesoară de liceu. M-a întrebat cu ce mă ocup. Ce era să-i spun ? I-am spus că sînt cercetător. Sper că nu m-am îndepărtat prea mult de adevăr...

Înainte de a ne despărţi am întrebat-o aşa, printre altele, dacă îi plac tinerii bărboşi. Mi-a răspuns că îi detestă.

În noaptea aceea am dormit bine.

7.

Au trecut, una după alta și la fel de lungi, trei zile. În dimineața celei de a patra, m-a chemat colonelul Dumitrescu. Am intrat la el pregătit de orice. M-am crispat puțin cînd l-am văzut zîmbindu-mi. L-mai admirasem eu zîmbetul acela și cu alte ocazii și mi dădeam seama cam ce-ar putea să urmeze, totuși m-am înșelat. Da, talentul meu de fizionomist cupota în fața colonelului, și el se pare că o știa...

Zărisem din prima clipă un bărbat uscățiv și brunet, pe care nu-l mai văzusem pînă atunci ; cufundat într-unul dintre fotoliile din fața biroului, acesta mă privea cercetător, totuși nu i-am dat prea mare atenție pînă în clipa în care colonelul făcu prezentările : era maiorul Petre Nedelcu de la Miliția municipiului Brașov. Maiorul a devenit pentru mine un personaj extrem de interesant, în clipa în care am aflat că se ocupa cu cercetarea unui anumit caz. Despre ce era vorba ? La poalele pitorescului

munte Tîmpa, în spatele unui mic restaurant cu grădină, renumit pentru orchestra sa de ţigani, care interpreta orice melodie de muzică uşoară, exclusiv din ţambale, fusese descoperit, exact în seara în care eu căutam un anumit cercel, cadavrul unui om de afaceri american, Albert Schwartz, sosit în ţară pentru tratative comerciale. Se pare că acest Schwartz îşi dedicase viaţa vînzării scaunelor fabricate din metal şi vopsite astfel încît să imite la perfecţie lemnul. Om de modă veche, nu obişnuia să-şi plătească micile cheltuieli cu cecuri, la fel cu majoritatea conaţionalilor săi, preferînd plata *cash*, adică în bani-gheaţă. Procedase astfel şi la Braşov, vreme de cinci zile. În a şasea, nu mai avusese posibilitatea s-o facă deoarece fusese împuşcat cu un revolver prevăzut cu surdină. Un glonte îi pătrunsese în ceafă, de la foarte mică distanţă, ieşise prin orbita ochiului stîng şi poposise în trunchiul unui brad din apropiere.

La cercetarea cadavrului, maiorul Nedelcu găsise asupra lui un imens portofel din piele de crocodil înţesat cu documente personale, tăieturi din ziare străine, în care se analiza pe larg succesele şi perspectivele comerţului de scaune din metal, fotografii ale unor tinere dansatoare în poziţii destul de echivoce pentru nişte fiinţe care au renunţat la orice îmbrăcăminte, şi o mulţime de chitanţe. Pe Nedelcu l-a frapat faptul că excentricul bătrînel, care avea

proclul obicei să poarte cu el mari sume de bani, nu avea de astă dată nici o bancnotă în portofel sau în buzunare.

Portofelul, confecționat se pare dintr-o reptilă întreagă, se odihnea pe masa colonelului. Nedelcu, citind în buletinul nostru informativ despre pasiunea celor trei clienți ai mei pentru valută, considerase necesar să se deplaseze în Capitală. Iată un om demn de admirația mea, mi-am spus în gînd, privindu-l pe maiorul care îmi devenise pe neașteptate foarte simpatic. I-am cerut șefului meu permisiunea de a analiza conținutul portofelului.

— Ia-l cu totul, tovarășe Adrian. La sugestia mea, maiorul Nedelcu a renunțat la cercetările sale în favoarea noastră. Ia te rog și proba dactiloscopică ridicată de pe portofel.

— Amprentele lui Schwartz nu le-am mai adus, completă maiorul. Proba pe care o vedeți nu-i aparține însă, și pare a fi destul de proaspătă...

I-am mulțumit, mi-am cerut permisiunea să plec și apoi m-am retras în biroul meu unde Lupu ședea tot pe jăratec. Am aruncat portofelul pe masă și el a început pe loc să-i devoreze conținutul.

Profitînd de faptul că am întotdeauna în sertarul biroului o lupă destul de puternică, am cercetat cu ajutorul ei fotografia deja mărită a amprentei. Reprezenta impresiunile unui deget arătător de la mîna

stîngă, cu detaliile papilare deosebit de bine evidențiate. Niciodată nu văzusem pînă atunci detalii papilare atît de variate, aveam impresia că natura adunase pe un singur deget toate tipurile de desene papilare : „podețuri", „insule", „cîrlige", „segmente" de linii continue și punctate se vedeau deosebit de clar, aproape fără nici o „mînjire"...

Cu toate acestea, n-am reușit să descifrez în ele numele celui ce le lăsase. Dar sînt obișnuit cu eșecurile...

Am trimis proba dactiloscopică la cartotecă, prin amabilitatea lui Lupu, care a ieșit bombănind. Da, nu-i plăcut să fii deranjat în toiul unei ocupații interesante cum ar fi, de exemplu, lectura unei declarații vamale...

Declarația pe care o admirase pînă atunci Lupu fusese emisă de vama aeroportului Băneasa și reieșea din ea că domnul Albert Schwartz adusese cu sine o broșă de aur în formă de stea, pe care fantezia bijutierului încrustase cîteva zeci de diamante de mărime mijlocie.

N-am avut încotro. În așteptarea rezultatului pe care aveau să mi-l comunice cei de la cartotecă, ne-am deplasat la vamă. În drum, l-am luat cu noi și pe căpitanul Stelian Zissu, expert în desen. Omul acesta era în stare să-ți deseneze, pe baza unei descrieri orale, cele mai diferite lucruri. A ascultat cu

urechile ciulite descrierea pe care vameșul ce emisese declarația vamală o făcea bijuteriei. Unele completări de amănunt le-a făcut și șeful vămii, un mai vechi cunoscut al meu. Se întîmplase să fie pe acolo la sosirea bogătașului american și îi atrăsese atenția frumoasa bijuterie. Așa se face că, înapoiați la birou, Zissu a desenat broșa în mărime naturală. Foarte frumoasă broșă ! Imita cu fidelitate stelele de argint pe care șerifii din SUA au obiceiul să le poarte agățate în partea stîngă a pieptului. Fusese oare Albert Schwartz șerif ? Puțin probabil, dacă ar fi să dăm crezare zecilor de fotografii făcute cadavrului, din toate unghiurile posibile, fotografii pe care maiorul Nedelcu avusese amabilitatea să le lase pentru mine, înainte de a se înapoia la treburile sale.

I-am rugat pe Zissu să-mi facă cadou opera sa de artă, chiar fără dedicație, și n-am fost prea umilit cînd am auzit că nu are nimic împotrivă. Surpriza acelei zile avea însă să mi-o facă Lupu, care dăduse o fugă pînă la evidența centrală și se înapoiase fluturînd victorios o fișă.

Pe fișă se lăfăiau amprentele tuturor degetelor unui anume Vasile C. Vasile, de profesiune desenator tehnic. Am privit atent fotografia individului care se îndeletnicea în timpul liber cu escaladarea unor ferestre uitate deschise și cu simplificarea vieții

celor ce domiciliau în spatele acelor ferestre, prin reducerea numărului obiectelor de artă ce le împodobeau locuința și trebuiau șterse de praf din cînd în cînd...

Am comparat amprenta degetului respectiv cu cea lăsată pe portvizitul americanului : coincidea pînă la cel mai mic amănunt. Deși am analizat multă vreme atît fișa cît și fotografia amicului Vasile C. Vasile, n-am reușit să-mi formez o părere completă asupra dumnealui. Faptul că avea 1,78 metri înălțime m-a frapat însă în așa măsură, încît am hotărît să-l cunosc mai îndeaproape.

Lupu jubila :

— Ședința continuă, domnilor juraţi ! exclamă el, imitîndu-l pe „marele maestru al combinațiilor". Ostap Bender.

— Da, dar eu conduc parada, l-am liniștit. Așa că am să mă duc să-i fac o scurtă vizită domnului Vasile C. Vasile, la domiciliul din strada Orientului 13...

— De ce nu mă iei cu tine ?

— Lasă, stai aici, pari palid... A, era să uit... Dacă mă caută cumva la telefon o voce care se recomandă Alina Barbu, ai grijă să nu-i spui că „tovarășul căpitan" e plecat în cutare loc... Uite, am să-ți spun ceva strict confidențial... Pentru persoana respectivă sînt cercetător științific. Spune-i că sînt undeva, în subsolul Bibliotecii Academiei, suflu praful se-

cădea de pe un incunabul îngălbenit. Dar diseară pe la nouă, mă poate găsi acasă. Mă rog, te descurci tu, că ești băiat deștept și de viitor !

— A, de aceea blazatul căpitan pleacă singur ! Ca să rămînă bietul locotenent pe post de telefonist !...

— Dacă ai ști ce încredere am în talentul tău ! mi-a exclamat ieșind.

8.

M-am abătut din drum pe la „Ciclop“ și am avut o a doua surpriză din ziua aceea : mica mea „gărgăriță“ de culoare albăstruie era gata ! Nu-mi place forma acestui automobil, dar îmi fac destul de bine treaba cu el. Mă leagă și multe amintiri de Volksvaggen-ul meu... Așa, de exemplu, nici astăzi n-am înlocuit parbrizul din spate, în centrul căruia se lăfăie o găurică de diametrul unui glonte obișnuit. Dacă era după mine, nu scoteam nici glontele din spătarul canapelei, unde se oprise cu cîțiva ani în urmă, dacă n-aș fi avut nevoie de el ca probă într-un anumit proces...

M-am suit în mașină și i-am dat un bobîrnac maimuței de pluș, pe care cineva o spînzurase de oglinda retrovizoare, cu mai bine de o jumătate de an în urmă. Am introdus cheia de contact, motorul a început să mormăie satisfăcut și m-am angajat pe Bulevardul Magheru, îndreptîndu-mă spre strada Orientului. După cîteva sute de metri însă, am tras

pe dreapta, am desprins maimuţica de la locul ei şi am pus-o în buzunarul portierei. Eram hotărît s-o fac cadou cu prima ocazie unui tînăr cu barbă. Poate lui îi va aduce noroc...

In strada Orientului, la numărul 13, era o casă fără etaj, construită prin anii 20. Am sunat la intrare, apăsînd butonul uneia din cele două sonerii, căroia le lipseau cărţile de vizită cu numele locatarilor. După cîteva minute de aşteptare, uşa s-a deschis pe jumătate şi am zărit o bătrînică cocîrjată. N-am considerat necesar să trag piedica revolverului pe care-l luasem cu mine pentru orice eventualitate.

— Domnul Vasile e acasă ? am întrebat-o pe bătrîna care clipea des, parcă orbită de lumina vie de afară.

— Domnul Vasile ? se arătă ea mirată. Dar domnul Vasile nu mai locuieşte de mult aici.

Nu mă aşteptam să primesc o astfel de lovitură din partea unei fiinţe care părea atît de inofensivă.

— Nu ? Probabil că figura mea exprima o durere nemărginită, căci gazda m-a poftit să intru înăuntru. Am luat loc într-un fotoliu cu arcurile plîngătoare, la invitaţia ei, bineînţeles. N-am putut evita o dulceaţă din cireşe amare, prea dulce pentru gusturile mele, aşa că m-am resemnat s-o savurez.

— Şi nu ştiţi unde s-a mutat ?

Bătrînica nu ştia.

— Tare simpatic mai era domnul Vasile, se extazie ea. A plecat de vreo șase luni de la mine și de atunci nu l-am mai văzut... Patru ani a stat ici și, deodată, s-a mutat !

— Probabil fără să spună care e noua lui adresă.

— Fără. Nici scrisoarea nu știu unde să i-o trimit...

Am ciulit urechile, dar am lăsat să treacă cîteva secunde înainte de a o întreba :

— A primit o scrisoare în lipsă ?

— Da, o scrisoare mică...

Amfitrioana mea se ridică, se îndreptă cu pași mărunți către un scrin de pe vremea bunicii, cotrobăi într-un sertar și scoase la iveală un plic alb, mic. Am văzut dintr-o dată că e o felicitare de Paști înăuntru. Se pare că soarta ținea cu mine în ultima vreme : pe spatele plicului era trecută adresa expeditorului. Mai precis a expeditoarei : Elena Baal, str. Tubei nr. 4.

Am să trec acum peste înduioșătoarea scenă a despărțirii căpitanului Adrian de băbuța cocîrjată. Ea va fi povestită poate cîndva, de către biograful meu, într-o cărțulie din colecția *Bărbați celebri*...

Elena Baal din str. Tubei nr. 4 era acasă. Ocupa o garsonieră la etajul trei al unui bloc modern, pe al cărui perete exterior se lăfăia un imens mozaic, din care tineri secerători și dalbe copilițe de-ale lui Alecsandri priveau placizi vînzoleala circulației bucureștene.

Aflînd că mă interesez de Vasile C. Vasile, Elena Baal — ulterior (și cînd spun ulterior, înțeleg următoarele două minute) m-a rugat să-i spun Nelly — s-a interesat imediat dacă sînt de la Miliție. Răspunsul meu a fost bineînțeles negativ. Cum puteam fi de la Miliție, cînd tocmai sosisem din străinătate cu un frumos cadou pentru vechiul meu prieten Vasile, cu care fusesem coleg de primară ?

— Ați fost colegi de primară ? Vai, ce interesant ! Dar păreți mai tînăr decît Lică...

— Lică a rămas de cîteva ori repetent într-a doua, noi lămurit-o eu imediat. S-a îmbolnăvit de pojar, apoi de vărsat de vînt, scarlatină și tuse măgărească. În fiecare an dădea peste el cîte o boală de-astea și el, pac ! rămînea repetent...

— Vai săracu' Lică !... îl căina Nelly lăcrimînd tot un colț de batistă cu monogramă. Săracu' Lică...

Deodată însă, exact ca atunci cînd un ciclon întunecîte cu totul întîmplător un perfid anticiclon și vremea se dă peste cap, atitudinea ei se schimbă radical. Din senin, începu grindina...

— Porcul ! N-a mai dat pe aici de-un an ! se lamentă ea îndîrjită. A dat de trai bun și de mașină și n-a mai vrut să știe de mine care i-am adus pachete de țigări cînd a zăcut la Văcărești ! S-a mutat fără să mă anunțe, măgarul, și de atunci s-a dat la fund...

Am compătimit-o pe neconsolata Nelly cum m-am priceput, apoi am întrebat-o :

— Şi chiar n-a mai dat nici un semn de viaţă de un an ?

— N-a mai dat. O singură dată ne-am întîlnit faţă în faţă pe Bulevard şi animalul s-a făcut că plouă, că nu mă cunoaşte !

— Şi nu ştii unde stă acuma ?

— Nu ştiu... E drept, l-am mai văzut eu o dată, acum vreo trei luni. L-am urmărit şi l-am văzut intrînd într-un bloc de pe Calea Victoriei, dar habar n-am dacă stă acolo sau nu. Ce mă interesează ?

— Care bloc ?

Nelly mi-a explicat în care bloc l-a văzut intrînd pe Vasile C. Vasile. Îl ştiam — jos era o florărie — în apropiere de intersecţia cu Calea Griviţei. Mi-am luat rămas bun.

— Dar dumneavoastră, săracu', care veniţi din străinătate, poate n-aveţi unde sta, mă plînse Nelly, îngrijorată de soarta bietului călător încărcat cu pachete cu cadouri de peste mări şi ţări. Să ştiţi că, fiind prieten de primară cu Lică, chit că acum nu mai pot să-l sufăr, v-aş putea adăposti aici vreo cîteva zile, dacă „garsoniera" mea nu vi se pare prea mică...

Am fost nevoit s-o refuz pe biata Nelly. De altfel, i-am explicat, aveam o cameră reţinută la Hotel

Lido. Mi-a promis că mă caută acolo într-o seară. Poate m-o fi și căutat...

M-am repezit pe Calea Victoriei. Din fericire, Nelly îl văzuse pe „Lică“ intrînd chiar în blocul în care acesta închiriase un apartament. Numele lui figura pe lista locatarilor. Am sunat la ușa apartamentului 39, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Am coborît scările fără grabă. Nu știam ce să fac. Să-l aștept ? Dar dacă e încă la Brașov, sau în altă parte ?

M-am hotărît să mă întorc la birou. Socoteala de acasă nu se potrivește însă cu cea din tîrg. În vreme ce rulam încet pe Calea Victoriei, am zărit-o pe Alina ieșind de la Palatul Telefoanelor. Ne-am îndreptat apoi împreună spre Băneasa. Îmi place foarte mult restaurantul Parcul Privighetorilor, chiar dacă pe undeva, nu prea departe, un „doctor“ se „spînzurase“ cu puțină vreme în urmă de o creangă de copac, prin intermediul unei frînghii de rufe. În definitiv, morții cu morții, viii cu viii. Alina era mult prea vie pentru a-mi putea permite să mă gîndesc măcar o clipă la un „doctor“ mort.

9.

M-am îndreptat din nou către locuința lui Vasile C. Vasile a doua zi, pe la zece și jumătate. Lupu mă însoțea. Am urcat pînă la etajul VII pe scări. Lupu pretindea că nu ne-ar strica puțină mișcare după atîtea zile de birou, așa că m-am luat după el. Ajunși sus, gîfîiam de-a binelea, deși ne reglasem respirația în funcție de ritmul pașilor. Am sunat la ușa apartamentului 39, am așteptat cîteva minute, dar nimeni n-a binevoit să ne deschidă. În clipa în care ne lăsam păgubași, am auzit zgomotul caracteristic al liftului. Ușa se deschise și în fața noastră îl zărirăm pe Vasile C. Vasile în persoană. L-am recunoscut într-o clipă. Fotografiile pe care le fac specialiștii miliției sînt deosebit de reușite. Numărul 3, căci el era Vasile C. Vasile — cazierul lui atesta că are cunoștințe de limba germană — și-a dat seama probabil că cei doi din fața ușii sale nu veniseră să-i facă o vizită protocolară. (După multă

vreme, Lupu avea să susțină că alura lui Simon Templar ne desconspirase ; nu i-am dat dreptate, deși anumite persoane de sex feminin se încăpățînează să afirme că Lupu e Roger Moore în persoană.) În secunda următoare, Numărul 3 a tras ușa, și liftul a coborît ca un bolid. Dintr-o privire ne-am înțeles : Lupu a luat-o la goană pe scări în jos, sărind cîte șase trepte deodată, în vreme ce eu am apăsat pe butonul celui de-al doilea lift, care staționa la etajul V, după cum arăta beculețul de deasupra. Niciodată un lift n-a urcat mai greu două etaje și n-a coborît mai lent șapte, ca atunci... Cînd liftul aterizase, în sfîrșit, la parter, m-am năpustit în hol cu arma pregătită ; în aceeași secundă își făcu și Lupu apariția.

Parcă o văd și acum pe gospodina aceea încremenită cu plasele pline de pepeni în mîini, care ne privea cu ochii holbați, ca pe niște nebuni... Am ajuns în stradă exact în clipa în care un Opel Amiral roșu demara cu 90 pe oră, spre indignarea milițianului de la intersecție. Disperarea și indignarea acestuia se dublase probabil cînd, după ce am sărit în „gărgărița" mea parcată pe partea cealaltă a străzii, am întors-o pe doi metri pătrați și i-am trecut pe sub nas cu aceeași viteză.

A început o urmărire ca în filmele de groază. Mă hotărîsem să-l ajung cu orice preț pe Numărul 3 ușa că am apăsat pe accelerație pînă la limită.

Nici nu știu cînd am ieșit din oraș, angajîndu-ne pe șoseaua către Ploiești. Am privit îngrijorat indicatorul nivelmetrului, dar din fericire, aveam rezervorul de benzină plin. Goneam cu 120 la oră și totuși mi-am dat seama la un moment dat că încep să rămîn în urmă. Am scos brațul stîng sub fereastră și am încercat să nimeresc unul dintre pneurile Opelului din față. Am tras patru focuri, totuși Opelul a continuat să-și vadă liniștit de drum. Nu țintesc prea bine cu mîna stîngă, dar am fost oarecum demoralizat. Lupu zîmbi, deschise tacticos geamul lateral și trase două focuri, cîte unul în fiecare pneu din spatele mașinii roșii. Nu se întîmplă nimic, deși lovise cu precizie. „Cauciucuri compartimentate", constată locotenentul, lăsîndu-se păgubaș. Ne-am continuat cursa cu aceeași îndărătnicie, semănînd panică prin satele străbătute.

Probabil că posturile de control dăduseră alarma, deoarece, la un moment dat, am zărit, într-o fulgerare, cum în fața Opelului sare un agent de circulație, semnalizîndu-i să oprească. Noroc însă că s-a dat la timp în lături, altfel Numărul 3 ar fi trecut peste el fără să clipească.

Priveam încordat șoseaua din fața mea, automobilul roșu care nu părea să aibă de gînd să se oprească vreodată și, la un moment dat, ieșind dintr-o curbă fără vizibilitate, am crezut că am halucinații : Opelul devenise între timp roz ! Roz ca o bomboană fon-

dantă, dacă aţi văzut cum arată o astfel de bombonică. M-am gîndit la început că această transformare e rezultatul reflexiei razelor solare, dar mi-am dat seama că lucrul e imposibil. Lupu era de aceeaşi părere cu mine.

M-a fulgerat apoi ideea că urmărcam o altă maşină, dar şoseaua nu era prea aglomerată în ziua aceea şi ar fi fost imposibil să fi alergat pînă atunci după alt iepure. Nedumerit, am redus puţin viteza. Opelul a profitat de ocazie şi s-a distanţat şi mai mult. Am apăsat pedala acceleratorului pînă la fund. Din timp în timp aruncam o privire spre oglinda retrovizoare : încă de la ieşirea din Bucureşti avusesem impresia că la fantastica noastră cursă de urmărire participă şi o a treia maşină, un Fiat 1300 negru, dacă îmi puteam da bine seama. În momentul cînd Fiatul negru se apropie mai mult, am observat că în maşina care ne urmărea se află două persoane. Dar, de ce lăsau totuşi cei din Fiat o distanţă atît de mare între noi ? Doar automobilul din spate putea dezvolta o viteză mai mare decît „gărgăriţa" mea !

Mă apropia o curbă periculoasă şi mi-am desprins privirea de oglinda retrovizoare. După ce am depăşit cu bine curba, am privit din nou maşina din faţă şi din nou nu mi-a venit să cred : în faţa mea zbura în cea mai mare viteză un Opel de culoare alb-gălbuie !

Tocmai ieșeam din Comarnic, îndreptîndu-ne cu maximum de viteză spre Posada, cînd Opelul care se găsea la 8—900 de metri în fața noastră, opri brusc. Am privit fulgerător spre stînga și mi-am dat seama imediat ce urmărea Numărul 3 : rapidul de Arad tocmai se pregătea să oprească în fața semaforului închis. În acel loc, calea ferată ajungea numai la cîțiva metri de șosea. Am apucat să-l văd pe Numărul 3 țîșnind din mașină și năpustindu-se într-unul din vagoane. În același moment, din sens invers, se repezea spre noi o autobasculantă, așa încît n-am reușit să observăm vagonul în care se urcase, dar trei-patru secunde mai tîrziu abandonam „gărgărița" și săream amîndoi în trenul care se pusese în mișcare ; ne-am înțeles din priviri. Lupu o luă la goană pe culoar, pentru a cerceta trenul din cealaltă extremitate.

Gîfîiam cu aceeași putere cu locomotiva, așa încît m-am hotărît să mă odihnesc cîteva secunde. Oricum, din tren nu mai putea sări, iar eu luam foc din cauza efortului prelungit și a concentrării.

Am aruncat o privire pe fereastra vagonului în care nimerisem și am reușit să mai zăresc, parcat în spatele „gărgăriței" mele Fiatul 1300, cu ambele portiere din față deschise și fără nici un pasager. Mi-am scos revolverul și i-am tras piedica. Mai aveam două cartușe. Simțeam că în următoarele minute se vor petrece lucruri ciudate.

10.

Din nefericire trenul era destul de aglomerat. N-am crezut niciodată că atît de mulţi oameni au treabă la Arad într-o zi de lucru... Mi-am scos capul pe fereastra deschisă a culoarului şi am aşteptat prima curbă : trenul era format din 13 vagoane, dacă excepţiam vagonul-restaurant şi pe cel poştal. După calculele mele, următoarea oprire avea să se producă, dacă garnitura nu-şi diminua viteza, după aproximativ 25 de minute. Trebuia să mă grăbesc, nu aveam la dispoziţie decît maximum 4 minute pentru controlul fiecărui vagon din jumătatea de tren ce îmi revenea. Chiar dacă Numărul 3 n-ar fi avut cumva năstruşnica idee să se deghizeze rapid în călugăr franciscan sau în pastor baptist şi tot nu aş fi avut timp să verific cu atenţie fiecare pasager şi fiecare compartiment înainte de prima oprire. Dar dacă porneşti la drum cu convingerea că nu reuşeşti să ajungi la ţintă, mai bine renunţi. E un principiu pe care l-am citit într-o culegere de

citate și aforisme extrase din operele unor autori celebri. Așa că am început să deschid cu mult elan ușile compartimentelor, aruncînd priviri indiscrete înăuntru. Am debutat prost : în primul compartiment explorat, un tînăr cu alură de boxer săruta cu patimă o blondină firavă, în vreme ce alți doi călători se prefăceau că dorm duși. N-aveam timp să caut sub canapele și nici măcar să-mi cer scuze, dar nici ei n-au dat semne să fi observat ceva.

Așa-i dragostea — oarbă.

Compartiment după compartiment, am trecut în revistă pasagerii vagonului în care nimerisem, fără să obțin cel mai mic succes. Am trecut în vagonul următor. Aici lucrurile s-au complicat oarecum, era un vagon de dormit. Trec prin strigătele de spaimă ale unor domnișoare bătrîne pe care le-am surprins în febra pregătirilor pentru culcare și implicit într-o ținută destul de sumară. Din mica mea experiență am tras concluzia că fetele bătrîne călătoresc cu trenul numai pentru a avea ocazia să doarmă într-un vagon-pat. Altfel, ce rost ar avea să se culce la ora prînzului ? Țipetele nu prea le-am înțeles însă ; la drept vorbind, cel care ar fi fost mai îndreptățit să se sperie era subsemnatul...

Multe uși erau încuiate, iar însoțitorul vagonului — de negăsit. Am renunțat deci, silit de împrejurări, să-mi bag nasul și pe-acolo.

Timpul trecea, dar după un sfert de oră nu reuşisem să controlez decît trei vagoane. Mi-am dat seama atunci ce senzaţie încearcă un jucător de şah intrat în criză de timp. Cu deosebirea poate că senzaţia de scurgere rapidă a timpului avea pentru mine cu totul altă importanţă ; o altă miză.

Vrînd să recuperez din handicap, am început să percutez prin compartimente mai superficial. Înaintam mai repede, dar în acelaşi timp, senzaţia că Numărul 3 ar fi putut să fie într-unul dintre compartimentele peste care trecusem mai fugitiv, mă teroriza. La un moment dat am ezitat între a mă întoarce şi a-mi continua înaintarea în acelaşi ritm, însă pînă la urmă mi-am luat inima în dinţi şi am mers mai departe. După alte zece minute, terminasem şi cu vagonul restaurant. Surescitarea, combinată cu căldura din tren, mă încinseseră grozav, dar am rezistat vitejeşte de a bea una dintre sticlele de bere brumate pe care ospătarii le distribuiau, valsînd, pe mesele ocupate de perechi cufundate în discuţii şi de persoane singuratice ascunse în spatele ziarelor larg deschise. Am trecut mai departe. În clipa în care trenul, fluierînd parcă batjocoritor, oprea în gară, rămăseseră exact două vagoane în care nu apucasem să pun piciorul. M-am repezit la o fereastră opusă peronului, deoarece experienţa îmi spunea că dacă Numărul 3 ne văzuse aruncîndu-ne în tren pe urmele lui, atunci nu era nebun să coboare

calm pe peron. Trenul se urni din gară peste două minute și jumătate, fără ca cineva să fi coborît pe partea pe care o țineam sub supraveghere. Aproape în panică, m-am întors și am privit pe fereastra opusă: doi indivizi care aș fi putut jura că măsoară în înălțime cel puțin 1,75 metri se strecurau prin mulțime către ieșirea de pe peron. Dacă aș fi găsit pe cineva la îndemînă cu care să pariez pe o sumă mai mare că cei doi erau Numărul 1 și Numărul 2, în același timp, foștii ocupanți ai Fiatului 1300, de culoare neagră, abandonat în spatele „gărgăriței" mele pe șoseaua națională, între Comarnic și Posada, sînt sigur că aș fi cîștigat. Din nefericire, nimeni nu se arăta amator să facă rămășaguri cu mine ; iar trenul începea să ia viteză. Fiecare rău cu binele lui însă : aveam suficient timp acum să controlez și celelalte vagoane. De altfel, bănuiam care va fi rezultatul cercetărilor și bănuiala nu întîrzie să mi se confirme în cabinetul de toaletă al penultimului vagon pe care îl mai aveam de controlat.

Domnul Vasile C. Vasile, ghemuit pe podeaua nu prea curată, adormise pentru totdeauna. Un orificiu înnegrit de pulbere, vizibil după urechea stîngă, îmi povestea că pe acolo pătrunsese un glonte, pornit dintr-un revolver prevăzut cu surdină. Am privit cîteva clipe cadavrul Numărului 3, apoi am procedat la o sumară percheziție. Dacă vă imaginați

cumva că am dat peste vreun portvizit doldora de documente personale, teancuri de dolari și în plus poate o broșă de aur în formă de stea, atunci vă înșelați amarnic. N-am găsit nimic din toate acestea. Mi-am însușit însă, temporar, cîteva chei înșirate pe inelele unui breloc reprezentînd un cal galopat. Am privit mîinile răposatului Vasile C. Vasile și am regretat că nu obișnuiesc să port cu mine o pensetă : aș fi putut culege cu ajutorul ei, după toate regulile artei, cîteva fire de păr de culoare deschisă, aproape blond, rămase probabil din timpul scurtei încăierări ce avusese loc acolo cu cîteva minute mai înainte, între degetele contorsionate. În mod sigur, firele de păr nu-i aparțineau celui ce zăcea la picioarele mele.

M-am întors brusc : auzisem o respirație precipitată în apropierea mea. Era Lupu, mai transpirat și mai dezamăgit ca niciodată.

11.

Formalitățile legate de predarea cadavrului au durat destul de mult, totuși după două ore ne regăseam „gărgărița", așa cum o lăsasem la marginea șoselei. Lîngă ea se instalase un plutonier major de miliție, care a fost probabil extrem de dezamăgit constatînd că proprietarul ei nu putea fi amendat. Nici urmă însă de Fiat 1300 negru sau de Opel Amiral roșu-roz-alb-gălbui-verde-închis. Plutonierul major declară că el se învîrtea pe acolo numai de vreo jumătate de oră și că nu observase vreo altă mașină prin apropiere. Probabil că indivizii — mai mult ca sigur Numărul 1 și Numărul 2 — după ce îl lichidaseră pe Vasile C. Vasile, găsiseră vreo mașină al cărui șofer fusese dispus să-i ducă pentru o porțiune de drum, se înapoiaseră la locul unde abandonaseră Fiatul și apoi o șterseseră frumos cu ambele mașini. Am făcut cîteva mici investigații la cantonul de cale ferată care se găsea la vreo

cinci sute de metri depărtare, dar nimeni nu observase nimic. N-am dat nici peste copiii care, în romanele poliţiste, se joacă de-a înregistrarea numărului maşinilor care trec pe şosele, aşa că m-am urcat la volan şi ne-am înapoiat în Capitală. Pe drum ne-am istorisit reciproc „aventurile“ din tren.

Două lucruri n-am reuşit să pricepem : de ce fusese nevoie ca Vasile C. Vasile să fie ucis, chiar şi într-o mică încăpere de uz individual ; şi ce maşină infernală era acel Opel Amiral care avea prostul obicei să-şi schimbe culorile cu nonşalanţa unui cameleon ? A, da, supoziţii se puteau face destule, totuşi...

După discuţii prelungite am căzut de acord că, în ciuda aparenţelor, tot noi eram singurii în măsură să răspundem ; la prima întrebare deocamdată. Bineînţeles dacă făceam abstracţie de cei pe care îi notasem cu cifrele 1 şi 2.

Aşa, de exemplu, ciudata moarte a Numărului 3 putea atesta că el fusese suspectat (de ce anume, n-am reuşit să ne dăm seama atunci), urmărit şi lichidat. În felul acesta şi împărţeala averii „agonului“ de cei trei s-ar fi făcut cu mai mare uşurinţă — e, de altfel, mai uşor să împarţi ceva la doi decît la trei, ceea ce reduce considerabil posibilitatea ca anumite amănunte ale unor afaceri tenebroase să ajungă la urechi neagreate. Ca urmare, am căzut

de acord că treburile noastre încep să se rezolve de la sine. Cît adevăr în remarca înțeleaptă (care figurează și în acea carte de maxime și citate din autori celebri, despre care aminteam) că „timpul le rezolvă pe toate“ ! La început, alergam după trei iepuri. Rămîneau acum numai doi. Dacă cumva unuia dintre cei doi îi vine cheful să-l lichideze și pe celălalt, trimițîndu-l acolo unde nu este nici durere, nici întristare și nici suspin, atunci lucrurile s-ar fi simplificat și mai mult. Și nu ne-am fi mirat dacă lucrurile s-ar fi petrecut chiar așa...

După ce ne-am considerat relativ mulțumiți cu răspunsul dat la prima întrebare, am trecut la cea de a doua. Aici ne-am împotmolit însă și am fost nevoiți să apelăm la specialiștii noștri de la tehnic. Un locotenent tinerel — nu părea să aibă mai mult de 22—23 de ani — cu figură de savant, ne-a rîs în nas, declarînd că problema e atît de clară, încît nici nu e cazul să ne mai pierdem timpul cu ea. Nimic mai simplu, după părerea acestui Edison bucălat, decît să modifici în orice moment culoarea unui automobil. E de ajuns ca prin comandă specială să confecționezi caroseria cu pereți dubli, primul din tablă obișnuită iar cel exterior dintr-un material plastic transparent. Dacă plasezi în interiorul mașinii astfel amenajate cîteva mici rezervoare cu lichid de diferite culori, și dacă aceste rezervoare sînt

puse în legătură cu o pompă electrică de dimensiuni reduse, pusă în mişcare de dinamul automobilului, e suficient apoi să apeşi pe un buton amplasat în bord pentru ca lichidul dorit să umple spaţiul dintre pereţii dubli ai caroseriei, dîndu-i astfel culoarea aleasă. Edisonul nostru observă însă că, după părerea lui, nimeni nu-şi comandă un asemenea automobil numai pentru a-l putea asorta cricînd la culoarea costumului, ci pentru cu totul alte scopuri. Lupu, cu care se pare că acesta era prieten, a profitat de ocazie să egaleze scorul, sfătuindu-l ritos să-şi păstreze părerile pentru el, pe noi interesîndu-ne numai opiniile lui privitoare la chestiuni tehnice — restul e treaba noastră, şi la revedere !

Cu toate acestea, cum am ajuns în birou, a pus mîna pe telefon, a luat legătura cu ofiţerii de la serviciul de circulaţie al IMMB şi i-a rugat să dea dispoziţii să fie oprite toate automobilele Opel Amiral, oriunde s-ar găsi ele şi sub orice culoare s-ar prezenta, inclusiv violet cu dungi trandafirii, urmînd să fie controlate cu atenţie. În cazul în care s-ar descoperi la una dintre ele o instalaţie aşa şi pe dincolo, pasagerii şi şoferul să fie reţinuţi politicos pînă la sosirea noastră.

Ne-am aşezat apoi şi am început să analizăm noul aspect al problemei. Indicaţia tînărului locotenent — pe care-i zicem de acum încolo Edison — ne sugerase o

posibilitate de a da de cei doi necunoscuți : în cazul în care automobilul lor avea o comandă specială, însemna că proprietarul lui, sau, mă rog, primul proprietar, îl primise de undeva din occident. Consultînd declarațiile vamale de import din ultimii ani, ne-am fi putut da seama nu numai cine fusese primitorul, ci și expeditorul. Iată deci că am fi putut astfel stabili o legătură între mobilul loviturilor celor trei, recte valuta, și anumite persoane din străinătate care ne-ar fi putut interesa.

În eventualitatea că automobilul n-ar fi fost amenajat astfel de către uzinele producătoare, ni se oferea o altă prezumție : unul dintre cei trei, inclusiv Numărul 3, care ieșise de pe afișul reprezentației, era fie inginer sau tehnician automobilist, fie un pasionat al automobilului, priceput în diferite perfecționări și adaptări ce se puteau face unei limuzine. În ambele cazuri, el ar fi putut să imagineze și să realizeze instalația ce transforma Opelul într-un veritabil cameleon. Mergînd mai departe cu analiza, nu era exclus ca unul dintre cei doi rămași să fie în stare să facă această amenajare ; Numărul 3, de profesiune desenator tehnic, ieșea din discuție.

Iată deci că în fața noastră se deschidea cîmp liber cercetărilor. L-am expediat pe Lupu la Vama Antrepozite să frunzărească documentele pe care le va găsi acolo, iar eu, pentru prima oară de la

începerea acestei anchete, mi-am ascuțit cu grijă noțiunile meu creion roșu, hotărît să îmbunătățesc serios planul de acțiune. Nu m-am ridicat de la masa de lucru pînă noaptea tîrziu. Voiam să nu-i dau colonelului Dumitrescu nici o posibilitate de obiecție. Dar n-am reușit.

12.

A doua zi după-amiază, după discuţia avută cu şeful, discuţie în cursul căreia praf şi pulbere s-a ales din toate îmbunătăţirile planului meu de acţiune, am plecat însoţit de Lupu la domiciliul fostului Număr 3. Pe drum „adjunctul“ meu mi-a relatat rezultatul investigaţiilor sale din ziua precedentă.

Cu mai mult de un an în urmă, pe adresa lui Vasile C. Vasile, care domicilia pe atunci în strada Orientului, sosise în Vama Antrepozite un autoturism marca Opel Amiral de culoare roşie. Automobilul era foarte puţin uzat, totuşi tachimetrul arăta că parcursese 25 000 de kilometri ; ca urmare, taxa vamală fixată nu a fost prea mare. Opelul — care rămăsese în custodia vămii aproape un an înainte de a fi ridicat — fusese expediat din Elveţia de un anume Basile Constanten. Îndeplinind formalităţile de indigenare, Vasile C. Vasile declarase că cel ce îi făcuse frumosul cadou era un unchi al său,

plecat din țară prin 1938. Lupu controlase cazierul omului nostru și constatase cu stupefacție că printre rudele numitului nu exista nici-un Basile Constanten și nici vreun alt ascendent cu nume asemănător. Mai mult decît atît, fostul amator de escaladări nocturne ale ferestrelor unor apartamente, nu avea nici un fel de rudă cunoscută, nici în țară și nici în străinătate și asta pentru simplul motiv că era un copil găsit. Fusese descoperit în dimineața zilei de 3 ianuarie 1933 pe scările Bisericii Sf. Ion Nou de către un polițist. Copilul fusese botezat Vasile C. Vasile, după numele polițistului care îl găsise. Lupu încercase să dea de acesta, dar fostul polițist murise în 1950, iar soția nu-și amintea prea multe amănunte în legătură cu acea întîmplare veche...

L-am întrebat pe activul meu prieten, subaltern și colaborator dacă mai aflase cumva și alte amănunte.

— Se putea ? mi-a răspuns el. Știi bine că nu obișnuiesc să mă opresc undeva, la jumătatea drumului. Am discutat cu mecanicul auto care a făcut experiza Opelului în vederea stabilirii uzurii.

— Și ?

— Mi-a declarat că n-ar putea băga mîna în foc, dar era aproape sigur că Opelul era o mașină ca toate mașinile, fără nici o amenajare deosebită. Am încercat atunci să aflu care era părerea lui — putea

fi dublată caroseria, ulterior, în așa fel încît să poată circula un lichid între învelișul de tablă și un al doilea înveliș de material plastic transparent ?

— Ți-a confirmat părerea Edisonului nostru ?

— Da. Dar a adăugat că e prea puțin probabil ca această adaptare să fie efectuată într-un atelier obișnuit. Poate numai într-un institut de cercetări în domeniul maselor plastice.

— Uite o idee, nu m-am putut abține eu. Trebuie să existe și la noi un astfel de institut. Ce-ar fi să-i căutăm acolo pe Numărul 1 sau Numărul 2 ?

— Ideea ta nu e rea, recunoscu Lupu, dar cum ? Ne ducem să-i luăm la întrebări pe toți cei ce lucrează acolo și au o înălțime de 1,75—1,80 metri ?

— Uiți de dintele de aur al Numărului 1 și de ceasul purtat la mîna dreaptă, am remarcat.

— Nu uit, totuși... mi se pare dificil.

— Atunci, hai la culcare dacă e așa dificil. Dormim liniștiți, și așteptăm să ne trezească un binevoitor care să ni-i prezinte pe „prietenii" noștri pe tavă, cu garnitură de salată verde...

Lupu s-a făcut că nu mă aude și a continuat :

— Mai ales că mecanicul auto despre care îți vorbeam și a cărui declarație scrisă ți-o țin la dispoziție, a afirmat în final că n-ar fi totuși exclus ca Opelul să fi intrat în țară cu pereții dubli... El n-a dat prea mare atenție caroseriei, îl interesa îndeosebi motorul și, știi prea bine, de multe ori ni se

întîmplă să nu dăm atenţie şi să trecem peste un anumit lucru, chiar neobişnuit, dacă nu sîntem avizaţi.

— Bine, dar ar fi observat, în orice caz, rezervorul de lichide colorate şi blestemata aia de pompă care le făcea să circule ! Mi se pare cel mai normal lucru, nu găseşti ?

— Şi ce i-ar fi împiedicat pe Vasile C. Vasile sau pe colegii lui, să construiască singuri aceste dispozitive ?

Lupu avea dreptate. Ajunsesem în Calea Victoriei cînd el se întoarse spre mine şi mărturisi :

— Totuşi, să mă ia naiba dacă pot să pricep ce nevoie aveau indivizii de un Opel-cameleon ? Numai pentru a-şi deruta urmăritorii în eventualitatea că aceştia ar fi dat peste ei în vreme ce atacau un magazin în plină zi ? Nu ţi se pare mult prea complicat ?

— Tînărul meu amic, — nu m-am putut împiedica să-i dau puţin peste nas — dar lucrurile complicate ascund intenţii foarte complicate, nu găseşti ? Şi asta, totdeauna. Ce-ai zice dacă am constata că „mușchetarii“ noştri cei înalţi jefuiau magazinele „Voiajor“ numai aşa, ca simplu divertisment, în vreme ce ocupaţia lor de bază era spionajul ? Ei ?

— Stupid ! aproape că strigă Lupu. Ca de altfel tot ce facem noi acum, în loc să-i lăsăm pe cei din Miliţie să-şi vadă de treabă ! Ce fac „spionii“ tăi ?

încalcă cele mai elementare reguli ale artei spionajului. În cea mai prăpădită școală de acest fel se repetă aproape în fiecare lecție regula că un spion nu trebuie să riște nimic fără o temeinică justificare, că el trebuie să dea cît mai puțin de bănuit etc., etc., etc. ! Ai mai văzut tu un spion care se respectă cît de cît și care, în loc să-și vadă liniștit de treaba lui, se apucă de găinării ?

— De văzut, e drept, n-am mai văzut, l-am calmat eu, dar stai puțin și judecă. Metodele „artei" spionajului se diversifică. Folosește-ți căpușorul cel blond și cu zulufi și combate-mă, dacă ceva nu-ți pare plauzibil... Să zicem că eu sînt rezidentul unei rețele de spionaj. Îi racolez pe cei trei și le spun : frumoșii mei băieți, dacă voi îmi aduceți niște micuțe și neretușate fotografii ale cutărui obiectiv militar sau cine știe ce altceva, atunci eu, nenea rezidentul, vă promit solemn că vă fac scăpați peste granițã, undeva unde sînt baruri de noapte la fiecare colț de stradă, și că, o dată ajunși acolo, găsiți depuși la o bancă, pe numele vostru, o sumă de dolari cu atîția de zero în coadă ! O. K. spun băieții mei, ne plac barurile de noapte, unde putem să cheltuim banii obținuți prin trădare ; și se apucă de treabă. Într-o bună zi însă, ce le trece lor prin cap ? Nenea rezidentul ne dă cîte o sumă cu trei zerouri în coadă, dar barurile de noapte costă scump, noi vrem să

vedem şi ce se mai întîmplă prin tripouri şi cazinouri, vrei-nu-vrei, zerourile zboară unul cîte unul... Ce ne facem pe urmă ? Venim înapoi să mai cîştigăm încă trei zerouri ? Nu, că nu sîntem nebuni, presupunînd că scăpăm prima oară, a doua oară locotenentul Lupu cel blond, voios şi talentat tot pune laba pe noi ! Ce-i de făcut atunci ? Nimic mai simplu ! exclamă unul din ei, mai inventiv. Facem rost de mai mulţi bănuţi chiar aici, şi pe urmă o ştergem cu ei cu tot ! Cu leii nu avem ce face acolo. Ne trebuie deci valută. De unde luăm valută ? De la Banca Naţională ? Nu. De la magazinul „Voiajor", de unde din altă parte ? Şi se pun băieţii pe treabă, ascunzîndu-se cu grijă de nenea rezidentul, care s-ar face foc aflînd de micile lor învîrteli extra „profesionale", ca să zic aşa... Ei, draga mea mînă dreaptă, ce părere ai ? E verosimilă mica mea poveste de dragoste ?

— Mda, aşa, în mare, ar fi, bombăni Lupu. Cam trasă de păr, dar posibilă...

— Nici eu nu zic că nu e trasă de păr şi că e exact aşa, dar asemănătoare poate fi... Altfel, nu văd sensul întregii afaceri. Dar, la naiba cu atîta vorbărie ! Iuţi sus, şi ce-o fi, vom mai vedea...

13.

Am pătruns în apartamentul ce aparţinuse răposatului Vasile C. Vasile cu ajutorul uneia dintre cheile pe care le găsisem în buzunarul lui şi al unui mandat de percheziţie eliberat de Procuratură. Doi vecini din apartamentele alăturate ne asistau curioşi, în calitate de martori. Storurile erau trase, aşa că am fost nevoit să întorc comutatorul. Spre surprinderea mea, în locul plafonierei — care de fapt nici nu exista — s-au aprins o mulţime de aplice, bizar amplasate pe pereţi. Fiecare dintre ele era prevăzută cu un bec de o altă culoare, încît, privindu-l pe Lupu, l-am văzut zugrăvit ca un curcubeu.

— Domnul Vasile avea pasiunea culorilor, remarcă Lupu în şoaptă. Aplice colorate, Opel-cameleon... Nu m-aş mira să descopăr în garderob două duzini de cămăşi trandafirii, oliv sau galben-limon...

— N-ai decît să te convingi. Dulapul trebuie să fie alături...

— Pariem întîi ?

Nu pariez niciodată cînd am senzaţia că voi pierde în mod sigur, aşa că am lăsat oferta fără răspuns.

Apartamentul era compus din două camere cu dimensiuni destul de reduse, mobilate cu o anumită ostentaţie. Nu lipsea garnitura de sufragerie lucrată în stil florentin, achiziţionată bineînţeles de la Consignaţie. N-am nimic contra mobilei florentine, cu condiţia ca ea să fie amplasată într-o încăpere de trei ori mai mare decît în cea în care ne găseam ; altfel, riști să te lovești de colţurile mesei sau ale comodei, ceea ce nu e niciodată plăcut. Dormitorul părea un adevărat templu închinat Afroditei : un divan imens, scund, acoperit de o cuvertură din catifea purpurie, pe care se lăfăiau o mulţime de perne mici şi moi, aruncate într-o dezordine boemă. Telefonul era aşezat direct pe covor şi Lupu s-a apucat imediat să-l demonteze, căutînd, se pare, ceva sub carcasa lui.

Se vedea că pe acolo trecuseră multe femei, dar n-am reuşit să dăm peste nici o fotografie, scrisoare, peste nici o hîrtiuţă cît de mică. Am deschis barul în formă de poloboc şi în interior s-a aprins un fel de bec verde, care lumina o mulţime de butelii cu etichete străine, multiplicate pe pereţii placaţi cu oglinzi de cristal.

În sertarul unei noptiere în formă de ou, am descoperit cîteva zeci de ţigări americane.

Am deschis ferestrele, mirosea prea puternic a parfum greu, pe care n-am reușit să-l identific și am început o percheziție sistematică. Ore întregi am pipăit căptușeala fiecărui costum — și erau destule în dulapul acela uriaș — am sucit și am învîrtit fiecare tablou, am ciocănit fiecare porțiune de parchet. N-am găsit însă nici un carnețel cu adrese, nici o agendă în care să se indice locul, data și ora unei întîlniri cu vreo persoană care să ne intereseze și, în general, nimic de felul ăsta. Diabolicul domn Vasile fusese precaut în această privință. Poate că dacă ar fi bănuit ce intenții au bunii lui prieteni, Numărul 1 și Numărul 2, ar fi lăsat ceva în urmă, pentru a se răzbuna cel puțin postum...

Am terminat percheziția destul de tîrziu. Am încheiat cuvenitul proces-verbal, martorii au semnat, locuința a fost sigilată, iar eu, asistat de Lupu, am sunat la ușa apartamentului de vizavi. Nu l-am ales întîmplător. Lupu remarcase că ușa acelui apartament se crăpase puțin în vreme ce noi descuiam, așa încît am bănuit că în spatele ei se află o ființă curioasă, mai mult decît sigur o femeie. Aceste femei curioase mi-au pricinuit în cariera mea multe încurcături, uneori însă mi-au oferit și elemente interesante, utile anchetelor.

Ne-a deschis, la numai cîteva secunde după ce am apăsat cu degetul butonul soneriei, așa cum bănuiam, o femeie. Ne-am prezentat legitimațiile și-am fost

poftiți înăuntru. Probabil că apa fusese pusă de multă vreme la fiert, căci au apărut imediat și cafelele...

Doamna Elenescu — așa o chema pe curioasa vecină — s-a declarat gata să ne furnizeze toate amănuntele pe care i le vom cere.

— De cînd n-a mai trecut domnul Vasile C. Vasile pe acasă ? am atacat eu pieptiș.

— O, de vreo săptămînă, mi-a răspuns prompt gazda. Azi ce e ? Joi ?

— Joi, am confirmat eu.

— Atunci de exact o săptămînă. A venit cu o geantă enormă, neagră și probabil foarte grea. Știți, ne scuză ea, ne-am nimerit împreună în lift și...

Mă îndoiam că geanta cea neagră și mare fusese văzută de doamna Elenescu în lift și nu prin crăpătura ușii, dar m-am abținut de la comentarii. Am recapitulat rapid și mi-am dat seama că ultima apariție la domiciliu a lui Vasile C. Vasile se produsese a doua zi după lovitura de la Eforie. Probabil că trecuse pe acasă puțin pentru a-și reîntregi stocul de băuturi din bar...

— Doamnă Elenescu, n-ați observat cumva, primea des vizite vecinul dumneavoastră ?

Doamna Elenescu își dădu semnificativ ochii peste cap.

— Oh, foarte des... Atunci cînd era acasă, bineînțeles. Știți, veneau mai ales femei. Foarte elegante,

foarte șic... Cele mai multe înnoptau la el... Are gust băiatul... Amfitrioana chicoti, roșind pudic.

— Sper însă că reveneau pe rînd, glumi Lupu, pentru a păstra o atmosferă propice destăinuirilor.

— A, bineînțeles, pe rînd... În fiecare seară, alta. Dar, să recunoaștem, nu avea gusturi proaste băiatul, repetă doamna Elenescu.

— Dar bărbați, nu-l vizitau ?

— Ba da, însă mai rar.

— Ni i-ați putea descrie ?

— Cred că da... Venea, de exemplu, un domn mai în vîrstă, la 50—55 de ani, foarte prezentabil... La plecare, domnul Vasile îl conducea pînă la lift.

— L-ați văzut de multe ori ?

— O nu, numai de două ori sau trei ori...

— Înainte cu cîteva zile de la ultima apariție a domnului Vasile, a apărut cumva și domnul cel prezentabil ?

— Nu, nu l-am văzut...

Dacă doamna Elenescu nu l-a văzut, înseamnă că nici n-a fost, am conchis în gînd. Nu exista, se pare, șansa ca cineva să treacă pe acel palier, fără să fie înregistrat de ochiul ei de Argus. Să fi fost acel domn de 50—55 de ani, care era condus cu condescendență pînă la lift, însuși rezidentul din micuța noastră poveste ? Poate că da, poate că nu. În orice caz, indiciile obținute erau mult prea sumare pentru a ne

putea face — cel puțin deocamdată — o imagine oarecare cu privire la identitatea lui.

Va trebui să pun apartamentul sub observație, am reflectat în continuare, în vreme ce gazda noastră ne debita alte și alte amănunte din viața și aventurile Numărului 3. Și o voi face, am raționat în continuare, măcar pentru a avea conștiința împăcată, căci nu mi se părea verosimil ca cei doi pe care îi căutam, Numărul 1 și Numărul 2, să încerce să viziteze apartamentul.

Anterior însă, ei trecuseră pe acolo. Doamna Elenescu îi văzuse de cîteva ori, sosind fie cîte unul, fie împreună, fie însoțiți de femei. Descrierea făcută de interlocutoarea noastră unora dintre vizitatorii lui Vasile C. Vasile coincidea, fără să aducă însă elemente noi, înfățișării celor doi.

În vreme ce doamna Elenescu se străduia, la cererea expresă a lui Lupu, să-i descrie cît mai minuțios pe cei doi care ne interesau, în cameră pătrunse un tînăr ciufulit, pe care gazda ni-l prezentă cu mîndrie drept fiul ei. Probabil că ciufulitul auzise, din hol sau mai degrabă din camera alăturată, despărțită de cea în care fusesem instalați printr-un glasvand, ultimele discuții, deoarece ne declară că ne-ar putea ajuta el : îl văzuse de nenumărate ori pe domnul cu dintele de aur, care îl vizita pe vecinul de vizavi.

— Știți, ne luă el drept confidenți, eu cînt de vreun an la contrabas la Barul Continental, în orchestra maestrului Didi Popescu. Tot privind de pe estradă, am început să-i recunosc pe obișnuiții localului. Pe individul cu dintele de aur, pe care îl căutați, l-am văzut de nenumărate ori la noi...

— Știți cumva și cum îl cheamă ? se interesă Lupu.

— Exact nu, dar i-am auzit uneori pe ospătari spunîndu-i „domnu inginer" și „domnu Nicky"...

— Vă amintiți cînd l-ați văzut ultima oară ?

— Sigur ! chiar aseară.

Deci, domnul Numărul 1, alias domnul inginer Nicky și-a petrecut seara zilei în care își asasinase colegul de jafuri la Barul Continental... Frumos, n-am ce zice !

14.

Se făcuse aproape opt seara cînd am părăsit blocul din Calea Victoriei. Lupu mi-a declarat că are chef să vadă un film cu subiect istoric, ceea ce denota că o tînără studentă admiratoare a lui Alexandru cel Mare e liberă în seara aceea și dispusă să asculte suspinele unui contemporan. Un contemporan el ei, bineînțeles.

L-am debarcat în fața cinematografului Republica. Am mai rulat cîteva sute de metri, am parcat gărgărița în apropierea unui uriaș Mercedes negru și am intrat într-o cabină telefonică. Alina era acasă.

— Ce faci astă seară, am întrebat-o eu parodiind — deși îmi dădeam seama că sînt ridicol — o veche melodie de muzică ușoară.

— Nimic deosebit, am auzit vocea ei, parcă puțin ulintată.

— Nu citești cumva *Viața lui Alexandru cel Mare* ?

— Nu, de ce ? se miră ea.

— Nu știu ce mi-a venit să te întreb, m-am bîlbîit eu.

— A, am înțeles ! strigă ea victorioasă. Alexandru cel Mare — Alexandru Adrian... Dar să știi că am să te dezamăgesc. Nu mă interesează nici biografia primului, nici a celui de al doilea. Deși, dacă ar fi să fiu corectă față de propria mea conștiință, primul mă interesează în general mai puțin decît cel de al doilea...

Nu mă așteptam la un astfel de răspuns, așa că am ocolit, în măsura în care am putut, să-i dau o replică directă.

— Dacă nu citești, și chiar nu faci nimic deosebit, ce-ai zice de o seară la... la Continental, să spunem ?

— Oh ! Domnul cercetător al istoriei literaturii a primit o primă specială ? A elucidat cumva misterul paternității *Cîntării României* ? Nu-mi divulgi și mie cine a scris-o, Russo sau Bălcescu ?

— Unul sau altul, dar nu asta voiam să discutăm... Aștept un răspuns...

— În principiu, de acord, dar... Alina ezită puțin, apoi mă întrebă : nu ești însă de părere că este prea devreme ? E abia opt și jumătate... Tu ești îmbrăcat ?

Mi-am privit repede costumul și am hotărît că e acceptabil. E adevărat, îmi cam crescuse barba — oh, barba asta, l-aș aresta pe inventatorul ei, dacă l-aș cunoaște, chiar și fără mandat ! — dar problema se putea rezolva în zece minute.

— Sînt îmbrăcat. În ultima vreme obișnuiesc să umblu îmbrăcat... n-aș putea să-ți spun exact de ce, dar...

— A, domnul e și umorist... colaborezi și la *Urzica* ?

— Să nu divagăm... Aș putea să trec să te iau ceva mai tîrziu ? Pe la zece ar fi bine ?

— Da, dar ce faci pînă atunci ?

— Mă plimb, privesc vitrinele...

— Ce-ar fi să treci acum pe la mine ?

Era prima oară cînd Alina mă invita la ea. Nu puteam s-o refuz, nu ? Am acceptat, am închis telefonul și am început să caut din priviri o frizerie. Spiritul meu de observație m-a ajutat din nou. Peste o jumătate de oră, ras proaspăt și voios — avea dreptate reclama de pe ambalajul lamelor de ras Greif : „Bine ras — bine dispus !“ — am sunat la ușa apartamentului Alinei de pe Bulevardul Republicii. În vreme ce urcam scările, ea locuind la etajul IV, etaj unde se blochează de obicei lifturile, au trecut pe lîngă mine doi tineri bărboși. Aș fi preferat două pisici negre, dar nu obținem totdeauna ceea ce preferăm...

Alina mi-a deschis aproape imediat și în următoarele cinci secunde am reușit să mă descotorosesc de buchetul de flori pe care îl tîrîsem pînă atunci cu mine. Nu-mi mai aduc aminte ce am discutat atunci, mărturisesc însă că discuția a fost foarte agreabilă. Ne-am hotărît să mergem la bar abia pe

la unsprezece și treizeci, așa că am profitat de lipsa din cameră a Alinei, care s-a retras pentru un sfert de oră în bucătărie, pentru a pregăti ceva de mîncare și am sunat un bun prieten pe care l-am rugat să-mi rețină o masă mai aproape de orchestră.

Sfertul de oră trecuse și Alina întîrzia să apară. N-am vrut să-i deranjez preparativele, așa încît am început să mă învîrtesc prin cameră, admirînd gustul cu care fusese mobilată. Ceea ce frapa îndeosebi erau nenumăratele jardiniere — probabil îi plăceau la nebunie florile. Am hotărît să-i cumpăr cu prima ocazie cîteva ghivece cu hortensii.

Alina apăru în sfîrșit. Am mîncat, dacă-mi amintesc bine, caşcaval la capac, omletă și biftec. Alina era de părere că mîncarea de acasă este în orice caz mai bună decît cea de la restaurant — chiar pregătită de o diletantă, cum se pretindea ea, lucru pe care l-am contestat cu vehemență — și, bineînțeles, mai ieftină... Așa sînt femeile moderne, econoame...

Am plecat spre bar pe la unsprezece și un sfert.

Coborînd scările către sala mare, Alina s-a oprit de cîteva ori pentru a admira plantele exotice, care creșteau în ghivece uriașe, așezate pe trepte și, rămas puțin în urmă, nu m-am putut abține să nu-i admir silueta zveltă și grația mișcărilor. Purta o rochie atît de elegantă, încît m-am blestemat în gînd că, din comoditate, nu trecusem pe acasă, pentru a-mi lua un costum de seară.

Masa îmi fusese rezervată într-adevăr și pe cînd îi aranjam Alinei scaunul, pentru a putea sta comod, l-am observat pe fiul cel ciufulit al curioasei doamne Elenescu pe estrada orchestrei ; îmi clipea complice din ochi, în vreme ce îmbrățișa drăgăstos contrabasul. Chelnerul începuse să pregătească frapiera — comandasem un vin alb demi-sec, Alina afirmase cîndva că nu-i plac vinurile de desert — așa că am profitat de ocazie și am aruncat o privire circulară, rapidă peste uriașa sală a barului. Nu l-am observat însă pe „domnul inginer". S-ar fi putut să fie pe undeva, pe la balcon, dar acest lucru era prea puțin probabil, obișnuiții unui local ocupă în general aceleași mese, or de pe platforma orchestrei nu puteau fi observate mesele de acolo ; dîndu-i crezare ciufulitului, însemna că „domnul inginer" ocupa de obicei o masă în apropierea estradei, de unde se puteau prinde crîmpeie de conversație.

Sau poate nu venise încă, sau nici nu intenționa să vină ?

După cîteva melodii interpretate de o quasi-vedetă și un scheci destul de anost, lumina a fost diminuată ; s-au aprins micile becuri colorate de la baza ringului și orchestra a atacat un tango. Dansez binișor tangoul — e și asta o obligație profesională...

Am invitat-o pe Alina și pe urmă nu mai știu cum a trecut timpul. Părul ei mirosea ușor a ceva necunoscut și, nu știu de ce, aveam impresia că mă

aflu undeva, pe coverta unui pachebot, care navighează în noapte pe mările sudului, între cerul spuzit cu stele și fosforescența valurilor liniștite...

Tîrziu, după miezul nopții am dat o raită pe la balcon, dar Numărul 1 nu-și făcuse apariția.

Cînd am plecat, străzile fuseseră proaspăt spălate și luminile violente ale reclamelor se reflectau în micile bălțoace de la marginea trotuarului. Alina, puțin obosită, îmi luase brațul și se sprijinea ușor de mine. M-am făcut că uit că venisem cu mașina, totuși drumul spre casă a fost îngrozitor de scurt. Nu m-a lăsat s-o conduc pînă sus. Simt însă parcă și astăzi gustul sărutului ei ; buzele acelea moi n-am să le uit niciodată, și, de cîte ori îmi aduc aminte de noaptea aceea, mă cutremur.

Spre dimineață, uneori, lumea își schimbă pentru puține minute coordonatele, și viața ni se pare ciudată și înfiorător, răscolitor de frumoasă.

15.

N-aveam s-o mai văd pe Alina multă vreme. Evenimentele „Cazului Voiajor" s-au precipitat, zilele şi nopţile treceau atît de repede, încît uneori aproape că pierdusem noţiunea timpului.

Dosarul devenea din păcate din ce în ce mai voluminos, lucrurile, aparent simple, erau în realitate destul de complicate. Preluasem definitiv cazul. Înlocuisem un plan de acţiune, colonelul Dumitrescu îl aprobase, dar asta nu era îndeajuns. Lupu alerga ca un cal de curse, verificînd o serie întreagă de lucruri, de amănunte puţin spectaculoase poate, dar care alcătuiesc în mare măsură materialul de bază al unei cercetări. E uşor să emiţi ipoteze, să construieşti situaţii posibile sau imposibile, să te avînţi pe anumite piste, să speri sau să disperi, dar totul, absolut totul, fiecare supoziţie trebuie demonstrată cu probe infailibile.

Nu-mi lipseşte răbdarea, nu descurajez nici chiar în urma unor repetate insuccese, şi nu mă îndoiam

că voi pune mîna pe cei doi, mai devreme sau mai tîrziu, contracarîndu-le acțiunea. Dar pînă atunci va trebui să-i identific și nu numai atît — să le reconstitui de așa manieră viața, gîndurile, faptele, intențiile, încît în clipa în care îi voi avea în față, dosarul să fie complet, clar, convingător, inatacabil. Apoi, justiția își va spune, necruțătoare, cuvîntul.

În vreme ce Lupu alerga de colo pînă colo, păstrîndu-și însă binecunoscuta bunădispoziție, deși nu reușise încă să dea de urma automobilului-cameleon, eu îmi petreceam nopțile la Continental. Bineînțeles fără Alina. Mergeam însoțit de o colegă, locotenentul Ileana Cozma, pentru a nu da de bănuit. Dansam, ascultam muzică, discutam vrute și nevrute, dar Numărul 1 nu binevoia să-și facă apariția.

Într-una din seri apăru însă. Era singur.

Cred că în clipa în care l-am zărit în capul scărilor, coborînd apoi nonșalant, împărțind saluturi în stînga și-n dreapta, am cabrat ca un cal de curse în preajma potoului. Eram sigur că e omul meu, totuși i-am aruncat o privire ciufulitului care ciupea parcă în extaz coardele contrabasului. Înclinînd ușor capul, acesta mi-a confirmat că-l am în față pe omul căutat.

Și-a găsit locul la o măsuță între orchestră și ring. Băutura pe care o comandase, la început coniac Metaxa, apoi Dubonnet, dovedea că un anume rafina-

ment nu-i era străin. Îl priveam de departe și, cu toată experiența mea, nu mă puteam împiedica să nu mă cutremur văzînd cu cîtă dezinvoltură se comportă, cînd știam bine că mîna ale cărei degete nu tremurau cînd ridica spre buze paharul, oprise firul unei vieți, cît de păcătoasă ar fi fost acea viață...

După nici o jumătate de oră, la masa lui își făcu apariția o femeie de o frumusețe impresionantă, elegant îmbrăcată. Privită cu atenție însă, figura ei dezvăluia nenumărate nopți pierdute și infamanta profesiune pe care și-o alesese. Am încercat să le urmăresc discuția, privind mișcările buzelor. N-am înțeles mare lucru, era evident însă că femeia — pe care parcă o mai văzusem în local și altă dată, fără însă să-i dau atenție — îi făcea reproșuri. Pentru a o calma, Numărul 1 o invită la dans. Am prins brațul Ilenei și ne-am strecurat printre perechile înlănțuite, care oscilau pe ringul de dans, în semi-întuneric. Ne-am apropiat, îmbrățișîndu-ne, cît mai mult de cealaltă pereche și am reușit să rămînem în imediată apropiere mai bine de trei minute. Mi-am ciulit urechile, rugîndu-mi partenera să facă și ea același lucru, încercînd apoi să reținem cît mai mult din crîmpeiele de conversație.

— Dispari așa, îi reproșa femeia, fără să mă anunți, fără să-mi telefonezi... Mă lași singură zile întregi și pe urmă tot tu...

— Crede-mă, comoara mea, șoptea Numărul 1, n-am avut pur și simplu timpul material să-ți telefonez la plecare...

— Cinci minute puteai găsi, totuși ! Preferi însă să mă lași să mă perpelesc, nu știam ce-i cu tine, ai avut un accident cu mașina, ești bolnav... te-am rugat de atîtea ori să-mi dai numărul tău de telefon... Vai, Nic, mi-a fost atît de teamă pentru tine... Dacă știam unde stai, veneam cu orice risc, puțin îmi pasă de ființa aceea...

Cîteva perechi se interpuseră între noi, dar peste o jumătate de minut dansam din nou în apropiere.

— ...ți-am adus însă ceva, maimuțică mică, ceva care o să-ți placă, spunea Numărul 1, cînd am reușit să le interceptez din nou vocile.

— Ce mi-ai adus, Nic dulce ? se alinta ea. Ce i-a adus băiețelul maimuțicii lui ?

— Ceva frumos. Ghicește ce.

— Cercei ?

— Nu...

— Un inel frumos ?

— Nici.

— Da' ce ? Uite, nu mai am răbdare, nu mai pot dansa, se lamentă ea. Maimuța ta mică vrea să vadă imediat ce i-ai adus. Hai, Nic uricios, arată-mi !

Numărul 1 ceda, perechea se desprinse din îmbrățișare și cei doi se îndreptară către masa lor. Eram curios să văd ce cadou pregătise „Nic cel uricios"

pentru „maimuţica lui", aşa că după cîteva secunde am părăsit şi noi ringul. Mi-am condus partenera şi apoi m-am îndreptat către măsuţa lor. Am văzut de departe cum Numărul 1 extrage din buzunarul de la piept o cutiuţă din piele plată, pe care o deschise şi i-o întinde, zîmbind, femeii de vizavi. Mi-am dat seama, văzînd extazul ce se zugrăvea pe figura ei, că în cutiuţa aceea trebuia să fie un lucru neobişnuit, neaşteptat ; rămăsese mută, cu gura caraghios întredeschisă. Peste cîteva clipe treceam prin spatele ei şi mi-am aruncat ochii asupra cutiei : etalată pe catifea albastră, steaua de şerif a sărmanului negustor de scaune din metal, Albert Schwartz, strălucea cu toate diamantele ei, care reflectau lumina slabă din bar. Am trecut mai departe, am intrat la toaletă şi nu m-am putut opri să nu compar imaginea încă proaspătă a bijuteriei văzute cu copia ei, desenată pe coala de hîrtie ascunsă în portvizitul meu... Ştiam că Zissu e un artist, dar nu-mi închipuiam niciodată că poate realiza, după o simplă descriere verbală, un astfel de desen. Cred că şi numărul diamantelor desenate coincidea cu cel al diamantelor existente în realitate...

16.

Conform discuțiilor pe care le avusesem cu colonelul Dumitrescu și planului aprobat, nu intenționam să-l arestăm imediat pe Numărul 1. Deocamdată, în lipsa rezultatelor investigațiilor lui Lupu, Numărul 1 ar fi fost singurul care ne-ar fi putut pune pe urmele Numărului 2, și nu numai ale lui, ci și ale celorlalți membri ai rețelei, îndeosebi a șefului acesteia.

Nu niște banale furturi de genul celor petrecute la cele două magazine „Voiajor" erau obiectivul lor, ci afaceri de alt gen. Colonelului nu-i place cuvîntul „spionaj". Ca atare, l-am uitat și eu, înlocuindu-l cu mai banalul „informații". Eram sigur că cei trei încălcau ordinele șefului lor direct, dedîndu-se la simple acțiuni banditești, pentru completarea resurselor personale, cînd, de fapt, activitatea lor principală, pentru care erau plătiți, era cu totul alta...

Dar să nu sar de la una la alta...

Numărul 1 dansase toată noaptea cu proaspăta proprietară a stelei de șerif. Către dimineață — barul se închide oficial la ora 4, dar se făcuse cinci fără un sfert și noi tot mai eram acolo — s-au ridicat în sfîrșit de la masă. Le-am luat-o înainte, avusesem grijă să achit nota din timp, pentru a nu fi luat prin surprindere, și ne-am instalat în „gărgărița" mea garată în apropiere, pîndindu-le ieșirea. Au apărut și ei după cîteva minute, împleticindu-se puțin, deoarece sticlele de vin se succedaseră în ritm susținut la masa de lîngă ringul de dans, și Numărul 1 a făcut semn unuia dintre taxiurile care mai așteptau apariția unor întîrziați.

Am introdus cheia de contact, am lăsat taxiul să se depărteze la vreo două sute de metri, apoi am pornit și eu. Nu-l puteam pierde din priviri, străzile erau încă libere. Taxiul i-a dus într-un cartier mărginaș al Bucureștiului, undeva dincolo de Fabrica de anvelope și i-a lăsat în fața unei vilișoare nu prea mari, ascunsă într-o livadă neîngrijită. Am rulat mai departe și i-am văzut dispărînd în spatele intrării principale. Cu siguranță că Numărul 1 nu locuia acolo, reieșise clar din discuția pe care o surprinsesem în timpul dansului — că nu-i dăduse prietenei sale de noapte nici numărul de telefon și nici adresa. Probabil că în vilișoara aceea locuia ea, așa că m-am oprit la primul telefon public și am dat dispoziții să fie trimis un ofițer, care să suprave-

gheze strada. Colega mea rămăsese între timp în colțul străzii, pentru eventualitatea — puțin probabilă de altfel — că cei doi ar fi plecat imediat. Am ocolit cvartalul de locuințe încă adormite. Voiam să verific, pentru mai multă siguranță, că vila nu are și o altă ieșire pe strada din spate. Nu avea, așa că am revenit și mi-am luat colega în mașină. După un sfert de oră am văzut apărînd în capătul străzii silueta locotenentului Stănescu. I-am șoptit în treacăt că păsărelele sînt în colivie și i-am atras atenția să-l urmărească pe bărbatul care ar ieși din vilă. Eram însă sigur că prea devreme nu se va ivi el...

Cînd am ajuns la birou, nu era încă nimeni acolo, se făcea curățenie. M-am uitat la ceas, era abia șase fără un sfert. M-am întins pe canapea și am adormit. Cînd m-am trezit, trecuse cu mult de ora opt...

*

Am discutat cu colonelul acțiunea ulterioară. I-am explicat cum am de gînd să procedez și el a fost de acord, cu condiția să fiu însoțit în permanență de Lupu. Părăsind biroul lui, l-am întîlnit la secretariat pe Bătrînu. Nu-l mai văzusem de o vreme, așa că ne-am retras pentru cîteva minute într-un colț, să mai stăm la taclale.

Bătrînul şi-a scos una din ţigările lui imposibile — fuma Mărăşeşti de vreo douăzeci de ani — şi m-a întrebat :

— Ei ? Cum stăm cu viaţa personală ?

— De ce te interesează numai cea personală ? Normal ar fi...

— Lasă, ştiu eu cum lucrezi tu, n-am grijă...

— Dar tu cum stai cu „nevasta meşterului Manole" ? Ai aflat măcar cine era ?

— De aflat, am aflat, dar cu asta n-am făcut încă nimic... În sfîrşit, mă descurc eu, zi mai bine tu, a revenit Anda ?

— Anda ? Am şi uitat că a existat vreodată, i-am mărturisit mai în glumă, mai în serios...

— Ce spui ? se miră Bătrînul. Ceva nou pe firmament ? O steluţă nouă şi strălucitoare ?

— O adevărată Venus, Bătrîne. M-a topit aproape complet...

— Ei, bravo, am spus eu că-ţi trece... Hait ! S-a făcut unu şi jumătate, mă aşteaptă şeful !

Bătrînul îmi strînse mîna în grabă şi intră în cabinet.

M-am îndreptat spre biroul meu, dar era probabil ziua întîlnirilor. Pe culoar mi-a ţinut calea volos maiorul Teodorescu.

— Ce faci, Adriene ? mă întrebă el cu mîna întinsă.

I-am strîns mîna cu destulă neplăcere. Ambii ştiam că nu ne înghiţim de fel, totuşi, relaţiile de serviciu sînt relaţii de serviciu.

În sfîrşit... L-am întrebat cum merge ancheta în cazul „doctorului" acela „spînzurat" şi mi-a răspuns că excelent. Felicitări. Ne-am despărţit fără umbră de regret. Am intrat în biroul meu unde l-am găsit pe Lupu foarte agitat :

— Tocmai a telefonat Dima, îmi spuse el precipitat.

— Dima ?

— El l-a schimbat pe Stănescu. Numărul 1 a plecat *per pedes* de la frumoasa din bar, a luat tramvaiul 17 pînă la Lînăriei, pe urmă autobuzul 31 şi a coborît la Dorobanţi. A intrat într-un bloc şi n-a mai ieşit.

— L-ai întrebat dacă a verificat blocul ? N-are mai multe ieşiri ?

— Nu, una singură. Ce facem ?

— Ce să facem ? Hai ! Cheamă te rog maşina de serviciu... sau nu, mergem cu gărgăriţa mea...

Am ajuns la locuinţa Numărului 1, şi nu mică mi-a fost plăcerea zărind, parcat în faţa intrării, un Fiat 1300, negru. Am garat maşina ceva mai departe şi i-am făcut semn lui Dima să se apropie.

— E înăuntru, mi-a raportat el.

— Ce-i cu Fiatul ăsta ?

— Ce să fie ? A venit acum vreo jumătate de oră un tip cu el, l-a parcat și pe urmă a plecat... Are vreo legătură cu...

— Tipul care l-a adus a intrat în bloc ?

— Nu, a luat-o după colț.

— Și de atunci n-a mai apărut ?

— N-a mai apărut.

— Interesant... Cum arăta tipul ?

Dima mi l-a descris lapidar, dar semnalmentele nu-mi spuneau nimic : un bărbat scund — deci nu putea fi Numărul 2 — într-un costum gri de vară...

I-am dat drumul lui Dima și am rămas cu Lupu în mașină, în așteptare. Din moment ce i se adusese mașina, căci nu mă îndoiam că Fiatul negru este același care mă urmărise în ziua asasinării Numărului 3, însemna că Numărul 1 se pregătește de plecare.

Trecuseră mai bine de două ore de cînd așteptam acolo și totuși omul nostru nu apăruse. Ni se făcuse o foame cumplită. L-am trimis pe Lupu să ia cîteva sandvișuri de la restaurantul din apropiere și, potrivindu-mi oglinda retrovizoare astfel încît să pot zări pe toți cei ce intră sau ies din blocul cu numărul 17, am început să frunzăresc o revistă.

Dar după cîteva minute, Numărul 1 ieși. Am privit rapid în direcția din care trebuia să vină Lupu, urmărindu-l în același timp pe Numărul 1 care demarase Fiatul și se îndepărta cu mare viteză, așa

încît eram nevoit să plec singur în urmărirea lui. Pe cînd dădeam colțul, am mai apucat să-l zăresc în oglinda retrovizoare pe Lupu, care tocmai apărea în celălalt capăt al străzii. Am aruncat o mănușă pe fereastră. Lupu știa, conform consemnului, ce are de făcut.

17.

M-am ținut în plasa automobilului negru vreo zece minute, lăsînd suficientă distanță între noi, pentru a nu fi reperat. Ne îndreptam către periferie și mă măcina curiozitatea : ce are de gînd Numărul 1 ! Se duce la o nouă întîlnire amoroasă, sau...

Peste puțin timp, am ieșit din București. La cîțiva kilometri după postul de control, Fiatul începu să-și diminueze viteza. Aveam certitudinea că o întîlnire de dragoste este exclusă ; nu dai o întîlnire unei femei în plin cîmp... Probabil că omul din Fiat intenționa să se întîlnească cu vreun membru al rețelei. Făcînd această supoziție, am început să regret mai mult lipsa „adjunctului" meu decît a sandvișurilor...

Deși încetinise viteza, obligîndu-mă și pe mine s-o fac, Fiatul nu se opri totuși prea curînd. Aveam impresia că Numărul 1 caută ceva și, în curînd bănuiala mea s-a confirmat : limuzina neagră se opri în fața unui depozit de cherestea. Numărul 1 o trase pe

iarbă, în afara panglicii șoselei, apoi se îndreptă spre intrare. L-am depășit în viteză, dar am observat trecînd prin dreptul lui că nu intră pe poartă, ci se strecoară înăuntru, dînd la o parte una dintre scîndurile gardului. Am trecut de depozit și am încetinit considerabil, apoi am cotit și am intrat pe arătură, în așa fel încît să-mi pot ascunde gărgărița după una dintre laturile depozitului. Am coborît și m-am strecurat cît am putut mai bine înapoi, pînă am ajuns în dreptul intrării. Era ferecată cu un lanț destul de gros, de care atîrna nelipsitul lacăt. Rugina de pe ambele atesta că depozitul nu e prea frecventat. Probabil fusese închis pentru o vreme ; se mai poate vedea și în oraș cîte un magazin alimentar pe ușa căruia e lipit un afiș : „Magazinul este închis — gestionarul plecat în concediu". Diferența era că pe poarta în fața căruia mă aflam lipsea orice urmă de înștiințare de acest gen. M-am strecurat cu precauție dincolo, dînd în lături scîndura care se ținea într-un singur cui, așa cum procedase și Numărul 1, și m-am pomenit în spatele unei stive de scînduri de dimensiuni apreciabile. Am luat-o la întîmplare către dreapta, căutînd să mă orientez, dar am nimerit în fața unei alte stive. M-am învîrtit cîteva minute printr-un veritabil labirint, înainte de a nimeri într-un fel de alee străjuită de alte stive. În față, la aproximativ 100 de metri, se putea vedea un fel de șopron și m-am fu-

intrat într-acolo, ținîndu-mă pe cît posibil mai aproape de un zid de bulumaci. Nu-mi dădeam deocamdată seama unde poate fi Numărul 1, așa încît procedam „la noroc", dar n-aveam altă soluție. În orice caz, în șopron nu era. Lipită de acesta era o clădire minusculă, cu două ferestre. Am aruncat o privire înăuntru, lipindu-mă cît mai mult de perete : camera era goală, doar un stingător de incendiu în formă conică, cum nu mai văzusem pînă atunci, era aruncat într-un colț. În camera alăturată exista mai mult mobilier : o masă, un scaun, două dulapuri și, culmea, un telefon. În nici una dintre camere nu era nimeni. Am intrat. Voiam să verific dacă nu există vreo pivniță, de exemplu, cu intrarea printr-una din cele două camere, dar nici urmă de așa ceva. Telefonul era însă binevenit. Am sunat „acasă" și am informat unde mă aflu. Afară se auzi un zgomot. Am întrerupt și am ieșit. În clipa în care pășeam peste prag, un glonte mi-a țiuit pe deasupra capului. Nici eu nu știu cînd m-am aruncat la pămînt. Gestul fusese reflex. totuși apucasem să zăresc în cădere fruntea Numărului 1, dispărînd după una dintre stivele din dreapta. Am făcut un salt și m-am adăpostit în spatele unei movile de var. Din nou un glonte s-a înfipt în apropiere. Blestemîndu-mă în gînd pentru naivitatea cu care crezusem că cel care se distra acum, făcînd exerciții de tir cu mine, venise aici pentru o întîlnire, mi-am

scos revolverul, aşteptînd o clipă prielnică pentru a-i da riposta.

Numărul 1 mă păcălise de data aceasta. Bănuisem că observase pe drum, prin oglinda retrovizoare, că îl urmăresc şi mă atrăsese aici pentru o mică răfuială. Nu se putea să nu-mi fi cunoscut maşina după mica urmărire terminată între Comarnic şi Posada...

Mi-am scos batista, am luat un pumn de var uscat, l-am împachetat în ea şi l-am aruncat în dreapta. Focul aşteptat bubui de foarte aproape. Ştiam acum unde se află Numărul 1 şi am aşteptat ocazia să-i expediez şi eu un mic cadou. Ocazia n-a întîrziat prea mult să apară. Numărul 1 a făcut un salt din spatele stivei şi în aceeaşi secundă am tras. L-am văzut cum se prăbuşeşte şi abia apoi am simţit arsuri în partea dreaptă a pieptului. Înainte de a leşina, am mai avut o singură senzaţie : de foame.

M-am trezit legănat pe pernele unei maşini. Mă durea îngrozitor rana, legată sumar şi de o mînă neexperimentată, cu propria-mi batistă. „Amicii mei" nu-şi dezminţeau obiceiul de a folosi batistele altora... Stăteam întins pe bancheta din spate a Fiatului, cu capul în partea dreaptă, astfel încît am avut plăcutul prilej de a-l vedea pentru prima oară pe Numărul 2, şi încă de aproape... Ceea ce m-a frapat la început a fost faptul că nu semăna cîtuşi de

puțin cu Numărul 1, care, așezat alături de el, pe bancheta din față, fuma. Bineînțeles Pall Mall, le-am recunoscut parfumul. În vreme ce Numărul 2 conducea preocupat de circulația intensă de pe șosea, Numărul 1 înjura în gura mare. Fără să-mi mișc capul, de teamă ca cei doi să nu-și dea seama că m-am trezit din leșin, am privit pe fereastra automobilului. După cîteva minute am reușit să mă orientez : mergeam, pe drumuri ocolite, spre Snagov. Nu m-am ostenit să-mi privesc mîinile, erau desigur legate. Fusesem așezat astfel, încît un privitor din afară ar fi avut cu siguranță impresia că bărbatul de pe bancheta din spate pusese capul jos să tragă un pui de somn, înainte de a ajunge la destinație...

Am început să trag cu urechea la discuțiile celor doi din față. Oricum, nu puteam admira peisajul, trebuia să stau doar cu ochii închiși...

Discuția o deschisese, se pare, Numărul 2.

— Ai avut mare baftă, remarcă el. Cînd ai sunat, tocmai ieșeam pe ușă. Dacă mai întîrziai puțin, gata, plecam...

— Toată ziua la poker, altceva nu știi, mormăi Numărul 1. O să ți se înfunde odată, ai să vezi...

— Mai bine dă-mi o țigară și lasă-mă dracului în pace... Gîndește-te la ce-i spunem acum Burtoșului, asta e problema, nu pokerul meu...

Numărul 1 aprinse o ţigară şi i-o întinse celuilalt care începu să fumeze fără să-şi ia privirea de la şoseaua din ce în ce mai aglomerată.

— Nu-i spunem nimic, replică celălalt. Ce, eşti nebun ? Dacă se află cumva ceva, ne-am ars !

Cei doi tăcură o vreme, apoi Numărul 1 deschise discuţia :

— Mă doare al dracului umărul... Nu credeam că ăsta ţinteşte atît de bine. Dar lasă, că l-am pocnit şi eu...

I-am mulţumit în gînd pentru compliment, blestemîndu-l totodată pentru „pocneala“ lui. Rana începuse să mă ardă binişor. De un singur lucru mi-era frică : că voi fi silit să stau o vreme la pat, tocmai acum cînd lucrurile începeau să se mai limpezească...

— Zici să nu-i spunem nimic Burtosului ? bombăni Numărul 2. Totuşi o să-şi dea seama. Dispariţia lui Vasile o să-l pună pe gînduri. Dacă-i trece prin minte să treacă pe la el pe acasă şi cade direct în braţele Securităţii ? E în stare să ne dea în gît...

— Nu se duce el, e precaut. Şi, pe urmă, am impresia că mare scofală nu e nici de capul lui... În afară de faptul că ne dă bani, crezi că mai are vreun rol în toată afacerea ?

— Dar ce, tu îţi închipui că e doar un distribuitor de bani ?

— Păi ce altceva ? Agent de legătură, transmite ordinele... N-ai văzut ce mutră a făcut cînd l-am

întrebat de ce nu trecem odată la acțiune ? Habar n-are de nimic... Altul e grangurul cel mare...

Se făcu liniște. Zgomotul monoton al motorului, trepidațiile mașinii, m-ar fi făcut să adorm dacă nu m-ar fi durut rana. Cei doi n-au mai discutat nimic pînă la Snagov, ci s-au adîncit în propriile gînduri. În clipa în care Fiatul a oprit, am leșinat din nou, de slăbiciune probabil. cred că pierdusem mult sînge.

18.

Era întuneric cînd m-am trezit. Nu-mi dădeam seama dacă se făcuse noapte sau mă găseam într-o încăpere cu storurile trase. Rana mă ustura îngrozitor, aşa că o vreme nu m-am mişcat, încercînd să mă autosugestionez. Citisem cîndva într-o revistă cum se procedează, e suficient să te relaxezi complet cîteva minute, destinzîndu-ţi toţi muşchii şi apoi să-ţi repeţi în gînd : „mîna mea dreaptă e mai caldă decît mîna stîngă... mîna mea dreaptă e mai caldă decît mîna stîngă...“ După o vreme, ai într-adevăr senzaţia că mîna dreaptă se încălzeşte. Apoi reîncepi invers : „mîna mea dreaptă e la fel de rece ca mîna stîngă“, şi aşa de cîteva zeci de ori, pînă ce temperatura celor două mîini redevine normală. Dar asta nu-i totul, ci numai faza pregătitoare. Urmează apoi autosugestia propriu-zisă, cînd începi să-ţi spui, de exemplu, „sînt calm, sînt foarte calm, sînt din ce în ce mai calm“, şi, după o vreme, te calmezi, oricît de nervos ai fi.

Fără prea multă convingere, am procedat conform celor citite, dar după vreo jumătate de oră reușisem să trec de faza pregătitoare. Mi-am spus : „Inima nu mă mai doare, nu mă mai doare, nu mă mai doare..." și deși nu-mi venea mie însumi să cred, durerea s-a potolit ca prin farmec, simțeam numai, din cînd în cînd, niște pulsații slabe în regiunea din stînga a pieptului.

Am rămas așa, abia îndrăznind să respir, cîteva minute, apoi am început să meditez : probabil că cei doi nu se aflau prin apropiere, deoarece din clipa în care mă trezisem, nu percepusem nici cel mai mic zgomot. Am încercat să reconstitui ce se întîmplase cu mine, din clipa în care leșinasem pentru prima oară, în depozitul de cherestea. Probabil că Numărul 1 se deșteptase din leșinul provocat de glonte cu mult înaintea mea. Însemna deci că rana lui nu era prea gravă. Existau apoi două posibilități : fie că ajunsese într-un fel oarecare la telefonul din construcția aceea care adăpostea poate „administrația" depozitului de cherestea și-l sunase de acolo pe Numărul 2, fie că acesta venise acolo din proprie inițiativă, dar nu, a doua soluție cădea de la sine, doar în mașină auzisem clar că Numărul 1 l-a chemat la telefon pe acolitul său chiar în clipa în care se pregătea de plecare. Mergînd mai departe cu raționamentul, reieșea că Numărul 2 nu avea inițial de gînd să vină la depozit, Numărul 1

îi reproşase doar că intenţiona să se ducă la o partidă de poker. Deci Numărul 1 se îndreptase spre o întîlnire cu altcineva, în clipa în care plecase de acasă — dacă acolo stătea într-adevăr — dar cu cine ?... Pe drum, îşi dăduse seama că îl urmăresc şi-şi modificase planul, atrăgîndu-mă în depozitul de cherestea. Şi eu îl urmasem prosteşte ! Şi mai departe ? Numărul 2 venise, bineînţeles nu cu Opelul, altfel n-avea rost să-l care pe Numărul 1 cu noi pînă la Snagov, ci l-ar fi trimis înapoi cu cealaltă maşină ; venise probabil cu un mijloc de transport oarecare, de ocazie. Apoi mă aduseseră împreună aici. De aici înainte, reflecţiile mele se puteau îndrepta într-o mulţime de direcţii. Unde erau cei doi ? Ce aveau de gînd ? Cum vor acţiona ei în viitor ? Era evident că şi-au dat seama că sînt urmăriţi, şi vor lua măsurile de precauţie necesare, ceea ce ne va îngreuna nouă şi mai mult urmărirea...

Din scurta conversaţie pe care o auzisem pe drum, reieşea că adevărata lor activitate de spionaj nici măcar nu începuse, însă, se pare că nici ei doi nu ştiau ce au de făcut, pentru ce anume fuseseră recrutaţi. Se confirma deci supoziţia pe care o făcusem cîndva, şi anume că cele două lovituri de la magazinele „Voiajor“ nu aveau propriu-zis legătură cu misiunea de spionaj ce îi aştepta, ci erau pur şi simplu „distracţii“ pentru umplerea timpului liber...

Dar cine era „Burtosul" ? Era el oare rezidentul reţelei ? Probabil nu, reieşise doar că nici el nu ştia prea bine pentru ce îi recrutase pe cei trei...

Mereu alte şi alte întrebări mi se învălmăşeau în minte, făcîndu-mă să uit de situaţia fără ieşire în care mă găseam : Au să-i spună oare pînă la urmă „Burtosului" că l-au lichidat pe Vasile C. Vasile ? Ce măsuri va lua acesta, în cazul în care află ? Se va duce el oare acasă la Vasile C. Vasile, în apartamentul de pe Calea Victoriei ? Nu cumva băieţii noştri, lăsaţi acolo pentru supraveghere, furioşi pentru dispariţia mea, îl vor aresta, înfundînd astfel una dintre piste ? Ajuns aici, am simţit o senzaţie chinuitoare de foame. Nu ştiam dacă îmi va mai reuşi şi de data aceasta figura cu autosugestia, totuşi am încercat-o. Inimaginabil, dar mi-a trecut şi foamea... Apoi, mi s-a făcut dor de Alina. Un dor turbat, simţeam că se sfîşie ceva în mine la gîndul că n-o voi mai vedea poate niciodată... Nu mai avusesem o astfel de senzaţie din seara aceea cînd, în ultima clasă de liceu fiind, aflasem că fata cu părul auriu de la liceul Iulia Hajdeu, cu care mă plimbam uneori seara prin Parcul Obor, urma să se mărite a doua zi cu un doctor. Probabil că de pe atunci nu-i pot eu suferi pe doctori, exista în mine o antipatie latentă, uitată, care ieşise tîrziu la lumină...

Şi în vila aceea din Snagov, cu o mică gaură în partea dreaptă a pieptului, am uitat prezentul şi

mi-am amintit de lungul lanț de insuccese în dragoste, pe care îl suportase viitorul căpitan Alexandru Adrian, de anii de facultate, de munca mea anterioară, de prietenii și chiar de puținele mele rude, imaginîndu-mi cum ar fi evoluat viața mea, dacă mi-aș fi ales o altă profesiune. Nu, nu mi-ar fi plăcut să fac altceva în viață... Puțini oameni au trăit încleștările diferitelor mele acțiuni, lupta cu necunoscutul, nopțile de insomnie în care dărîmam succesiv ipoteze, construind pe ruinele lor altele noi, analizam fapte, aduceam argumente, probe, pro și contra, unei anumite supoziții... Era prima oară cînd mă aruncasem prosteşte, orbește, într-o urmărire de unul singur, aparent nepericuloasă, dar eu ar fi trebuit să fiu primul care să-și dea seama că nu trebuie să te încrezi în aparențe...

19.

L-am recunoscut pe Lupu după zgomotul pașilor pe parchetul culoarului. A aprins lumina și am închis ochii, orbit.

Locotenentul n-a spus nimic, cînd mi-a văzut rana, totuși i-am observat tremurul buzelor.

— Ei, lasă, lasă. nu te mai strîmba... În definitiv, eu sînt rănit, nu tu... Nu face pe fetița impresionabilă venită la patul unchiului suferind, am încercat să glumesc.

— Ți-aș zice eu ceva acum, dacă n-ai fi șeful meu...

M-a ajutat să mă ridic.

— Cum dracu ai dat de mine ? l-am întrebat în timp ce ne îndreptam spre mașină.

— Simplu. Din păcate, oftă el, nu mă pot lăuda cu cine știe ce deducții à la căpitanul Alexandru Adrian. După depozit. îți pierdusem urma. Dar mi-a spus Radeș unde ești. M-am urcat în mașină și am venit. Asta-i tot.

— Radeş ? ! Cine naiba mai e şi Radeş ăsta ?

Lupu conducea cu atenţie, totuşi, conform prostului său obicei, indicatorul de viteză arăta 110 km pe oră. Se întoarse spre mine, privind cu coada ochiului şoseaua foarte liberă la ora aceea, şi spuse cu seninătate :

— Cine să fie ? Numărul 1, cine altcineva ?

— Ai pus mîna pe el ?

— Iată o întrebare gratuită, remarcă Lupu. Cred şi eu că am pus mîna pe el... Ori îţi imaginezi că am rămas tot timpul cu trei sandvişuri în mînă, uitîndu-mă unde au dispărut în trei minute două maşini, cu pasageri cu tot ? De fapt, continuă el, Numărul 1 ăsta al tău e un mare dobitoc. Am impresia că au început să racoleze, în lipsă de altceva mai bun, tot felul de idioţi. Imaginează-ţi că individul, după ce a terminat cu tine, a venit frumuşel acasă. Se îmbrăcase în haine de poştaş, credea că-i la bal mascat...

— Ce tot vorbeşti ? Ce fel de haine de poştaş ? De unde ?

— De la talcioc probabil, n-am prea avut timp la dispoziţie să intru în amănunte. Poţi să cumperi acolo nu numai nişte banale haine de poştaş, ci şi uniforme de arhiduce Habsburg... A intrat frumuşel în bloc şi s-a dus glonţ acasă să-şi ia bănuţii. Îi ţinea ascunşi în sobă, îţi dai seama ? Nu-i culmea stupidităţii ?

— Şi ? Mai departe ?

— Mai departe, am pus mîna pe el, că eram „împlător“ pe acolo. Nu-ţi mai spun că a vrut să fugă şi în mine... Noroc că am fost şcolarizat şi cu puţin karate... Am pus mîna pe el şi mi l-am interogat puţin...

— A spus ceva ?

— Da, că-l cheamă Radeş... Crezi că-mi ardea să stau la taclale cu el ? Lupu părea de-a dreptul indignat. Aflăm noi şi restul, n-avea grijă, tipul s-a înmuiat ca o bucăţică de plastilină la căldură... Mă interesa însă să aflu unde eşti tu...

Am ajuns la Bucureşti pe la două şi jumătate, iar Lupu a ţinut morţiş să trecem întîi pe la spital. Mi-a declarat că nu dă doi bani pe metoda mea de autosugestionare, în vreme ce medicina modernă îi dă ceva mai multă încredere...

(Pînă la urmă m-au înfăşat bine în pansamente, după ce mi-au extras glontele care se oprise la cîţiva milimetri de omoplat, zgîriindu-mi o coastă. N-am înţeles niciodată de ce am leşinat din atîta lucru. Lupu afirmă şi acum că de foame. Realitatea e că în noaptea aceea, înainte de a începe interogatoriul Numărului 1, am mîncat ca un apucat. Am mîncat pînă şi brînză topită, pe care nu pot s-o sufăr încă din copilărie...)

Deşi eram amîndoi morţi de oboseală, n-am amînat interogatoriul pînă dimineaţă, ci l-am început

pe loc, după ce Lupu a „confecționat" — e expresia lui — niște cafele de proporții pantagruelice, în căni de cafea cu lapte.

Numărul 1 era dărîmat rău, cînd a intrat în biroul meu. Cînd m-a văzut a făcut niște ochi mari cît cepele. Leșinul meu fusese atît de adînc și pierderea de sînge așa de mare, încît mă consideraseră mort. I-am dat un scaun și țigări, scuzîndu-mă că n-am Pall Mall. A fumat Carpați cu filtru. De, se obișnuiește omul cu toate...

(Copiez aici interogatoriul, așa cum a fost stenografiat după banda de magnetofon.)

— „Numele ?

— Radeș Cezar.

— Vîrsta ?

— 34 de ani.

— Naționalitatea ?

— Română.

— Profesia ?

— Inginer mecanic.

— Locul de muncă ?

— Pînă acum șase luni am lucrat la Uzinele nr. 3 ale MIMS...

— Și după aceea ?

— Pe urmă mi-am dat demisia...

— De ce ?

— Aveam bani și...

— De unde aveai bani ?

— Primeam șase mii cinci sute pe lună de la cineva...

— De la cine ?

— Nu știu cum îl cheamă exact... S-a recomandat Bădescu, dar noi îi spuneam „Burtosul"... Știți, din cauză că era gras și...

— Pentru ce primeați acești bani ?

— Pentru nimic. Nu aveam nimic de făcut. Cel puțin deocamdată...

— Povestește cum l-ai cunoscut pe acel Bădescu.

— L-am cunoscut într-o seară, la Barul Cazino din Constanța. Era prin februarie... Mă găseam acolo în interes de serviciu — un tehnician care lucra într-una din fabricile noastre făcuse o inovație și am fost numit în comisia de omologare. Am băut în seara aceea cam mult... am întîlnit o femeie... pe urmă, am ajuns la masa unor marinari străini. Dimineața cînd m-am trezit, eram în camera mea de hotel, iar Bădescu stătea într-un fotoliu, aștepta să-mi vin în fire. S-a recomandat și pe urmă mi-a arătat niște fotografii. În fotografie eram eu, țineam în mînă alte fotografii în care se vedeau niște obiective militare...

— Ce fel de obiective ?

— Pista unui aerodrom cu avioanele gata de decolare, un tun antiaerian, un vagon-platformă pe care era încarcat un tanc... Erau doar trei fotografii... Le țineam răsfirate în mînă, așa încît se ve-

deau perfect ce reprezentau. Bădescu mi-a spus că mărite, fotografiile vor fi și mai grăitoare... Lîngă mine erau fotografiați și niște marinari străini, în uniformă... Bădescu mi-a spus — n-aveți idee ce cinic e — că știe bine că eu îmi dau seama că n-aveam de unde să iau acele fotografii, care de fapt îi aparțineau, dar că n-aveam ce face, ele constituiau niște probe zdrobitoare împotriva mea... Ca n-aveam încotro, trebuia să lucrez pentru el, altfel le trimite Securității... M-am speriat, știam că sînt nevinovat, dar ce era să fac ? Cine m-ar fi crezut că n-am fotografiat eu totul ? L-am întrebat ce trebuie să fac. Mi-a răspuns că, deocamdată, o vreme, nimic, numai să semnez un contract cu el... L-am semnat, cu condiția să-mi dea mie fotografiile. Mi le-a dat și le-am ars, deși mi-am dat seama că și-a păstrat, mai mult decît sigur, clișeele... Ce era să fac ? N-aveam cum să dau înapoi...

— Ce scria în acel contract ? Era gata pregătit, dactilografiat, sau ți l-a dictat, l-ai scris cu mîna proprie ?

— Mi l-a dictat... Urma ca, pentru o indemnizație lunară de 6.500 de lei vreme de un an, să culeg informațiile ce mi se vor cere. Urma ca ulterior, după expirarea acelui an, să fiu trecut peste granița la bordul unui vas străin și să ajung într-un stat occidental. Acolo aveam să găsesc un cont deschis la o bancă de încredere pe numele meu, cu o de-

punere de 20.000 de dolari, la care avea să se adauge o anumită sumă pentru fiecare informație corectă pe care aveam să o comunic...

— De ce te-ai oprit ? Mai departe !

— Mai departe nu s-a întîmplat nimic... Acum cîtăva vreme, cu vreo trei luni în urmă, Burtosul mi-a spus că planul s-a schimbat... Nu mai urma să culeg informații, ci să particip la o acțiune.

— Ce fel de acțiune ?

— Nu mi-a spus... Cred că nu știa nici el exact... Dar împreună cu Vasile C. Vasile și Ilarion Miu urma să formăm o grupă de acțiune.

— Cînd i-ai cunoscut pe ceilalți doi ?

— V-am spus, acum vreo trei luni... În apartamentul lui Vasile din Calea Victoriei... Ei doi erau recrutați mai de mult...

— Și ce făcuseră pînă atunci ?

— Cred că nu făcuseră nici ei nimic... Așteptau ca și mine...

— Despre ce fel de acțiune era vorba ? Ce fel de grupă ?

— Burtosul ne explica cum trebuie aranjat explozibilul sub apă, la baza unui zid... Urma să ne scufundăm cu niște costume de scafandru autonom, să așezăm explozibilul la baza zidului acela, și cu asta misiunea noastră se încheia. Noi ne-am închipuit că trebuia să fie un baraj, probabil al unei centrale electrice... Explozibilul urma să fie deto-

nat cu ajutorul unei bombe cu mecanism de ceasornic, la patruzeci și opt de ore după așezare. Între timp, noi am fi fost la bordul unui vapor undeva, în apele internaționale ale Mediteranei...

— Ați făcut multe astfel de ședințe de antrenament ?

— Vreo două...

— Cînd urma să aibă loc acțiunea ?

— Nu știu... Nu știa nici el. Nu era el șeful rețelei...

— Dar cine ?

— Nu știu. Nu știa nici el. Nu voia să ne spună, să nu ne dăm seama că nu știe, dar...

— Dar ?...

— Dar am impresia că primea ordine din altă parte... De la cineva pe care nu-l cunoștea nici el...

— De cînd era Vasile C. Vasile în rețea ?

— O, de multă vreme... De peste un an...

— Mașina a primit-o imediat după ce a fost recrutat ?

— Da, la cîteva luni, după cum spunea el.

— La ce-i folosea mașina-cameleon ?

— Nici el nu știa...

— Dar Bădescu ?

— Nu... Ne-a sfătuit însă să nu uzăm de ea, decît sub culoarea alb-gălbuie, cea originală... De fapt, rezervorul de lichide nici nu venise o dată cu Ope-

tot, l-am făcut eu după schițele pe care mi le-a dat Bădescu...

— Și lichidul ?

— Apă colorată... O simplă pompă și...

— Bădescu a procurat și Fiatul ?

— Nu, Miu l-a cumpărat... Este foarte econom, l-a luat de ocazie însă, acum vreo cinci luni... Avea de gînd să-l lase unui frate al lui, înainte să fugă...

— De ce te-ai lăsat de serviciu ?

— Mai avea rost să mă duc ? Aveam bani destui, noaptea mergeam la bar, dimineața mă sculam greu...

— Bădescu știa ?

— Nu știa... Nu mi-ar fi dat voie... Mă sfătuise să lucrez, să nu dau de bănuit... Făcea scandal cînd afla, cine știe cum, că-mi pierd nopțile în baruri. M-a amenințat că-mi taie indemnizația. Trebuia să mă ascund de el...

— Nici ceilalți nu mai lucrau ?

— Nici. Miu e mort după poker. Juca zile și nopți în șir...

— Cu cine ?

— Nu știu, că nu mă lua cu el. De fapt, nu prea mă omor eu cu jocurile de noroc. Am alte preocupări...

— Știm, femeile...

— Fiecare cu slăbiciunile lui...

— Cine e Miu ? Unde locuiește ?

— Nu știu decît numărul de telefon...

— Ce număr are ?

— 81 83 16...

— De cînd era în rețea ?

— După cîte știu, fusese recrutat o dată cu Vasile C. Vasile.

— Adică ?

— V-am spus, acum un an și ceva...

— Cui i-a venit ideea cu spargerile de la „Voiajor" ?

— Nu era ideea mea.

— Dar a cui ?

— A lui Vasile.

— Explică-te !

— Am rămas odată toți trei la el, după ce Bădescu plecase. Am băut cam mult... Vasile se plîngea că-i e frică ca Burtosul să nu ne facă vreo festă...

— Ce fel de festă ?

— Să nu ne lase în străinătate fără bani...

— Și ?...

— Atunci ne-am gîndit să plecăm cu bani de aici... A venit cu ideea să atacăm cîteva magazine de tip „Voiajor". Tot el s-a gîndit să ne machiem, în așa fel încît să nu fim recunoscuți de eventuali martori. Cum, întîmplător, eram toți cam de aceeași

înălțime, ne-am machiat astfel, încît să semănăm între noi... să fim luați drept frați gemeni... Miu a-a gîndit să folosim cloroformul...

— Deci dumneata n-ai avut nici în clin nici în mînecă cu ideea asta...

— ...

— Știai că vînzătoarea de la „Voiajor" a murit ?

— A murit ? !

— I-ați dat o doză prea mare de cloroform... Suferea de inimă.

— Eu m-am ocupat de vînzător !

— Să lăsăm... Și revolverele ? De unde le aveați ?

— Revolverele le procurase tot Vasile.

— De unde ?

— Habar n-am, nu l-am întrebat...

— Dar surdinele ?

— Surdinele le-am făcut eu. M-a învățat demult un bătrîn, fusese armurier, acum a ieșit la pensie. Nu-i mare filozofie... un manșon, un arc... Știu să umblu la un strung...

— Spuneai că n-ai mai lucrat după recrutare.

— Da, dar am mai fost prin uzină... Am prieteni... I-am rugat să-mi permită să fac niște piese pentru autoturismul unui prieten... Nu s-au uitat la ce lucrez...

— Cine l-a lichidat pe american ?

— Vasile și cu Miu. Ei doi erau la Brașov...

— De ce l-ați lichidat pe urmă pe Vasile ?

— Miu a avut ideea... Vasile tergiversa împărțeala banilor. În ziua aceea venisem la el pentru a-l convinge să ne cedeze partea noastră de valută. Îl urmărisem cu mașina. El era cu Opelul, noi cu Fiatul. L-am lăsat să intre în bloc, voiam să pătrundem și noi ceva mai tîrziu. Miu era hotărît să-l împuște chiar acolo, dacă se va lăsa greu. Am încercat să-l conving că nu merită, că vor fi mari complicații ulterior, dar parcă înnebunise, n-am reușit să-l fac să renunțe la idee. Speram totuși că Vasile va ceda... Ne-am dat însă seama că s-a întîmplat ceva, cînd l-am văzut coborînd în goană cu cineva după el... Am urmărit mașinile și Miu l-a împușcat în tren. Tot era urmărit, putea să „ciripească"...

— Cum a ajuns steaua la dumneata ?

— I-am dat lui Miu partea mea din banii luați de la american, contra broșei.

— Nu ți-a fost frică să i-o dai femeii ? Dacă o vedea cineva ?

— Suzi mi-a promis că n-o va purta...

— Și i-ai dat-o, totuși, în mijlocul barului...

— Mă amețisem și...

— De ce ai mai venit acasă să-ți iei banii ? Nu te-ai gîndit că apartamentul e supravegheat ?

— Trebuia să risc... Ce făceam fără bani ?

— De unde ai luat hainele de poștaș ?

— Cînd am sosit în București, am intrat într-o bodegă. Voiam să beau ceva... mă durea și rana... La masa la care m-am așezat mai era și-un poștaș amețit... Mi-a venit ideea acolo, pe loc. I-am spus că vreau să-i fac o farsă unui prieten, așa că să schimbăm hainele pentru o oră. I-am dat o sută de lei și a fost de acord. Ne-am schimbat hainele la W.C. Probabil că m-o fi așteptat cine știe cît pînă să mă întorc...

— Unde se află Miu acum ?

— Probabil că acasă. De la Snagov ne-am înapoiat împreună la București. M-a lăsat în Piața Victoriei și el s-a dus spre casă.

— N-ați stabilit cînd să vă întîlniți din nou ?

— Ba da.

— Cînd ?

— Miu urma să aștepte telefonul lui Bădescu. Apoi, dacă ar fi fost nevoie de mine, urmau să mă anunțe prin Suzi... Mă hotărîsem să mă mut la ea, nu mă mai puteam întoarce acasă la mine...

— Așa i-ai spus lui... Miu nu știa că ai de gînd să treci pe acasă pentru a lua banii ?

— Nu, nu i-am spus ce intenționez...

— Cînd urma să telefoneze Bădescu ?

— Sîmbătă. El telefona numai sîmbăta, la unsprezece dimineața.

— Și dacă ar fi telefonat la dumneata acasă ?

— Era imposibil... Legătura se face așa : Bădescu îl sună pe Miu, acesta pe mine, iar eu la rîndul meu îl sunam pe Vasile...

Se făcuse dimineață. Atît Lupu cît și eu eram zdrobiți de oboseală, așa încît am întrerupt cercetările și am plecat să dormim cîteva ceasuri.

20.

Am reluat interogatoriul a doua zi, înainte de a ne prezenta la raport la colonelul Dumitrescu. Era într-o joi, Miu avea să-l caute pe Radeş cel mai devreme sîmbătă, după socotelile noastre, aşa încît aveam patruzeci şi opt de ore la dispoziţie. N-am aflat multe lucruri în plus de la Radeş. Era într-o stare de plîns, noaptea care trecuse îl dărîmase complet, se oprea la mijlocul unei propoziţii şi hohotea disperat. Îşi dădea seama că situaţia lui e pecetluită...

L-am plasat, sub asistenţa a doi subofiţeri, într-un birou alăturat, cu indicaţia să i se dea hîrtie şi un stilou pentru a scrie tot ce-şi putea aminti despre întîlnirile lui cu Bădescu şi cu Miu. Totodată urma să ne facă şi o descriere, un portret scris cît mai amănunţit al celor doi. Aveam de gînd să-l rog ulterior pe căpitanul Zissu să-mi facă cîte un portret-robot al acestora

După plecarea lui Radeş, Lupu se lamenta:

— Totuși, să mă bată Dumnezeu dacă pricep ! Tipii ăștia, așa cum ne-au fost descriși aici, par cu totul inconștienți, am impresia că sînt dereglați pe undeva pe la mansardă... Iar Radeș, ce să mai vorbesc... Nu înțeleg, om în toată firea, la treizeci și patru de ani, inginer, să nu-și dea seama că fotografiile acelea erau trucate ? ! Adică ce, cine vrei, cine nu vrei, vine și face fotografii la un aeroport militar, în momentele cînd avioanele de luptă sînt gata de decolare, etc. etc. etc. ? Nu putea să se gîndească la atîta lucru ? Și pe urmă, chiar presupunînd că a dat crezare aiurelilor lui Bădescu, și merg mai departe, admițînd că fotografiile erau autentice, nu și-a dat seama că venind la noi, imediat după ce a fost recrutat, nu putea păți nimic ?

— Uiți un lucru, i-am răspuns. Acest Bădescu zis Burtosul, nu e chiar atît de idiot, pe cît apare din descrierea lui Radeș. S-a dus la fix. Probabil că l-a urmărit multă vreme, înainte de a înscena mascarada cu fotografiile, s-a documentat, și-a dat seama cu cine are de-a face, a pipăit terenul slab... Hai să facem un pariu : du-te la fostul loc de muncă al lui Radeș și fă investigații. Ai să constați, cu siguranță, că avea datorii la diverși colegi, și nu așa, de ordinul sutelor de lei, ci al miilor... Barurile de noapte pe care le frecventa, femeile de felul lui Suzi — cu am văzut-o, mi-am dat seama de ce-i capabilă — țigările Pall Mall, băuturile scoțiene, astea

toate costă bani... Bădescu a fost, de fapt, pentru Radeș o adevărată mană cerească... Șase mii cinci sute de lei reprezintă o sumă aproape de trei ori mai mare decît salariul lui lunar, perspectiva unei vieți fără griji și fără muncă, undeva în occident, iată ispita de nerefuzat pentru o lepădătură ca asta... Oferta făcută de Bădescu a fost ca o sămînță aruncată pe un teren gata îngrășat. L-a legat la ochi... Primul pas o dată făcut, au urmat ceilalți : cine spune A, trebuie să spună și B... De la a primi niște bani aproape pe degeaba — nu uita că, dacă îi dăm crezare lui Radeș, șase luni n-a făcut aproape nimic pentru ei — și pînă a imagina două atacuri în plină zi pentru „asigurarea viitorului" și a-ți ucide „tovarășul" de bandă, nu-i cine știe ce distanță lungă... A găsit și „prieteni" pe același calapod, Vasile și Miu... Ba ăștia erau încă și mai copți pentru astfel de acțiuni decît Radeș, dar huzureau de mai bine de un an pe banii lui Bădescu...

— Trebuie să punem mîna cît mai repede pe Miu și prin el pe „Burtosul", mă întrerupse Lupu, mai amator de acțiune decît de speculații etice. Sînt curios ce-i cu numărul acela de telefon...

— Sînt aproape sigur că telefonul nu e amplasat la el acasă.

— Dar unde ?

— Cine știe... Poate într-un restaurant.

— Ce te face să crezi ?

— Consemnul „sîmbătă la ora 11". Dacă Burtosului puțin îi pasă de ciracii lui, apoi la propria lui piele ține cu siguranță ! Fii sigur că și-a luat toate măsurile de precauție, probabil sună pentru a fixa întîlnirile de undeva, din oraș, și nu acasă la Miu. Gîndește-te : să presupunem că noi am pus mîna pe Miu și așteptăm liniștiți acasă la el telefonul lui Bădescu. În clipa în care acesta sună, n-avem decît să identificăm postul telefonic de la care se face apelul, și gata, aproape că am pus mîna pe Burtos.. Nu, trebuie să existe un aranjament oarecare... Probabil că Burtosul, de la un telefon public, formează numărul unui restaurant, să zicem. Dacă Miu, conform consemnului, e în apropiere, nu-i nici un pericol. Dacă Miu nu e, înseamnă că e arestat și Bădescu se face imediat nevăzut... Ceva în genul ăsta trebuie să fie, ia verifică, te rog, numărul...

În vreme ce locotenentul Lupu lua legătura cu serviciul tehnic, am fumat o țigară, gîndindu-mă la felul în care îmi voi redacta raportul. Mă simțeam destul de prost pentru cele cîteva greșeli pe care le comisesem și mă întrebam pe unde voi scoate cămașa... mai ales cu durerea aceea, care îmi paraliza din cînd în cînd partea stîngă a pieptului...

— E numărul unui telefon public de pe strada Stejarului, mă anunță Lupu, reintrînd în birou. Aproape exact cum ai bănuit... Dar explică-mi te rog...

— E foarte simplu, l-am întrerupt. Telefoanele publice nu sînt, într-adevăr, prevăzute cu sonerie de apel. Dar e suficient ca cineva să se afle în cabina telefonică respectivă la o oră convenită, riguros respectată, să ridice receptorul și să introducă o fisă exact în momentul cînd altcineva, de la alt telefon, face apelul, și legătura e stabilită ! Iar să afli numărul de apel al unui telefon public, nu e nici o problemă ! Pe cele mai multe dintre ele, aceste numere sînt trecute cu cifre mari de un centimetru...

Și acum, hai la tovarășul colonel...

21.

Colonelul Dumitrescu ne-a ascultat fără să ne întrerupă o singură dată. În ciuda așteptărilor mele, arma criticii n-a fost folosită, dar nici eu nu m-am grăbit să fac uz de cea a autocriticii... Am stabilit împreună modificările planului de acțiune. În general, indicațiile coincideau cu intențiile mele, în afara unui singur punct, unde se pare că superiorul meu vedea ceva mai departe decît mine : el lansă ipoteza că din grupul recrutat de Bădescu nu făcea parte numai Radeș, Miu și Vasile, ci și alții. Urma deci să punem în prima etapă mîna pe Miu ; dacă Vasile tot ieșise din joc și Radeș fusese arestat, n-avea rost să-l lăsăm pe al treilea să zburde în libertate. Colonelul preciză :

— Bădescu însă trebuie depistat și supravegheat îndeaproape, ca prin intermediul lui să dăm peste ceilalți membri ai rețelei și mai ales peste șeful acesteia, deoarece cu toții am căzut de acord că nu Bă-

decît era acela. În același timp va trebui să luăm măsuri pentru asigurarea securității sporite a șantierului hidrocentralei Petrești.

L-am privit pe colonel mirați.

— Nu v-ați dat seama ? ne întreabă el. Radeș a declarat că aproximativ acum vreo trei luni, cei trei, care fuseseră recrutați inițial pentru culegerea de informații, au început să fie antrenați în vederea unei operații de diversiune. Or, exact acum trei luni s-a publicat în presă un articol în care constructorul șef al hidrocentralei declara că ea va fi pusă în funcțiune în luna noiembrie !

L-am privit pe Lupu exact cu aceeași privire cu care acesta m-a fixat. Lucrurile erau mai grave decît ne imaginasem noi...

— De supravegherea șantierului hidrocentralei mă ocup eu în continuare, adăugă colonelul. Voi organizați cu atenție arestarea lui Miu și urmărirea lui Bădescu. Mă veți informa periodic asupra stadiului cercetărilor. Ei, și acum, la revedere. Iar tovarășul căpitan Adrian să-mi raporteze că a fost cu regularitate la pansamente !

Am părăsit biroul colonelului urmat de Lupu. La secretariat, am dat din nou de Grigoraș.

— Să trăiești, bătrîne, mi-a răspuns el la salut. Cum merge cu...

— Merge formidabil, i-am luat-o înainte. Dar nevasta meșterului Manole ce face ?

— Ai să rîzi, dar am terminat cu ea, îmi repli[ca] Bătrînul, privindu-şi distrat unghiile.

— Ce spui ? Şi nu-mi povesteşti ?

— Ei, mare lucru n-am ce-ţi povesti... Am ar[es]tat-o ieri, adăugă el modest.

— Pe cine ? Pe femeia zidită ?

— Nu chiar pe ea... Avea un *alter ego* care făc[ea] pe „cutia poştală“... A fost pusă la conservat vr[eo] zece ani, după ce a preluat identitatea celei ucis[e]. Abia pe urmă s-a apucat de treabă...

— Dar lasă că-ţi povestesc eu altădată, acu' m-a chemat şefu'. Am impresia că-mi pune ceva nou [în] braţe...

Bătrînul a intrat la colonel, iar Lupu şi cu mi[ne] am coborît scările, după ce am chemat maşina de serviciu.

Ne-am îndreptat spre depozitul de cherestea. Vo[iam] să reintrăm în posesia gărgăriţei mele abandonate.

Pe drum, Lupu n-a prea vorbit, aşa cum îi era obiceiul.

— Ce-i cu tine, voiosule ? l-am întrebat la un moment dat. Ţi s-au înecat corăbiile ?

— Nu, mi-a răspuns el. Sînt însă grozav de obosit. De la o vîrstă încolo, nu mai merge să-ţi pierzi nopţile, glumi el. Ştii ce ? Ce-ar fi să-l aşteptăm pe domnul Miu în vila din Snagov ?

— De ce neapărat acolo ? l-am întrebat.

— Nu-ţi aduci aminte ? Radeş a declarat azi dimineaţă, cînd l-am întrebat ce aveau de gînd să facă cu „cadavrul" tău, că după cîteva zile urma să-l încarce în maşină şi să-i dea drumul să se rostogolească romantic într-o prăpastie.

— Ei şi ? Vrei să-ţi declar recunoştinţă eternă şi să te consider salvatorul vieţii mele ? Lasă, n-avea grijă, după ce mor cu adevărat te las unic moştenitor...

— Cum „ei şi" ? trecu Lupu peste maliţiozitatea mea. Ca să arunce un cadavru într-o maşină şi apoi ceva mai jos, într-o prăpastie, trebuie să-l scoată întîi din vilă, nu ? Ori pentru asta e nevoie să se ducă întîi acolo...

— N-avea grijă că nu se duce el singur... L-ar căuta probabil pe Radeş, să facă trebuşoara asta în doi, aşa cum s-au obişnuit.

— N-aş vrea să-mi contrazic superiorul, dar există o şansă din două să se ducă totuşi singur... Şi tu ce zici ? se întoarse el indignat către şofer. Mai bine la exemplu de la mine, nu-ţi contrazice niciodată şefu' !

Ne ducea acelaşi şofer, care, în ziua spargerii de la „Voiajor", venise să mă ia de acasă. Abia atunci l-am recunoscut.

— Cum merge ? l-am întrebat. Te-ai obişnuit cu munca la noi ?

— Cum să nu, tovarășe căpitan ! raportă el vesel Mie îmi place viteza și...

— Voi ăștia, amatorii de viteză, băgați de seamă că asfaltul e tare și mai sînt și pomi pe margine Mai știu eu unul amator de viteză care era să-și rupă gîtul odată pe șoseaua București-Constanța...

Mi-am aprins o țigară, apoi l-am întrebat pe Lupu, care se făcea că nu pricepe despre ce vorbesc :

— Parcă ziceai ceva de o șansă din două...

— Păi da ! M-am pus puțin în situația lui și mi-am dat seama că nu prea aș fi dormit liniștit noaptea la gîndul că cineva ar putea da peste cadavrul tău și apoi, pornindu-se pe urme, și peste el.

— Știi că ai dreptate ? m-am uimit eu, supralicitînd ifosele lui. Uite, la asta nu m-aș fi gîndit în ruptul capului... Cum faci, domnule, de le miroși pe toate dinainte ?

— Ei, pun și eu în activitate micile celule cenușii, vorba maestrului Poirot, cel cu capul în formă de ou...

— Mustățile lui îți mai trebuiesc, Sir Simon Templar... „Sfîntul" cu mustăți... Dacă aș fi regizor, te-aș alege erou pentru un film cu surprize...

Lupu se prefăcu, ca de obicei, că nu aude remarcile mea. De altfel, ajunsesem la depozitul de cherestea. Gărgărița mea era în apropiere, așa cum o lăsasem. L-am trimis pe șofer înapoi cu mașina de serviciu, iar noi ne-am urcat în Volkswagen. Nu prea eram stăpîn pe brațul stîng, așa că am fost nevoit, să-l

Îl las pe Lupu la volan. Înainte de a porni însă, mi-am adus aminte deodată de Alina. L-am rugat pe locotenent să mă scuze cîteva minute și am pătruns în depozit pe drumul știut, dînd la o parte scîndura prinsă într-un singur cui, făcînd astfel inutile uriașul lacăt și lanțul ruginit. Am intrat în clădirea aceea — dacă i se poate spune astfel — în care se găsea telefonul și am sunat-o. N-a răspuns nimeni, probabil era la școală. Ieșind, am privit în treacăt movila de var nestins în spatele căreia era să descopăr calea cea mai scurtă pentru a ajunge pe lumea cealaltă și am zîmbit : parcă trecuseră ani de atunci...

M-am întors la mașină și Lupu m-a întrebat, răsucind între degete maimuțica de pluș pe care o descoperise în buzunarul portierei.

— Ce mai e și asta ? Ți-ai scos mascota ?

— Da, am scos-o, am mormăit eu, punînd-o la loc. Nu-mi plac de loc în ultima vreme doctorii, tinerii bărboși și maimuțele de pluș... Mai sînt întrebări ? Dacă nu, ședința se suspendă...

Lupu a pornit motorul, privindu-mă intrigat cu coada ochiului. N-avem chef de explicații, așa că m-am rezemat pe spătarul canapelei, am închis ochii și am comandat :

— Dă-i drumul, șofer ! La casa de odihnă !

Gărgărița s-a smucit din loc și s-a întins la drum. Trebuia să traversăm tot orașul. Nu m-am mișcat

pînă în clipa cînd, după zgomot și înmulțirea stopu-
rilor mi-am dat seama că am ajuns în centru. L-am
rugat pe Lupu să oprească în față la „Codlea“ și
el s-a executat fără alte întrebări. Am intrat în flo-
rărie, am ales două ghivece cu flori și le-am încre-
dințat unui comisionar, cu indicația de a le duce la
locuința Alinei și de a i le înmîna personal. În de-
finitiv, toți bărbații trimit flori. Eu am să-i trimit
ghivece cu flori...

Ne-am continuat drumul apoi pînă la „Parcul Pri-
vighetorilor“, unde ne-am oprit să mîncăm. Era fru-
mos afară, pe terasă femeile își scoseseră pălăriile
de pai și se soreau ca niște pisici, care simt apropie-
rea toamnei. M-am rezemat de spătarul scaunului
și am închis ochii în așteptarea desertului. Simțeam
o durere surdă în partea stîngă a pieptului și m-am
autosugestionat că urma glontelui e aceea care mă
chinuie.

22.

Cînd plecasem de acolo cu o zi înainte, nu prea avusesem timp să privesc împrejur, aşa că am examinat curios interiorul vilei. Nu avea mai mult de două camere, însă se putea pătrunde prin două părţi, prin faţă şi prin spate.

La „Parcul Privighetorilor" ne aprovizionasem din belşug cu sandvişuri. Lupu cumpărase şi o sticlă cu coniac. M-am făcut că nu-l văd, deşi nu erau rare cazurile cînd trebuia să bem cîte un păhărel, chiar în exerciţiul funcţiunii. Cum aveam întotdeauna un termos în portbagaj, l-am umplut cu cafea. Eram siguri că vom avea de aşteptat destul, poate chiar o zi-două, şi n-aş fi vrut să fim nevoiţi să ieşim prea des.

Pătrunsesem în vilă relativ uşor prin mica uşă din spate. Lupu are un talent deosebit să deschidă broaşte, cît ar fi ele de complicate, iar cea de aici fusese o jucărie pentru el.

Storurile din camera din față, aceea în care fusesem depozitat eu, erau lăsate. Lumina pătrundea înăuntru cu greu, prin spațiile dintre marginile storurilor și giurgiuveaua ferestrei. De altfel, începea să se întunece, așa că lumina nu ne-ar fi folosit prea mult. Ne-am așezat pe canapeaua de sub fereastră. Casa era mobilată în stil rustic, cu masa și scaunele cioplite în lemn și apoi arse cu fierul înroșit. Căminul, de dimensiuni apreciabile, putea adăposti un foc de buturugi și mi-am imaginat încăperea iarna, cînd jarul lumina, roșcat, pereții pe care fuseseră prinse ștergare țărănești și o impresionantă colecție de oale, blide și linguri de lemn. O vitrină lucrată în aceeași manieră cu restul mobilei adăpostea obiecte de ceramică înflorată. Probabil că, atunci cînd stăpînii vilei erau prezenți, se așterneau pe jos scoarțe oltenești. Le-am căutat din privirî și le-am găsit rulate într-un colț. Deasupra căminului, acolo unde de obicei găsești o oglindă, fusese amplasată o poliță cu cărți. M-am ridicat și am răsfoit cîteva, chinuindu-mă să descifrez titlurile la lumina slabă. Pe pagina de gardă a fiecăreia era scris, cu grijă, numele unui cunoscut profesor universitar.

— Miu a profitat probabil de ocazie, cînd m-a adus aici, că stăpînii vilei au terminat concediul i-am spus lui Lupu.

— Probabil. Radeș l-a descris ca un mare zgîrcit, deci mă îndoiesc că și-ar fi băgat el banii într-o vilă pe care ar fi putut-o locui numai cîteva săptămîni pe an...

— Nu pricep însă cum îmbină el pasiunea pentru poker cu zgîrcenia. Pokerul e un joc la care se pierd mulți bani...

— Dacă îl joci cinstit... Dar mai există și trișori. Cînd eram student, de exemplu, am întîlnit unul care era în stare să amestece cărțile în așa fel, încît adversarii să aibă întotdeauna cărți mai mici decît el.

— Ai avut o tinerețe zbuciumată, băiețaș...

— Pe naiba ! Am stat la cămin, poarta se încuia la ora 11. Pe unde să mai intri, dacă întîrziai pe undeva ?

— Și atunci, nu mai veneai de loc, nu-i așa ?

— Nu-mi mai amintesc, mormăi Lupu. Hai mai bine să luăm cîte un păhărel. Cine se culcă primul ?

— Culcă-te tu, fac eu prima gardă.

— Atunci beau doar eu, dacă n-ai nimic împotrivă. Noroc !

— Noroc !

A dat peste cap păhărelul cît un degetar, s-a întins pe canapea cu revolverul alături și-a adormit imediat. Eram obosit, n-aș fi vrut să adorm cumva, așa că m-am ridicat de pe canapea și am tras alături de masă un scaun. Era tare și stînd pe el, n-aș fi putut aţipi. Mi-am așezat și eu revolverul aproape

— Lupu îl descoperise în tolba de „poștaș" a lui Radeș — și am aprins prima țigară. Cafeaua își păstra încă aroma și căldura, așa că le-am degustat cu plăcere.

Nici nu știu cînd s-a făcut ora 12. La ce m-am gîndit oare în acele patru ore de gardă ? La nefericita Stela Vasiliu, care a murit la numai 23 de ani, victimă a lăcomiei unor aventurieri ? La tînăra zidită pentru a dispare pentru totdeauna, lăsînd loc dublei existențe a unei spioane ? La Bătrînul maior Grigoraș care a dus la bun sfîrșit în cariera lui începută de 22 de ani, în septembrie 1944, cazuri mai încurcate decît acelea elucidate de super-omul James Bond ? Poate că la toate acestea, poate la nici una dintre ele.

L-am trezit pe Lupu, așa cum convenisem, pentru a prelua garda. Am intrat sub pătura aruncată pe canapea și am adormit, moleșit de căldură, pe cînd el sorbea tacticos din cafeaua pe care i-o oprisem în termos. Visam că m-am trezit din somn tocmai duminică, ratînd deci posibilitatea de a pune mîna pe Burtosul, care urma să-i telefoneze lui Miu sîmbătă la 11, cînd m-am trezit într-adevăr, zgîlțîit ușor de Lupu. M-am ridicat într-un cot, Lupu s-a apropiat și mi-a șoptit la ureche :

— Dă cineva tîrcoale pe sub fereastră...

Am privit pe lîngă stor : se făcuse aproape dimineață. Ceasul arăta cinci fără cinci. Lupu nu mă

sculase la patru, așa cum era normal... N-am văzut nimic în curtea vilei, dar am auzit mișcîndu-se clanța ușii din spate. În secunda următoare, eram amîndoi cu revolverele în mîini, unul de o parte și celălalt de cealaltă parte a ușii încuiate. După cîteva încercări, clanța s-a imobilizat și am auzit pași ușori îndreptîndu-se pe alee. Am privit prin gaura cheii și am zărit un copil care tocmai ieșea pe portiță, cu o sticlă de lapte în mînă. Aș fi putut să jur că Miu aștepta undeva, în colțul străzii, și că-l trimisese pe copil în „avangardă", pentru a sonda dacă nu cumva în vilă sînt persoane nedorite. Dacă era într-adevăr așa, însemna că în următoarele minute al treilea peștișor urma să cadă în plasă...

Am așteptat tăcuți. Curînd, în liniștea satului încă adormit, am auzit mîrîind înfundat motorul Fiatului 1300, care nu întîrzie să apară în fața portiței.

— Mare tupeu are acest Miu, șopti Lupu. Vine în plină zi să încarce un „cadavru", fără să-i pese că-l vede cineva intrînd într-o vilă străină...

În clipa aceea în creierul meu s-a făcut legătura : Miu... Miulescu ! Miulescu era numele profesorului universitar căruia îi aparținea vila, nume ce apărea și pe cărțile de pe poliță ! În acest caz, însemna că cei doi sînt probabil frați, și deci acest Miu, care își abreviase din cine știe ce motive numele, putea intra nestingherit în vilă, atunci cînd voia, fără a da nimănui de bănuit...

Într-adevăr, Numărul 2 își făcu apariția, intrînd în curte cu pași degajați. La drept vorbind, vila era destul de izolată, cea mai apropiată clădire se găsea la vreo 70 de metri, iar ora mică, cinci și cinsprezece, îl avantaja : prea puțini oameni, fie ei localnici sau vilegiaturiști se sculau atît de devreme.

S-a apropiat de ușă, a scos din buzunarul hainei de voiaj un lanț de care atîrna cîteva chei și, privind fulgerător către ferestre, descuie ușa cu mîna stîngă. Mîna dreaptă o ținea prevăzător în buzunar.

În clipa în care a deschis ușa larg, împingînd-o brusc, eu zăceam exact pe locul unde mă lăsase el la plecare, străduindu-mă să nu respir și rugîndu-mă în gînd să nu-și dea seama, în primele secunde, că sînt îmbrăcat cu un alt costum și că în încăpere miroase a tutun.

Nu și-a dat seama. A pășit înăuntru, și în aceeași clipă Lupu l-a pocnit cu patul revolverului în ceafă. Probabil că degetul lui Miu stătuse pe trăgaciul pistolului cu surdină, căci am auzit un fîșîit și un glonte s-a oprit într-una din cărțile de pe polița căminului. Miu s-a prăbușit pe scîndurile podelei, iar peste două minute era legat fedeleș.

23.

Contrazicînd celebrele versuri ale lui Alecsandri, drumul de întoarcere acasă nu mi s-a părut mai lung, ci dimpotrivă, mai scurt. Eram singur în gărgăriţa mea ; Lupu îşi asumase sarcina să „piloteze" Vîntul. Pe pernele acestuia „se odihnea" Ilarion Miu. Se pare că Lupu nu intenţiona să-i menajeze prea mult odihna, deoarece circula cu o viteză turbată. De-abia reuşeam să mă ţin după el.

L-am trimis pe domnul Miu, care se trezise între timp, să se „odihnească" şi noi ne-am prezentat la raport. Colonelul n-avea însă timp, aşa că am început imediat interogatoriul fostului Număr 2. Spre deosebire de Radeş, Miu s-a lăsat destul de greu. I am dat tîrcoale vreo patru ore, fără să putem scoate ceva de la el. S-a hotărît să vorbească abia pe la amiază.

(Transcriu mai jos fragmente din interogatoriu, aşa cum au fost stenografiate după banda de magnetofon.)

— Numele ?
— Ilarion Miu.
— Vîrsta ?
— 38 de ani.
— Naționalitatea ?
— Română.
— Profesia ?
— Pictor decorator.
— Locul nașterii ?
— Botoșani.

. . . . . .

— Cine este Bădescu, zis Burtosul ?

— Bădescu era cel care făcea legătura între noi, cei care urma să culegem informațiile, și șeful cel mare.

— Cine este „șeful cel mare" ?

— Nu știu, nu l-am văzut niciodată.

— Nici nu bănuiești ?

— Nu. Bădescu se temea însă de el. Se temea să nu fie lichidat, dacă ar greși cu ceva...

— Cu cît te plătea ?

— Cred că cu aceeași sumă ca pe ceilalți : 6 500 lunar.

— Îi primeai din mîna lui ?

— Da, o dată pe lună.

— Îți cerea chitanță ?

— Nu. Nici un fel de chitanță.

— Și dacă ai fi declarat că n-ai primit banii ?

— Cui ? Eram doar la cheremul lui...

. . . . . .

— Cînd ai fost recrutat ?

— Acum un an și ceva.

— Mai precis !

— Acum un an și patru luni.

— În ce împrejurări ?

— La un joc de poker.

— Unde ?

— În casa unui prieten. Am intrat amîndoi o dată, deși nu ne mai văzusem pînă atunci... L-am întrebat mai tîrziu pe prietenul meu cine era și el mi-a răspuns că ar trebui să știu mai bine, doar eu îl adusesem !... De fapt nimerisem împreună în lift, de unde și confuzia... Probabil că mă urmărea de mai multă vreme... Prietenul la care jucam, și la care se găsea în seara aceea foarte multă lume, a crezut că îl adusesem eu, pe cînd eu mi-am închipuit că e un invitat al lui...

— Cum te-a convins să lucrezi pentru el ?

— Mi-a arătat niște fotografii. Fusesem fotografiat ținînd în mînă trei fotografii. Se vedeau pe ele destul de clar pista unui aeroport militar cu avioanele de luptă gata de decolare, platforma unui tren pe care...

— Ce fel de informații ai strîns pentru el ?

— Nici un fel.

— Te plătea să stai de pomană ?

— Nu, urma să încep, la o dată ce mi se va comunica. În primele luni aproape că n-am stat de vorbă cu el, îl vedeam numai cînd primeam banii...

— Și unde anume vă întîlneați atunci ?

— La Vasile, în Calea Victoriei.

— Știai că Vasile a fost condamnat pentru furt ?

— Nu, nu știam...

— Cînd v-a comunicat Bădescu că nu veți fi folosiți pentru culegerea de informații, ci pentru altceva ?

— Cu vreo trei luni în urmă...

— Și v-a convenit ? Doar pentru fiecare informație utilă urma să primiți, conform convenției anterioare, o anumită sumă în dolari...

— Ne-a convenit : dacă explozia pentru care ne pregăteam în ultima vreme dădea rezultatele scontate, aveam să primim cîte 10 000 de dolari... E drept că era ceva mai riscant, dar cu antrenament...

— Știați care era obiectivul exploziei ?

— Nu, nu știam. Dar se putea bănui. Probabil o lucrare subterană, un viaduct, știu eu ? Ceva în genul ăsta...

— Cînd urma să aibă loc explozia ?

— Patruzeci și opt de ore de la plantarea minei cu explozie întîrziată. Timpul era astfel calculat,

încît noi să fi ajuns între timp undeva în Mediterana...

— Și dacă explozia s-ar fi produs mai devreme ?

— Cum mai devreme ?

— În clipa plantării minei, de exemplu...

. . . . . .

— La ce trebuia să folosească mașina-cameleon ?

— Nu știu.

— Unde e ea acum ?

— Nu știu... Ultima oară Burtosul mi-a ordonat s-o parchez pe strada Semilunei. De acolo, urma s-o ia el... sau poate altcineva...

. . . . . .

— Cine l-a împușcat pe Vasile ?

— Radeș l-a împușcat. Eu m-am opus ideei lui dar...

— Cine a avut ideea să atacați magazinele „Vulpior" ?

— Tot Radeș.

— El afirmă că Vasile.

— Minte ! Vrea să scape el ! De aceea a declarat că pe Vasile l-am ucis eu !...

— Cine a procurat cloroformul ?

— Radeș.

— De unde ?

— Are o mulțime de cunoștințe... Se ține numai de femei... Probabil că una din ele e doctoriță, farmacistă, soră medicală, știu și eu ? !

— Cine l-a împușcat pe american ?

— Cine l-a împușcat pe american ?

— Poftim ? ! Ah, da... Pe american l-a împușcat Vasile...

— Era cu dumneata ?

— Da.

— Ce căutați la Brașov ?

— L-am urmărit acolo cîteva zile... Ne plictisisem, era mai bine să dispărem din cînd în cînd din capitală, Bădescu nu știa că Vasile și Radeș s-au lăsat de servicii, iar lor le era teamă să nu-i vadă prin București, mai ales diminețile... Cît despre mine, n-am cine știe ce de lucru, cîteva zile pe lună...

— Cine i-a adus în dimineața aceea mașina lui Radeș ?

— Un șofer de la „Ciclop".

— De ce nu i-ai adus-o dumneata ?

— N-aveam chef... Pierdusem la cărți și mă durea capul...

. . . . . .

— Cînd l-ai cunoscut pe Radeș ?

— Acum trei luni.

— Unde ?

— La Vasile acasă...

— Dar pe Vasile ?

— Tot atunci...

— Pînă atunci, nu știați unul de existența celuilalt ?

— Nu, nu știam...

. . . . . .

— Bădescu te căuta numai pe dumneata la telefon ?

— Da, numai pe mine... Eu eram primul din lanț. Eu îl căutam apoi telefonic pe Radeș și acesta, la rîndul lui, pe Vasile. Așa era stabilit, pentru conspirativitate, dar noi nu respectam întotdeauna consemnul... Mai ales de cînd ne venise ideea cu loviturile la „Voiajor"...

— Legătura cu Bădescu o aveai numai sîmbăta ?

— Da, sîmbăta la ora 11.

— Nu te căuta niciodată acasă ?...

— Niciodată...

— Cum procedați ?

— La unsprezece fix, intram în cabina telefonului public și ridicam receptorul. El era pe fir.

— Și dacă ar fi fost ocupată cabina ?

— Reveneam la unsprezece și cincisprezece, apoi la douăsprezece și treizeci.

— Cum vă asigurați că totul e în ordine la Vasile acasă ?

— Cum adică ?

— Adică de unde știați că puteți intra fără pericol în apartamentul lui ? Că nu vă așteptă acolo o surpriză ?

— A... trucul clasic : un stor din trei coborît înseamna O.K., toate trei ridicate — pericol...

— Cine fixase consemnul ?

— Bădescu.

— Mîine e sîmbătă. Urmează să te cheme ?

— Da, ca de obicei.

— Și dacă nu ești acolo ?

— Mă sună duminică la ora cincisprezece fix.

— Iar dacă nu răspunzi nici duminică ?

— Înseamnă că s-a întîmplat ceva și...

. . . . . .

Interogatoriul lui Miu a fost mult mai îndelungat. La prima vedere, citind stenograma, poți avea impresia că el a spus totul dintr-o suflare. În realitate..

După ce am terminat cu el m-am încuiat cu Lupu în biroul meu, dîndu-i consemn lui Stănescu să nu fim deranjați. Lupu începu să se agite iar :

— Sîntem aproape de finiș, jubila el. Dacă ne cade mîine Burtosul în plasă, în cîteva zile dăm și peste „Marele-boss, păianjenul-din-umbră", cum scrie prin romanele „criminale"... După aia, dosărelul e gata, numai bun de arhivat... Apropo, cum l-ai mai botezat ? *Cazul celor trei necunoscuți ?*

— Ai dreptate, i-am replicat, n-am mai modificat de multă vreme titlul de pe dosarul provizoriu.. Mi-am scos creionul roșu din sertar, m-am gîndit cîteva clipe, apoi, ștergînd ultima din cele opt denumiri modificate succesiv, am scris apăsat : *Cazul*

Vasile-Radeș-Miu. I-am arătat coperta lui Lupu el a-a prefăcut că rămîne cu gura căscată, dînd să se înțeleagă că e epatat de formidabila mea imaginație, apoi am remarcat :

— Asta numai așa, pentru moment... O să mai adaug pe urmă și pe Bădescu, apoi probabil Popescu, Ionescu, Vasilescu sau știu eu cum l-o chema pe... cum i-ai zis ?... A, „Marele-boss, păianjenul-din-umbră"... Degeaba faci tu pe nebunul, Lupule, și ironizezi micile mele manii livrești, știi bine că pînă la urmă tot *Dosarul nr. 35457* sau cine știe ce alt număr o să devină... Dar dacă ți-aș da telefon la noapte și te-aș întreba care e situația dosarului 35457, ți-ai da seama despre ce e vorba ?

— Nu mi-aș da, consimți Lupu.

— Ei vezi ? Acum basta cu spiritele îndoielnice și să trecem la treabă.

24.

Mi-am ascuțit creionul roșu și am început să-mi fac adnotări în agendă.

— În primul rînd, am raționat cu voce tare, este evident că cei trei au ținut în cel mai strict secret învîrtelile lor personale. Asta după părerea lor, căci Bădescu era la curent, altfel nu se explică mesajele radiofonice ce succedau loviturile de la cele două magazine „Voiajor". Dar nu cred să-l fi pus la curent cu asasinarea lui Vasile. Așa că el probabil nu știe că ei sînt arestați. Există deci șanse ca mîine, sîmbătă, așa cum era convenit, să caute să intre în legătură cu Miu. În locul lui Miu, vom răspunde noi la telefon...

— N-ar fi mai bine să răspundă chiar el ? Mă întrerupse Lupu.

— Bineînțeles că ar fi mai bine, dar... dacă într-un mod oarecare, îi dă de înțeles lui Bădescu că vorbește sub control ?

— E posibil, consimți Lupu, totuși cred că n-o va face... Nu mai e acum atît de inconștient, încît să nu și dea seama că în felul acesta își agravează situația, iar în al doilea rînd, sper că a înțeles, din cele ce i-ai strecurat în timpul interogatoriului, că Burtosul îi rezerva și lui un mic voiaj spre cer, în clipa în care și-ar fi dus la bun sfîrșit misiunea....

— Ai dreptate... Pentru orice eventualitate însă, va trebui, ca în următoarea noastră discuție cu el, cea în care vom pregăti modul lui de comportare mîine la telefon, să mai reluăm problema aceea, în așa fel încît să-i fie clar ce soartă îi rezervă Bădescu. Dar, pentru că am ajuns aici, ce părere ai — cîți oameni are Bădescu în subordine ?

— Cum, cîți ? se repezi Lupu. Unu și cu unu și cu unu fac trei, dacă nu mă înșel...

— Fac trei cunoscuți de noi, deocamdată. Dar dacă mai sînt și alții ? Iar te pripești... Nu, mîine nu-l vom aresta în nici un caz pe Bădescu ! Și poate nici mai tîrziu. Numai prin el putem da de urma unei eventuale a doua grupă... Tovarășul colonel e sigur că ea există și, crede-mă, nu s-a înșelat de multe ori în astfel de ocazii. Și dacă există, va trebui s-o depistăm și s-o anihilăm. Tot greul va consta mîine în a-l depista și a-l pune sub supraveghere pe Bădescu, urmînd să-l arestăm numai atunci cînd îi vom avea în mînă și pe ceilalți. Așa că, să ne apucăm să facem planul operației de mîine...

— Știi ce, Alex ? Lupu se gîndi puțin, apoi îm trebă : ce părere ai tu, cum a reușit Bădescu să-i re cruteze pe ăștia ? Numai cu ajutorul trucului cu fotografiile ? Poate, dar mi se pare prea simplist. Ca să-i recrutezi, trebuie să ajungi întîi la ei. Cum i-a găsit el tocmai pe detracații ăștia, și nu pe alții ? Și cum i-a convins atît de repede ?

— Bineînțeles că trebuie să fi existat și alte cauze care i-au determinat pe cei trei să accepte. Și ele trebuie căutate în biografia lor. Dacă pe cea a lui Vasile am investigat-o, n-am făcut același lucru cu cele ale lui Radeș și Miu. O s-o facem, dar mai tîrziu, n-avem timp pentru asta acum. Probabil că vom da însă peste multe amănunte interesante în viața lor, a părinților lor poate... Dar pentru că discutăm despre recrutarea lor, ce părere ai despre modul în care s-a introdus Bădescu în casa prietenilor de poker ai lui Miu ? Să intri într-o casă necunoscută și plină de oaspeți, să lași gazda să creadă că te-a introdus unul dintre invitați, iar pe acesta să-l faci să înțeleagă că ești un oaspete al stăpînului casei, asta da performanță ! Îți dai seama cîtă viclenie zace în omul acesta ? Formidabil !

— Da, nu-i ușor, acceptă Lupu. Tipul e perfid și va fi mult mai greu să punem mîna pe el decît pe ceilalți. Și modul în care a aranjat sistemul de legătură mi se pare destul de dibaci... De fapt, el nu lua legătură decît cu Miu, și abia acesta comunica dispo-

ştile lui celorlalţi doi. Bădescu venea în Calea Victoriei abia după ce „treimea" era constituită şi constata, prin intermediul storului-semnal de recunoaştere că are calea liberă.

— Stai ! l-am întrerupt. Abia acum îmi dau seama că Radeş a încercat să ne „plimbe" !

— Cum ? se îngrijoră el.

— Ne-a declarat la interogatoriu că nu ştia unde stă Miu, ci doar numărul lui de telefon... Stai puţin să-l descopăr... uite-l, 81. 83. 16...

— Ei şi ?

— Cum „ei şi" ? ! Păi tu cînd ai dat la verificare numărul, ai constatat că el aparţine unui telefon public de pe strada Stejarului, nu-i aşa ?

— Da.

— Atunci cum i-a putut telefona Radeş lui Miu de la depozitul de cherestea ? Doar Miu nu păzea toată ziulica cabina telefonului public ! Pe de altă parte, cînd mă duceau cei doi cu maşina către Snagov, am auzit cu urechile mele, îmi amintesc acum perfect, cum Miu îi spunea lui Radeş că dacă ar fi întîrziat puţin, *nu l-ar mai fi găsit acasă*.

— Înseamnă atunci că... Stai puţin ! Înseamnă că cei doi aveau întîlnire la depozitul de cherestea, şi deci Radeş nu l-a sunat pe Miu... Dacă cumva la depozitul acela de scînduri părăsit sînt ascunse, ştiu eu, explozibilul şi...

— Fals ! Cei doi erau convinși, în mașină, că trans-portă un cadavru. Deci n-avea rost să însceneze po-vestea cu telefonul de acasă... Nu te complica zadar-nic... Trebuie să fie altceva... Dar ce ? Ce mobil avea Radeș să ne indice, în locul numărului de telefon al lui Miu, numărul telefonului public ?

— Simplu, sări Lupu bucuros. De data asta îți faci tu singur probleme, tu te complici... Probabil că Radeș a vrut să-l facă scăpat pe Miu și de aceea ne-a indicat în locul numărului de acasă al acestuia, numă-rul celălalt. Mi se pare foarte normal ca el să nu fie interesat să dăm de Miu, și în felul acesta să-i poată arunca acestuia în spate cît mai multe din păcatele proprii, fără ca noi să avem posibilitatea de a efec-tua o confruntare....

— Ar fi posibil, dar.... Știi ce ? Reverificarea e sin-gura soluție. După mine însă, Radeș n-avea nici un interes să-l salveze pe Miu...

Am cerut telefonic să-mi fie adus Radeș. Cînd a sosit, aproape că nu l-am mai recunoscut. Domnul inginer Nicky, cel elegant și sigur de sine, arăta ca o adevărată epavă. L-am luat la întrebări mai pe ocolite.

— Miu afirmă că l-ai împușcat pe Vasile, i-am spus.

— Pe cuvîntul meu de onoare că nu l-am împușcat eu, se repezi el alarmat.

— Pe ce ? ! ?

Şi-a dat seama de ridicolul jurămîntului, dar nu mai era stăpîn pe el :

— Zău că nu l-am ucis eu ! Eu nici nu aveam revolverul la mine !

I-am căutat apoi privirea şi l-am întrebat brusc :

— Ce număr are telefonul lui Miu ?

— 18.06.06., răspunse el repede, speriat.

— Data trecută ne-ai spus alt număr.

— Nu se poate. Asta e numărul, puteţi verifica...

Am declanşat magnetofonul pe care pusesem banda conţinînd interogatoriul iniţial cu Radeş. Acesta a ascultat crispat, apoi a exclamat :

— Ah, am greşit atunci... 81.83.16 e numărul la care îl căuta Bădescu...

— De unde îl ştiai ?

— Păi... să vedeţi... Dacă lui Miu i s-ar fi întîmplat ceva, urma să răspund eu la telefon în locul lui...

— Cum adică ?

— Bădescu mi-a spus odată, cînd am rămas singur cu el, că nu prea are încredere în Miu... aşa că... s-ar putea să-l lichideze şi...

— Şi ?

— ... şi atunci partea lui îmi revine mie...

— De ce nu avea încredere în el ?

— Nu ştiu, nu mi-a spus... Dar dacă Miu păţea ceva, eu urmam să vin sîmbăta la cabina telefonică de pe strada Stejarului la ora unsprezece şi să ridic receptorul...

— Și dacă ar fi fost ocupată cabina ?

— Reveneam la unsprezece și cincisprezece, apoi la douăsprezece și treizeci în cazul în care situația se repeta.

— Ce trebuia să spui la telefon ?

— Mi-a spus o formulă... cam așa... „Alo ? Ce mai faci, Mimi ?"...

— Și ?

— Pe urmă Bădescu îmi comunica instrucțiunile. L-am trimis pe Radeș înapoi în celulă și am dat ordin să fie adus Miu.

25

— Uite ce-i, domnule Miu, am început eu după ce Miu a tras primele fumuri din ţigara pe care i-o oferisem, se pare că cel ce l-a ucis pe Vasile este într-adevăr Radeş. Glontele extras din craniul victimei s-a dovedit la expertiză că a fost tras cu revolverul lui. Tot expertiza a demonstrat că asasinul americanului este Vasile C. Vasile.

Miu a ridicat spre mine o privire albă. Am continuat, privindu-l în ochi :

— Aceste constatări uşurează considerabil culpabilitatea, fără a te disculpa însă complet...

Miu m-a întrerupt :

— Ce doriţi de la mine ?

— Să răspunzi mîine la telefon. Să te comporţi în aşa fel, încît Bădescu să nu-şi dea seama că eşti supravegheat. De acord ?

— O.K., răspunse Miu repede. Am însă cuvîntul dumneavoastră ?

Am evitat răspunsul, întrebîndu-l :

— Ce formulă de recunoaştere vei folosi ?

Îşi ridică privirea şi am văzut din prima clipă luminiţa diabolică ce i se aprinsese în ochi.

— „Alo ? Ce faci, Mimi ?“ Asta e formula...

Am schimbat o privire cu Lupu.

— Eşti sigur ?

— Bineînţeles.

— Mai gîndeşte-te... E spre binele dumitale...

În birou se lăsă o tăcere grea. Miu fuma, privind ţintă rotirea benzii de magnetofon. Într-un tîrziu se hotărî :

— Am uitat un cuvînt... Formula corectă este „Alo, ce *mai* faci, Mimi ?“...

— Îmi pare bine că eşti un om de înţeles... De altfel, ştiam formula. Am dat înapoi banda şi l-am lăsat să asculte ultima parte a discuţiei avute cu Radeş. Îţi dai seama acum, am remarcat, care erau intenţiile lui Bădescu vizavi de dumneata... Deci, mîine...

— Voi răspunde corect la telefon, continuă el fraza pe care o începusem.

26.

Simbătă, la ora unsprezece fără două minute, am ridicat din furcă receptorul telefonului din strada Stejarului şi l-am lăsat astfel timp de cinci minute. Nu voiam ca Bădescu să prindă legătura de prima dată ; cînd lucrurile se petrec prea normal, dau de bănuit... Am pus apoi la loc receptorul, am prins de corpul telefonului o hîrtie pe care scrisesem „Defect" şi m-am depărtat.

In colţul străzii, din fericire — puţin animată, staţiona maşina noastră, în care Lupu, Dima şi Stănescu îl supravegheau pe Miu, care fuma apatic. Cu două minute înainte de unsprezece şi cincisprezece, i-am făcut semn şi Miu a coborît. Subordonaţii mei l-au încadrat, în vreme ce se îndrepta spre cabina telefonică, numai Lupu rămăsese în maşină, pentru a asigura legătura radio.

La unsprezece şi cincisprezece, am intrat împreună cu Miu în cabină şi el a ridicat receptorul. Mi-am apropiat urechea de el — conform instruc-

țiunilor pe care i le dădusem, îl ținea astfel încât să pot auzi cele ce se discută — și spuse :

— „Alo ? Ce mai faci, Mimi ?“

O voce de bariton replică imediat :

— Hotel Perla, Mamaia, camera 743. La ora șai sprezece și treizeci. Bați de două ori în ușă. Ceilalți doi nu vin. Repetă cifrele !

— 743—16—30—2, răspunse Miu.

Cînd am ieșit din cabină, transpirasem, o mărtu risesc. Ne-am înapoiat la mașină, urmați îndeaproape de Dima și Stănescu. Aceștia doi l-au escortat pe Miu către cea de a doua mașină, care se apropiase între timp. Am deschis portiera și m-am așezat alături de locotenent.

— Ei ?

— S-a sunat de la un telefon public de pe Calea Victoriei, îmi răspunse Lupu.

Am pus mîna pe receptor.

— Mașina 1. Legătura cu mașina 23.

— Mașina 23, am auzit vocea locotenentului major Serafim. L-am depistat. Coborîm acum pe Calea Victoriei. A intrat în magazinul de cafea de lîngă sala Savoy.

— Informați-mă periodic, am ordonat în vreme ce Lupu pornea motorul.

Mi-am lăsat capul pe spătarul canapelei și mi-am aprins o țigară. Totul mergea bine, dar m-am simțit deodată extenuat. Mi se înmuiaseră puțin balamalele

lele şi-mi simţeam spatele ud... Lupu conducea cu atenţie, strecurîndu-se printre maşinile ce se înmulţeau, cu cît ne apropiam de centru. Am auzit semnalul de apel :

— Maşina 1.

— Raportează 23. Coboară din nou pe Calea Victoriei... a luat-o la dreapta pe bulevard... intră la Cinema Bucureşti...

— Supravegheaţi ieşirile !

— A ieşit din nou, mă întrerupse Serafim. Continuu urmărirea... intră în Cişmigiu... întrerup.

Am auzit din nou declicul.

— Hai acasă, Lupule. Acum totul e în mîna lui Serafim...

Am ajuns la birou peste cîteva minute. La mai puţin de o oră, a apărut şi Serafim.

— Popa Tatu 199, mi-a raportat el cu sufletul la gură de cum a intrat. Îl cheamă de fapt Bădulescu, nu Bădescu. Are o garsonieră la etajul 9. Prima din dreapta scării...

— Blocul are şi alte ieşiri ?

— Nu.

— Nici scară de incendiu ?

— Nu, nu are. Am verificat.

— Ai lăsat pe cineva acolo ?

— Da, doi dintre oamenii mei îl supraveghează.

— Să fiu ţinut la curent din jumătate în jumătate de oră, iar dacă se întîmplă ceva, imediat !

— Să trăiți !

Serafim făcu stînga-împrejur și părăsi biroul. Mai lucrasem cu el și știam că pot fi fără grijă, se descurca minunat în cele mai neașteptate ocazii.

Lupu abia aștepta să rămînem singuri :

— Mă lași pe mine ? Tu și așa nu te-ai vindecat complet și...

— Și ce, ce vrei să spui ?

— Dacă se întîmplă ceva, vreo busculadă... Știi, eu, la judo și karate...

— Știu, sigur că știu... Am înțeles. Dar să vedem întîi ce spune tovarășul colonel.

— N-o să aibă nimic împotrivă, te asigur...

— Nu știu, să vedem. Ce te face să crezi că Bădulescu n-o să fie acolo ?

— Încă nu sînt sigur că nu se va duce, dar vom avea certitudinea peste vreo oră. La ora cincisprezece pleacă a doua cursă a TAROM-ului spre Constanța. Acum e unu și jumătate. Dacă Serafim nu ne informează într-o oră și jumătate că Bădescu, alias Bădulescu, a plecat spre aeroport, înseamnă că nu va fi prezent la șaisprezece și treizeci la Hotelul Perla din Mamaia, nu mai are cum, deci Miu ar fi urmat să se întîlnească cu altcineva.

— Putem afla și mai devreme. Dă un telefon la aeroport, și vezi dacă s-a vîndut un bilet pentru cursa de la ora cincisprezece pe numele lui sau pe vreun

nume asemănător. Între timp, eu îi cer colonelului permisiunea să pleci în misiune.

Am reuşit să intru imediat la colonel. M-a ascultat în tăcere, apoi şi-a dat asentimentul. Înainte de toţi, m-a întrebat :

— Şi dacă cei cu care urmează să se întîlnească, îl cunosc pe Miu ?

— Plecăm de la premisa că Bădulescu a ţinut semnalmentele celor recrutaţi numai pentru el. Pe de altă parte, bănuim că Miu ar urma să se întîlnească, fie cu cineva dintr-o a doua grupă de diversionişti, fie cu cineva din afară, pentru a primi materialele necesare diversiunii, probabil explozibilul, costumele de scafandri autonomi... Pînă la începutul lui noiembrie, cînd se va da în funcţiune hidrocentrala, nu mai e mult. Or, e tocmai timpul să se primească aceste materiale, diversioniştii trebuie să se familiarizeze cu ele şi practic, nu numai teoretic.

— Cred că ai dreptate. Probabil că Bădulescu n-a comunicat şefului său semnalmentele celor recrutaţi, fie şi numai pentru motivul ca acesta să nu fie tentat să se descotorosească cine ştie cum de el, odată sarcina lui în mare parte îndeplinită... Fiarele între fiare, cum bine ştiţi, nu prea se menajează... Iar dacă, să spunem, la Mamaia va apare şeful cel mare, tu n-o să fii prea departe, aşa că... bine, să se ducă Lupu. Ia toate măsurile necesare, nu trebuie să te

dăscălesc eu. Cred că prezumţia ta nu e departe de adevăr. Miu ar urma să se întîlnească cu cei din grupa a 2-a. cu furnizorul materialelor de diversiune sau cu ambii deodată... Du-te, e tîrziu !

M-am înapoiat în birou şi Lupu, de cum am intrat, şi-a dat seama că am avut succes.

— Mersi, şefule ! Zbor la aeroport !

— Stai că „zburăm“ împreună... Serafim a telefonat ?

— Da, Bădulescu stă liniştit în bîrlog... La el se aude muzică...

— Ce spui ?

— Da, ascultă Bach.

— Ia uite, melomanul..

Trebuia să ne grăbim. I-am dat lui Stănescu dispoziţiile necesare, l-am luat pe Dima cu noi şi am plecat cu toată viteza spre aeroport.

27.

La patru și douăzeci eram în holul hotelului Perla. Stănescu telefonase conform indicațiilor primite și o mașină ne așteptase la aeroport.

M-am așezat pe unul dintre fotoliile din hol. Dima a început să cerceteze interesat revistele străine de la standul Difuzării Presei, iar Lupu a luat-o, după câteva minute de așteptare, în sus, pe scări. La trei minute după aceea, m-am ridicat de pe fotoliu, l-am găsit deoparte pe funcționarul de la recepție și după ce i-am arătat legitimația, l-am întrebat dacă una dintre camerele 742 sau 744 e liberă.

— Sînt libere amîndouă, mi-a răspuns el, arătîndu-mi cheile. Știți, sezonul e pe terminate, vremea a fost destul de proastă în ultima lună, așa încît...

Am privit din nou holul. Într-adevăr, era puțin populat. Doi suedezi citeau ziarele cufundați în fotolii, un arab (parcă) gusta ceva dintr-un pahar înalt, câteva perechi se înapoiau alene de la restaurant.

— Cine ocupă camera 743 ?

— Domnul Klaus Remeny.

— E singur ?

— Nu, cu soția. Doamna Olga Remeny.

— Ea e sus ?

— Nu. I s-a reținut oră la dentist, la Constanța. A plecat acum o jumătate de oră.

— Cînd a venit domnul Remeny ?

— Azi de dimineață, cu Sabena de nouă și cinci sprezece.

— Care dintre cele două camere, 742 sau 744 e mai aproape de scară și de lift ?

— 744...

— Dă-mi cheia, te rog...

Funcționarul de la recepție mi-a întins cheia. Simțeam că tremură de curiozitate, dar n-aveam ce-l face...

Am intrat în lift, am urcat pînă la etajul opt și am coborît pe scară pînă la palierul șapte. M-am întîlnit cu Dima, care mă urmase cu celălalt lift, apoi am descuiat cît am putut de încet camera 744 și dintr-un salt am fost lîngă zidul despărțitor, declanșînd microreceptorul pe care îl potriveam încă de pe drum pe aceeași lungime de undă cu puternicul microemițător pe care Lupu și-l prinsese din timp, în chip de nasture, la haină.

Domnul Klaus Remeny nu vorbea se pare franceza așa că Lupu a fost nevoit să se înțeleagă cu el în engleza pe care o știa din liceu. Discuția între ei începuse de puțină vreme, cînd am intrat eu pe recepție

— Domnul Mü, (pronunța, „iu" așa cum pronunță germanii pe „ü") eu sînt un simplu curier. Tot ce pot face pentru dumneavoastră e să vă înmînez aceste trei romane polițiste în limba franceză. Cum, din păcate, nu am fericirea să cunosc această frumoasă limbă în care au creat Voltaire și Rabelais, n-aș putea să vă redau conținutul lor. Sper însă ca ele să vă placă...

— Și cum se pot citi ? intră Lupu în joc.

— Oh, foarte simplu... Dacă veți „citi" cu atenție, veți vedea că penultimul fascicol al fiecărui volum prezintă o mică perforație... Această bucățică de „sfoară", cu care veți lega cărțile cînd, spre regretul meu, mă veți părăsi, îl veți introduce prin perforația primei cărți, apoi, vedeți, deși sfoara pare scurtă, ea e în realitate lungă de aproape 12 metri, din 3 în 3 metri veți înșira, nu găsesc alt cuvînt, celelalte două cărți... Apoi, unul dintre cele două capete îl veți lega cu atenție de fusul acestui ceas marca Omega de mare precizie, pe care vă rog să-mi permiteți să vi-l fac cadou. Aceste mici formalități odată îndeplinite, nu veți avea decît să apăsați aici. După patruzeci și opt de ore, *exact*, totul va fi în ordine... Atenție, vă rog ! Ceasul, după cum observați, nu merge. Va trebui să-l întoarceți în clipa în care îl abandonați... Și acum, nu doriți un gin ?

— Oh, vă mulțumesc, domnule... domnule...

— Remeny, dragă domnule Mü...

— Mulțumesc, domnule Remeny, beau un gin întotdeauna cu plăcere... Dacă se poate însă, fără „soda".

Am auzit gîlgîitul ginului turnat în pahare, apoi gîlgîitul lui în gîtlejul lui Lupu. Puternic emițător, n-am ce zice...

Lupu încercă, precaut, să reia discuția.

— O întrebare, domnule Remeny... Aceste volume nu vor suferi cumva la umezeală ? După cîte sînt informat...

— O, nici o grijă, domnul meu... Nici o grijă... Umezeala nu influențează asupra lor, cum nu influențează o garoafă asupra frumuseții unei femei... Scuzați-mă, sînt puțin poet... ador comparațiile...

— Atunci e O.K.... Dar restul, vreau să spun obiectele de îmbrăcăminte ?

— A, obiectele de îmbrăcăminte nu le-am putut aduce... Știți, vameșii sînt niște ființe foarte curioase și... Vă vor parveni însă pe calea aerului... Din păcate, nu cunosc data exactă, dar o veți afla la timp... Și acestea fiind spuse, mă văd silit să îmi iau rămas bun. Din păcate soția mea trebuie să sosească din moment în moment... E aproape ora optsprezece și...

— S-a și făcut ora optsprezece ? exclamă Lupu mirat.

— Oh, pardon ! Ceasul meu a rămas fixat la ora Europei Centrale... La ora optsprezece vine de fapt soția mea... Mi-a părut bine, domnule Mü, și după cîte am înțeles, vom avea ocazia să ne revedem peste puțină vreme... Atunci, voi fi cu adevărat gazdă, și ne vom putea întreține mai mult... Ah ! Uitam... Mi s-a spus să vă transmit că dobînzile au și început să curgă la suma depusă în contul dumneavoastră la o bancă din Elveția... Vă felicit !

Lupu și-a luat rămas bun. Am ieșit înaintea lui și l-am tras pe Dima pe scări în jos. Am coborît în hol, unde am înapoiat cheia recepționerului și ne-am întors la mașina parcată pe șoseaua spre Constanța. Lupu a apărut după cîteva minute grăbit, cu „cărțile" sale sub braț.

— Ai auzit totul ? m-a întrebat el.

— Aproape totul...

— Se grăbea, probabil că mai aștepta pe cineva...

— Probabil... Recepționerul mi-a spus că „soția" lui e plecată la dentist, la Constanța.

— Se poate, dar nu pe ea o aștepta. Am zărit, „întîmplător", în valiza uitată deschisă alte trei „cărți" asemănătoare... Cred că vine și grupa a doua după explozibil... Căci acum sînt sigur că există și o a doua grupă !

— Dima, fugi înapoi în hotel ! Fă ce-oi face și ține-te scai după noul vizitator al lui Remeny... Îl ur-

măreşti pas cu pas, s-a înţeles ? Să nu mi te întorci cu coada între picioare, că...

— Lăsaţi, tovarăşe căpitan, că mă descurc eu.

Dima a plecat în fugă. M-am uitat la ceas : era cinci fără cîteva minute. Probabil că Bădulescu îi eşalonase pe vizitatorii lui Remmeny din jumătate în jumătate de oră, aşa că Dima nu se va întoarce cu mîna goală... Am privit „cărţile" pe care Lupu le mai ţinea încă în mînă.

— Sînt sigur că este ultimul răcnet în materie de explozivi, zise Lupu, care îmi urmărise privirea.

— Ne vor spune specialiştii...

L-am lăsat pe Lupu singur şi m-am întors în apropierea hotelului. M-am aşezat pe marginea bazinului în care o focă neagră, de piatră, privea zadarnic spre cer după un pic de ninsoare, şi am ţinut sub supraveghere ieşirea hotelului. După vreo douăzeci de minute a apărut Dima. În faţa lui, la vreo 50 de metri, mergea un individ cu un pachetel de cărţi în mînă. Cînd a trecut pe lîngă mine, i-am făcut, fără să mă observe, o fotografie spre amintire, apoi m-am înapoiat la maşină, lăsîndu-l pe Dima să-l urmărească.

28.

În avion, la înapoiere, am încercat să aţipesc. „Cărţile“ le lăsasem la Constanţa şi, oricum, tot n-aş fi putut să le „citesc“... Lupu n-a pierdut însă ocazia de a intra în graţiile uneia dintre stewardese. Eram sigur că în scurtă vreme îşi va pierde interesul pentru filmele istorice, făcînd o pasiune subită pentru motoarele cu reacţie....

Colonelul Dumitrescu s-a declarat mulţumit de modul în care decursese operaţia. A dispus să nu-l incomodăm pe Remeny. Asta i-ar fi speriat pe stăpînii lui de acasă şi acţiunea ar fi fost ratată.

Apoi mi-a comunicat bomba. Cele trei cărţi franţuzeşti aduse de Remeny şi predate lui Miu, alias Lupu, erau la fel de inofensive ca nişte mieluşei.

— Îţi dai seama ? m-a întrebat colonelul. Jocul acestui Bădescu e formidabil ! Pe el, cei trei, Radu, Miu, Vasile, îl interesau numai în măsura în care mai puteau oferi ca nadă. Dacă veţi scormoni mai

mult, veți constata cu siguranță că ideea loviturilor de la „Voiajor" nu i-a venit peste noapte nici unuia dintre ei, ci chiar lui Bădescu care le-a sugerat-o într-un fel oarecare, destul de deghizat însă, așa încît ei să trăiască cu impresia că le aparține. Cei trei s-au aruncat apoi orbește, Bădescu miza probabil mult pe lipsa lor de pregătire, pe tarele bine și îndelung pipăite de el, pe pofta lor nesocotită de bani... Bădescu ni i-a aruncat pur și simplu în brațe pentru a ne îndruma cercetările pe o pistă falsă, astfel încît adevărații diversioniști, oameni de meserie, să acționeze nestingheniți și în cea mai mare siguranță. Tare aș fi curios să văd capul în care s-a născut această combinație într-adevăr artistică! Bun... Explozivul se află acum la adevărații diversioniști. Asupra lor și a lui Bădescu trebuie să vă concentrați atenția. Oricum, pe Radeș, Miu și Vasile, dacă acesta ar mai fi fost în viață, și dacă noi nu i-am fi arestat pe cei doi, tot i-ar fi lichidat Bădescu la momentul oportun, ca pe niște unelte de care nu mai avea nevoie...

L-am privit cu admirație. Alesese, ca întodeauna, filonul de aur, din grădina de steril, pe care noi o scormonisem cu înverșunare pînă atunci. Mi-am dat imediat seama de implicații și i-am expus primele mele opinii. S-a declarat de acord și a dispus să nu ne mai agităm pînă sîmbăta următoare la ora un-

spre zece, cînd Bădescu avea să-l cheme din nou pe Miu la telefon. Bineînțeles, în eventualitatea că Bădulescu nu va acționa altfel. În orice caz, Serafim și băieții lui urmau să-l țină sub cea mai strictă supraveghere. Dacă între timp se întîlnea în sfîrșit cu „Marele-boss, păianjenul din umbră" cum îi zicea Lupu, cu atît mai bine, dacă nu, în funcție și de noile directive pe care i le va da lui Miu sîmbătă, urma să-l lăsăm cîteva zile în pace sau să-l arestăm și să aflăm chiar de la el pentru cine anume lucra.

N-avea rost să așteptăm întoarcerea lui Dima, așa că, atît Lupu, cît și eu, ne-am îndreptat spre casă.

Era aproape miezul nopții cînd am intrat sub duș. În clipa aceea, telefonul a început să țîrîie ca un apucat. Mi-am închipuit că s-a înapoiat Dima, așa că am sărit afară, cu apa șiroind pe mine.

— Alo ?

— Bună seara, domnule cercetător, am auzit vocea Alinei. Ce-i cu tine ?

— Ce să fie, m-am bîlbîit. Bine.

Nu știu de ce, dar uneori inima începe să-mi bată mai tare ca de obicei. Ar trebui să consult un cardiolog, dar doctorii nu se numără printre simpatiile mele...

— Te-am căutat zilele astea, dar nu mi-a răspuns nimeni, continuă ea. Ai dispărut așa... Voiam să-ți mulțumesc pentru flori...

— Am fost bolnav, am îngăimat.

— Şi nu puteai răspunde la telefon.

— O fi fost defect... Am stat tot timpul acasă.

— Acum te simţi mai bine ?

— Da, nu mai am febră... Beau ceai de muşeţel.

— Eu sînt pe bulevard, am ieşit de la cinema. Pot să trec pe la tine ?

— Sigur că da... Dar...

— Aşteaptă-mă, iau un taxi. Alo ! Dă-mi adresa.

I-am dat adresa, apoi am reintrat în baie. Dar am ieşit imediat. M-am dus în chicinetă şi am pus de ceai. Muşeţel n-am găsit, nu aveam decît ceai chinezesc, speram însă ca Alina să nu observe. În drum, am plasat pe noptieră toate flacoanele de medicamente pe care le-am găsit prin casă. Am revenit în baie şi mi-am terminat duşul la timp : ceaiul tocmai dădea în foc.

În clipa în care Alina suna la intrare, apucasem să torn ceea ce mai rămăsese din el într-o ceaşcă şi s-o pun pe noptieră. I-am deschis şi ea a intrat cu pasul acela de prinţesă orientală, pe care nu l-mai observasem pînă atunci la nici o femeie...

În noaptea aceea Alina a dormit la mine. Ne-am trezit pe la zece. Alina avea ore după-amiază, aşa că ne-am petrecut restul dimineţii pe terasa unui restaurant, la Şosea, profitînd de ultimele puteri ale soarelui pe care n-aveam să-l mai vedem apoi cîteva

luni bune. Era pustiu pe acolo și, în timp ce am mîncat și ne-am sorbit cafelele, am avut șansa ca nici un doctor să nu se spînzure prin împrejurimi. Cît privește tinerii bărboși s-au învîrtit vreo doi pe acolo, dar, ce să-i faci ? Păcătoșii ăștia umblă creanga în loc să procedeze și ei ca unii dintre „doctorii“ cărora „li s-a urît cu viața“...

29.

M-am înapoiat acasă abia pe la ora trei după-amiază. Se vedea că tanti Clara, menajera mea, trecuse pe acolo de dimineață căci totul sclipea de curățenie. În zilele în care sînt liber îmi place să-mi fac toate tabieturile, așa că am cotrobăit prin frigider și am pescuit o sticlă în care mai rămăsese puțin Campari. Am turnat într-unul din paharele de cristal pe care le cîștigasem la o tombolă, am adăugat cîteva cuburi de gheață și, cu paharul la îndemînă, m-am așezat comod într-un fotoliu și am început să citesc. Autorii mei preferați sînt Ilf și Petrov, așa că m-am adîncit pentru a douăsprezecea oară în lectura aventurilor marelui maestru al combinațiilor, Ostap Bender. Mă amuzam copios, ca și cum aș fi citit pentru prima oară capitolul în care „fiul supusului turc" descrie locuitorilor din micul orășel Vasiuki, viitorul de aur al acestei posibile citadele a șahului mondial, cînd își făcu apariția Lupu.

— Ce mai e nou în istoria Greciei antice ? l-am întrebat după ce i-am oferit un pahar cu Campari.

— Nimic deosebit, mormăi el. Dar nu de asta am venit... Ia spune, cum îţi petreci timpul liber azi după-amiază ?

— De ce mă întrebi ? Vrei să „vizionăm" împreună vreo expoziţie sau Muzeul Satului ?

— Azi eu pun întrebările...

— Îmi petrec timpul liber ridicîndu-mi nivelul cultural, am răspuns docil. Mi-am luat angajamentul să citesc trei cărţi pe săptămînă şi am cam rămas în urmă cu planul...

— Perfect, se înseninâ Lupu. Apreciez această iniţiativă. Mai ales, continuă el repede, că nici n-ai fi putut face altceva, fiindcă voiam să-mi împrumuţi mie gărgăriţa ta...

— Ce spui ? ! Crezi că intenţionez să-mi iau altă alteie astea ?

— Jur că nu depăşesc viteza legală ! spuse el solemn, ridicîndu-se în picioare. Mai ales că persoana care va lua loc pe pernele maşinii tale nu prea e obişnuită cu vitezele mari...

— Faci o excursie la Muzeul de istorie naturală ?

— O, nu, vreau să ne repezim pînă la Băneasa, să vedem maimuţele de la Zoo...

I-am dat cheia maşinii cît am putut de repede. Nu-mi place să aud vorbindu-se de Băneasa, mai ales în zilele mele libere. Băneasa e, oricum, o pă-

dure, iar pădurile au mulţi copaci. Copacii au crengi mai subţiri şi mai groase şi...

— La revedere, pe diseară, trec să-ţi aduc cheia, îmi întrerupse Lupu gîndurile negre, apoi dispăru. M-am cufundat din nou în lectură şi am citit cîteva ceasuri bune. Apoi a sunat cineva la uşă. M-am uitat la ceas, era aproape şapte, cu excepţia lui Lupu, nu aşteptam pe nimeni. Am deschis şi în prag l-am văzut pe vecinul meu din dreapta...

— Tovarăşu Adrian, nu te supăra că te deranjez, dar a telefonat cineva de la dumneata de la institut, zicea că aţi scos telefonul din priză şi că vrea să comunice ceva important...

I-am mulţumit vecinului şi m-am înapoiat în cameră. Într-adevăr, uitasem telefonul scos din priză seara trecută... În clipa în care l-am readus în stare de funcţionare, a şi început să ţîrîie. Am ridicat receptorul şi am recunoscut vocea lui Serafim.

— Am trimis maşina la dumneavoastră, tovarăşe căpitan, mi-a raportat el.

— Bine, viu numaidecît.

M-am îmbrăcat şi am coborît. Maşina de serviciu era deja jos, aşa că în cîteva minute am ajuns.

Dima aştepta în biroul meu.

— Dă-i drumul, i-am spus, privindu-i figura obosită

— ...după ce a trecut de dumneavoastră, tipul pe care îl filam a luat autobuzul numărul 6 pînă la Con-

stanța. A mîncat la restaurantul gării și tot timpul [illegible] a supravegheat atent, încercînd să-și dea seama dacă nu e urmărit. Observînd că în comparație cu ceilalți cu care am avut de-a face pînă acum în acest caz, e mai experimentat, m-am ținut cît mai departe. A luat trenul de București abia seara la unsprezece și jumătate, după ce m-a plimbat din nou prin toată Constanța. La București, credeam că se va liniști, însă a lăsat servieta în care își pusese „cărțile" la ghișeul de bagaje și a luat trenul de Iași. La jumătatea drumului, a făcut calea întoarsă, așa că m-am înapoiat în Capitală. Stă pe șoseaua Panteli-mon, într-o casă fără etaj, cu grădină. Am telefonat de acolo și tovarășul locotenent major Berafim l-a trimis pe Alexiu, căruia i-am predat supravegherea și pe urmă am venit să raportez.

— „Cărțile" sînt acum la Gara de Nord ?

— Da, nu le-a mai ridicat la înapoiere.

Cei de la serviciul tehnic afirmă că ele conțin un exploziv extrem de puternic, într-adevăr ultimul „răcnet" în materie, cum ar fi spus Lupu. O singură „cărticică" ar fi putut arunca în aer o masă de cîteva mii de metri cubi de beton. În plus, apa nu are nici un efect asupra lui. Cît privește „sforicica", nu era decît un fel de fitil, care transmite impulsul provenit de la ceasul-detonator, la cele trei „cărți". Explozia se producea instantaneu. Bineînțeles, s-au luat măsuri ca explozibilul să fie făcut inofensiv.

Mi-am dat încă o dată seama de luciditatea cu care îl caracterizase colonelul Dumitrescu pe Bădulescu. Nu numai că toate acțiunile „treimii" erau perfect regizate, dar pînă și adevărații diversioniști urmau să fie aduși la tăcere în clipa în care își executaseră misiunea...

L-am întrebat pe Dima :

— Ai aflat cine e individul ?

— Nu. Azi e duminică și...

— Ai dreptate. O să-l identificăm mîine de dimineață. Pînă atunci ești liber, îți mulțumesc.

După ce Dima a ieșit, l-am căutat pe Serafim :

— Ce face „păsărica" ta ?

— A, e în ordine. Face pe pensionarul. Ieri a rămas mai toată ziua în casă. Seara a fost la cinema. Acum e în Cișmigiu, la „Buturugă", bea bere...

M-am hotărît să văd și eu cum arată domnul Bădulescu. Am plecat cu Serafim și după zece minute eram instalați în apropierea mesei lui și comandam bere și cîrnăciori olțenești. Bădulescu părea să aibă 55—60 de ani, era rotunjor, probabil că de aici i se trăgea porecla de „Burtosul" cu care îl blagoslovise acoliții lui. Avea figura pașnică a pensionarului mulțumit de viață și de sine. Sorbea rar din halbă și fuma, dacă îmi amintesc bine, Mărășești.

— A început să ia legătura cu cineva ? l-am întrebat pe Serafim.

— Nu, n-a vorbit cu nimeni...

— N-a trecut cumva pe lîngă vreo „cutie poștală", ori ceva asemănător ?

— Nu, nimic din toate astea... Se comportă exact ca un bătrînel singur, care n-are altă grijă decît să-și umple timpul...

Văzînd că Bădulescu n-are de gînd să plece prea devreme spre casă, l-am lăsat pe Serafim singur la masă și m-am înapoiat la birou, să-mi fac planul de acțiune pentru luni. Am plecat tîrziu, am mers tot jos pînă acasă și am dormit ca mort pînă a doua zi de dimineață.

30.

Într-unul din ziarele centrale a apărut marți un amplu reportaj despre stadiul de desfășurare al lucrărilor de construcție la hidrocentrala Petrești. Am fost chemat la prima oră de colonelul Dumitrescu.

— Ai citit articolul ? m-a întîmpinat el în prag.

— N-am apucat încă să-l termin...

— Atunci stai jos și termină-l.

Am citit ultimele pasaje și mi-am dat seama de ce mă chemase colonelul atît de devreme : constructorii hidrocentralei se angajează să o dea în funcțiune la 5 octombrie, mai devreme decît fusese stabilit.

— Înseamnă că oamenii tăi vor începe să se agite, remarcă superiorul meu. Pînă la 5 octombrie mai sînt exact douăsprezece zile, inclusiv duminica. Am dat dispozițiile necesare pentru întărirea securității pe șantier, așa că din acest punct de vedere, nu e nevoie să-ți faci griji. Accesul turiștilor în zonă a

fost interzis. Ai grijă însă de Bădulescu şi de cei din grupa a doua. Probabil că şeful cel mare va încerca să intre în legătură cu el zilele astea şi Bădulescu, la rîndul lui, va căuta să dea de Miu şi de omul de pe Pantelimon. Mi se pare evident că, dacă va primi ordine mai curînd, nu va mai aştepta pînă sîmbătă, ci va acţiona imediat. Părerea mea e să-l instalezi pe Miu în locuinţa lui şi să mai detaşezi cîţiva oameni pentru supravegherea casei de pe Şoseaua Pantelimon. S-a înţeles ?

— Am înţeles, tovarăşe colonel ! Permiteţi să mă retrag ?

— Da. Ţine-mă, te rog, la curent.

Lupu discuta tocmai cu Serafim cînd am revenit în birou.

— S-a recepţionat un mesaj radiofonic din afară, tovarăşe căpitan, mi-a raportat Serafim. E la descifrare, mi s-a promis însă că peste cîteva ore vom avea şi noi un text clar...

— Bine, vom vedea dacă ne priveşte. Deocamdată, spune-mi, ce face Bădulescu ?

— Tocmai a ieşit din casă. Se îndreaptă spre Piaţa Coşbuc.

— Bine. Povesteşte-mi ce ai aflat despre omul din Pantelimon.

— Dumitrescu s-a întors de cîteva minute, lucrează la raport.

— Trimite-l aici, te rog, o să-şi facă raportul mai pe urmă...

Locotenentul Dumitrescu mi-a relatat pe scurt rezultatul investigaţiilor sale. Cel de care ne interesam se numea Ion Rădulescu, avea 54 de ani şi fusese ofiţer pînă în august 1944. Apoi lucrase ca funcţionar la o fabrică de încălţăminte, iar în urmă cu doi ani se pensionase pentru boală, doctorii îi găsiseră un ulcer netratabil. De la data pensionării nu mai lucrase nicăieri, dar vecinii credeau că se îndeletniceşte cu camăta, deoarece începuse să cumpere obiecte de aur, broşe, inele, verighete, plătind foarte bine pentru ele. În plus, în urmă cu cîteva zile apăruse acasă cu o maşină alb-gălbuie pe care o ţinea în magazie...

— Opelul-cameleon ! am strigat simultan cu Lupu

— Rădulescu are doi fii, continuă Dumitrescu raportul verbal. Titus şi Remus, primul în vîrstă de 32 de ani, al doilea de 30. Titus a terminat liceul dar celălalt nu a făcut decît cursul elementar. Cel mare a fost o vreme încasator la IDEB, apoi s-a lăsat de serviciu şi a trăit din expediente. Fratele lui însă n-a lucrat niciodată nicăieri, a fost implicat într-un proces pentru o delapidare făcută de un prieten al său, dar a scăpat din lipsă de probe împotriva lui. Nu lucrează nici în prezent, totuşi se pare că familia nu duce lipsă de bani. Cei doi băieţi vin destul de rar pe acasă. Bătrînul Rădu-

Ilegibil nu-i prea lasă să-şi facă de cap prin cartier, însă ei vin uneori acasă cu taxiul, la ore mici, aducînd şi femei...

— Are telefon ?

— Da.

În continuare a fost liniște. Pînă seara, cînd ni s-a adus mesajul descifrat. În acelaşi timp, Serafim mi-a raportat că se interceptase o discuţie prin radio, pe unde ultra scurte. Cei de la goniometraj afirmau că cele două staţii emiteau pentru prima oară. Una din Parcul Herăstrău, cea de a doua... din Parcul Libertăţii. Or, Bădulescu era în momentul acela chiar în Parcul Libertăţii !

Am dispus ca Bădulescu să fie lăsat în continuare în pace, şi să se încerce, în măsura posibilităţilor, să fie identificată persoana care emitea de la Herăstrău.

Apoi am ascultat banda pe care fusese înregistrată convorbirea şi am rămas perplex : „Eu petrec multe ore într-o bibliotecă", spuse o voce de bariton, iar Bădulescu răspunsese : „Ei sînt acolo în grădină cu prietenii lor". Apoi emisia se întrerupse. L-am rugat şi pe Lupu să asculte banda : n-am văzut niciodată o figură mai uluită...

După cîteva minute, pe care le-am lăsat să treacă pentru a se mai dezmetici puţin, am citit primul mesaj radiofonic descifrat. Textul suna mai puţin criptic decît „discuţia" radiofonică : „Mîine va ploua puţin"...

M-am interesat dacă nu cumva se emisese vreun răspuns pe aceeași lungime de undă. Nu se emisese.

Dacă raționamentul nostru nu era eronat, atunci sensul mesajului era următorul : după cum afirmase Remeny, costumele de scafandru autonom urmau să sosească pe calea aerului, la o dată ce avea să fie anunțată ulterior. Era deci evident că mesajul se referea la trimiterea lor, data sosirii era „mîine", mai precis mîine-noapte, cînd un avion ar fi putut să le parașuteze mai liniștit, iar „va ploua puțin" din mesaj însemna că vor cădea din cer costumele.

Dar cu asta nu rezolvasem nimic, deoarece nu știam nici locul, nici ora la care urma să se producă parașutarea. În afară de asta, nu știam încă cine trebuia să se ducă să le ridice. Dacă cumva lui Bădulescu îi trecea prin cap să-l trimită pe Miu sau pe altcineva din prima echipă să aducă costumele, lucrurile se îngreuiau serios...

Nu aveam nimic mai bun de făcut, decît să așteptăm reacția lui Bădulescu. Ceea ce am și făcut.

11.

A doua zi de dimineață, spre satisfacția noastră, Bădulescu l-a sunat pe Rădulescu de la un telefon public. Serafim era pe aproape. Foarte nonșalant. Bădulescu și-a anunțat interlocutorul că-i face o vizită după-amiază, așa că să pregătească șahul și ceva plus ceva „la gheață". Își spuneau unul altuia „drăguțe", ca și cînd ar fi fost rude...

Am răsuflat ușurați : după costume urmau să se ducă cei din a doua grupă recrutată de Bădulescu : Bădulescu și, probabil, cei doi fii ai săi. Pentru orice eventualitate, i-am comunicat lui Lupu, care se întîlnise cu Dima și cu Ilarion Miu în casa acestuia din urmă, să fie cu ochii în patru, ceva se va putea modifica din program, și nu voiam să fie luat prin surprindere. Pe urmă, am luat două grupe operative cu mașinile respective și am organizat legătura cu cei din grupa lui Serafim, care supravegheau casele lui Bădulescu și Rădulescu. În jurul orei cinci după-amiază, atît bătrînul Rădulescu cît și

Titus și Remus erau acasă. Remus, pe care mi-l arătase locotenentul Dumitrescu, tot intra și ieșea din magazie, agitație din care am dedus că pregăteau „cameleonul" de drum. Cum anunțasem posturilor de control caracteristicile mașinii, am luat legătură cu centrala și am cerut să se dea dispoziții ca Opelul să nu fie reținut și nici să nu i se facă greutăți pe drum. Am așteptat apoi apariția lui Bădulescu care, după cum mi se comunicase, își părăsise locuința la șaptesprezece și cincisprezece. La ora șase fără un sfert a coborît din tramvaiul 14, la stația Cămilei și s-a îndreptat tacticos către casa lui Rădulescu. După calmul său, și după o anumită siguranță în mișcări, mi-am dat seama că nu se teme că ar fi sub supraveghere.

La o jumătate de oră după ce intrase la Rădulescu, Titus a scos „cameleonul" din magazie și a plecat, însoțit de fratele său Remus. Direcția: Brașov.

Bătrînii au rămas în continuare în casă și n-au mai ieșit.

12.

N-am dormit toată noaptea : am condus din birou [illegible] urmărirea efectuată de Serafim, cît și supra-[illegible]gherea casei lui Rădulescu și menținerea legăturii [illegible] apartamentul lui Miu unde se găseau, în afara [illegible]estuia, Lupu și Dima. Bădulescu nu a încercat [illegible] intre în legătură cu Miu.

Serafim s-a înapoiat dimineața. Remus și Titus Rădulescu reușiseră să recupereze, undeva în apropierea Sibiului, pachetul nu prea mare conținînd, se pare, costumele de scafandru autonom și rezervele de oxigen și le aduseseră acasă. Serafim mi-a povestit că, pe drum, Opelul-cameleon nu numai își schimbase periodic culorile după ieșirea din fiecare localitate, dar făcuse același lucru și cu numerele de circulație. Ideea se arăta deci bună. Într-adevăr, ar fi fost greu de reperat dacă nu cunoșteai anumite lucruri dinainte, o mașină care la intrarea în Cîmpina, de exemplu, era verde și purta

numărul 4—B—5115, iar la ieşire era roşie şi av
numărul 2—IF—5643...

L-am sunat pe Edisonul nostru de la tehnic
acesta mi-a declarat ritos că a schimba automat
nişte numere de circulaţie e lucrul cel mai simplu
care se poate imagina : o simplă apăsare pe un bu
ton plasat undeva, sub canapeaua maşinii de exem
plu, şi tăbliţa cu numărul cade într-un „buzunar"
practicat în caroserie, din spatele ei apărînd o altă
tăbliţă, împinsă de un banal resort şi aşa, de cîte
ori ai chef... Ce mai, joacă de copii...

Da, operaţia fusese organizată cu grijă... Nu mă
îndoiam că maşina-cameleon ar fi urmat să-i trans
porte şi pe cei trei Rădulești la locul de acţiune,
iar amenajările făcute urmau să îngreuneze pe cît
posibil o eventuală urmărire.

După întoarcerea fraţilor Rădulescu, a plecat şi
Bădulescu. S-a îndreptat tacticos spre Parcul
23 August. Pe la unsprezece dimineaţa, s-a stabilit,
pe aceeaşi lungime de undă, legătura între cele două
microstaţii. Am intrat pe circuitul de ascultare şi
Lupu a izbucnit în rîs, văzînd figura prelungă pe
care o făceam. Aş fi vrut să-l văd cum ar fi reac-
ţionat, dacă ar fi fost în locul meu, auzind o voce
cristalină de fetiţă întrebînd : „Ea stă jos sau stă
în picioare ?" Bădulescu răspunsese calm că „Ea şade
într-un fotoliu" şi întrerupsese legătura. M-am in-
teresat dacă fusese identificat locul de unde emitea

cea de a doua microstaţie. Mi s-a răspuns că din
Pădurea Andronache şi că maşina numărul 12 se
îndreptase cu maximum de viteză într-acolo.

Ei au înapoiat peste vreo oră.

— Aţi găsit ceva ? am întrebat, deşi bănuiam răs-
punsul.

— Nimic suspect. În pădure n-a fost nici-o
fetiţă.

33.

— Să-l arestăm pe Bădulescu, propuse Lupu, aprinzîndu-şi o ţigară. Fuma foarte rar, numai atunci cînd era realmente scos din sărite. Găseam că nu e normal însă să fumeze ţigările mele. Nu strici orzul pe găşte...

— Te-ai gîndit bine ? l-am întrebat. Mă molipsisem probabil şi eu de la el, deoarece fierbeam de nervi ca un cazan sub presiune... Îl arestăm şi pe urmă „Păianjenul" tău din umbră ne scapă ca un peştişor printre degete...

— M-am gîndit, sigur că m-am gîndit, sări el. În definitiv, pe „Trio-Rădulescu" îi putem aresta cînd vrem. Pe urmă scoatem noi ceva de la Bădulescu, nu se poate să nu...

— Şi dacă tace ? S-au mai văzut cazuri. Ce facem atunci ? Fluierăm a pagubă ? Sau aducem nişte ciini poliţişti să miroasă parcurile şi pădurile, şi să ne alerge pe urmă prin tot oraşul după cai verzi pe pereţi ?

Lupu îmi răspunse ceva, dar nu l-am auzit. Îmi dădusem seama, încă din timp ce vorbeam, că mi-am ieșit din fire și luasem hotărîrea să aplic infailibila metodă a autosugestionării : m-am relaxat și am început să-mi șoptesc : „mîna mea dreaptă e mai caldă decît cea stîngă..“ Curînd faza pregătitoare a fost terminată și am trecut la autosugestionarea propriu-zisă : „sînt calm... sînt calm... sînt din în ce în mai calm...“ După vreo zece minute, dacă mi s-ar fi demonstrat cu probe că „Marele-boss, păianjenul-din-umbră“ este vînzătorul de covrigi din colț aș fi rămas la fel de impasibil ca un elefant pe spinarea căruia a aterizat un țînțar...

— Ce spuneai ? l-am întrebat pe Lupu.

— Îl arestăm sau nu-l arestăm ?

— Nu-l arestăm, am hotărît eu fără să clipesc. Mai așteptăm.

Și am așteptat...

Peste cîteva ceasuri, ne-a sosit un nou mesaj descifrat. Suna cam așa : „A plecat, și așteptăm să se usuce pămîntul“. Acest mesaj fusese transmis de la noi. Cei de la goniometraj stabiliseră exact locul emisiei : Pădurea Băneasa. Eram gata-gata să mă internez din nou. Prea multe lucruri se petrec în pădurea asta !

Patru ore mai tîrziu, avcam pe birou un nou mesaj, de data asta emis din străinătate : „Dansăm tangoul la chermeză“. Și asta, după descifrare...

Lupu declară că mă roagă să-i împrumut o pălărie de pai, deoarece dorea s-o mănînce ca aperitiv. Citise el undeva că face bine uneori... L-am sfătuit să mai aibă puţină răbdare.

Peste o jumătate de oră, ni s-a comunicat interceptarea unei noi emisii a microstaţiei fantomă. Vocea unui copil întrebase curioasă : „Unchiul dumneavoastră e brunet ?" Se emisese din Pădurea Cernica.

Ne-am privit lung, apoi am sărit amîndoi în picioare. I-am ordonat lui Lupu :

— Fuga la Miu ! Ai grijă !

Lupu a dispărut, ca şi cum n-ar fi fost pe acolo niciodată.

Peste un sfert de oră, Serafim mă anunţă că cei trei Rădulescu au plecat de acasă.

34.

În micul apartament pe ușa căruia mai exista încă cartea de vizită a lui Vasile C. Vasile, eram, o oră mai tîrziu, cel puțin douăsprezece persoane. În dormitor, înșirați pe sofa ca niște caltaboși uriași, cei trei Rădulescu zăceau cu fața în jos, Miu tremura pe un fotoliu din sufragerie, iar Radeș în celălalt. Restul, de-ai noștri, care pe unde putuse să se așeze...

Am coborît storul de la mijloc și în trecere am privit către Calea Griviței. Opelul-cameleon stătea cuminte, parcat în spatele Fiatului 1300, roșul lui aprins asortîndu-se perfect cu negrul celuilalt...

Înșirați pe lîngă perete, Lupu, Serafim, Stănescu și Dima așteptau în tăcere. Mi-am adus aminte de doamna Elenescu și era gata-gata să izbucnesc în rîs. Fusesem atît de sigur că nu va avea răbdare să nu crape cît de cît ușa după ce auzise zgomotul micii lupte în cursul căreia fuseseră imobilizați cei

trei Rădulescu, încît plantasem lîngă ea, în sufra-
gerie, un plutonier major mai vorbăreț, cu consemn
strict să nu deschidă nici măcar dacă ar fi auzit
un cutremur de gradul opt pe scara Richter...

După ce interceptase mesajul radio, Bădulescu su-
nase la Miu. Supravegheat de Lupu, acesta răspun-
sese :

— Alo !

— Peste o oră ne vedem la Vasile, spusese Bădu-
lescu. A sosit momentul. Ai timp să-ți anunți prie-
tenii ?

Lupu îmi mărturisise că întrebarea lui Bădulescu
i se păruse o glumă macabră, inconștientă, bineîn-
țeles : nu credea că i-ar fi convenit nici lui Bădu-
lescu să se vadă cu Vasile, acolo unde era el.

Miu îngălbenise și-l întrebase din ochi ce să răs-
pundă. Lupu îi făcuse un semn afirmativ.

— Da, răspunse Miu.

— În regulă.

Bădulescu întrerupse legătura.

Însoțit de Dima, Lupu îl cărase pe Miu în Calea
Victoriei, în vreme ce eu și ceilalți îl aduceam pe
Radeș și Fiatul. Cînd sosiseră Rădulești cu Opelul
cameleon, pe care îl parcaseră în spatele Fiatului,
de parcă s-ar fi străduit și ei ca regia piesei să fie
cît mai desăvîrșită, le deschise Radeș. Știa că e su-
pravegheat, așa încît n-a încercat să facă vreo

prostie. De altfel, mi-am dat seama după figura lui că, la fel ca și Miu, dealtfel, nu-i văzuse niciodată pe cei din grupa a II-a. Rădulescu & Fiii au pătruns în cameră unde au dat cu ochii de revolverele celor din grupa mea operativă. În cîteva minute, îi legasem cobză...

Bădulescu se cam lasă așteptat, mormăi Lupu.

În aceeași clipă țîrîi soneria.

I-am făcut semn lui Miu și acesta se duse spre ușă, pășind ca un automat.

— Unde e Vasile ? întrebă Bădulescu din ușă, cu siguranța unui stăpîn.

Miu îi făcu un semn cu capul către ușa în spatele căreia mă ascunsesem. Bădulescu o împinse, pătrunse în cameră și în același moment i-am prins privirea : o imensă uimire se putea citi în pupilele lui.

— Bună seara, domnule Bădulescu, i-am spus. Și mîinile deasupra capului... Dar repede !

El ridică mîinile încet. Se făcuse atîta liniște în cameră, încît am auzit distinct zgomotul făcut de fiola din sticlă subțire, pe care Bădulescu o spărsese între dinți. S-a prăbușit în secunda următoare. I-am descleștat dinții și am simțit mirosul specific al acidului cianhidric.

— Lapte ! Repede ! Și mult !

Lupu s-a năpustit spre apartamentul doamnei Ele-
nescu. S-a întors mai repede decît speram. În timp
ce-i turnam lui Bădulescu litrul de lapte pe gît, am
auzit pe stradă sirena unei „salvări". Băieţii mei s-
orientaseră rapid. Peste cîteva minute, începea o luptă
furibundă între medici şi moarte, pentru salvarea
unui spion. Bădulescu trebuia să vorbească.

35.

— Marele boss va trebui totuşi să emită din nou, spuse Lupu.

— Da, cît de curînd...

Eram din nou în biroul meu. Nu mă puteam concentra de loc. Tocmai mă gîndeam că ar trebui să propun ca Opelul-cameleon să fie dăruit unei cerc de automobilism dintr-o uzină...

— Ce facem ?

Lupu se învîrtea de colo-colo în birou.

— Fii bun şi ia loc. Pune-ţi capul la contribuţie. De aia îl ai în dotare...

S-a aşezat şi s-a apucat să-mi strice o ţigară.

— S-o luăm metodic, am continuat. O voce de bariton, alta de fetiţă, o a treia de copil... E stupid să ne imaginăm că „Marele boss" sînt de fapt... mai mulţi. Nu, e unul singur, *trebuie* să fie unul singur, cu mai multe voci...

— O fi actor, îşi dădu locotenentul cu părerea.

— Nu fi cabotin... Pe de altă parte, am dus ideea mai departe, se poate trage concluzia că a făcut o pasiune pentru emisiile din parcuri sau din păduri apropiate... Ce concluzie tragi ?

— Că se ferește de aglomerații...

— Bun ! De acord... Să ducem raționamentul mai departe... De ce se ferește de aglomerații ? Pentru că nu vrea să riște să fie văzut în clipa în care emite. Normal. De notat deci preferința lui pentru parcuri, ne va folosi... Să mergem mai departe... Ce fel de propoziții codificate a folosit „Boss-ul" ?

Lupu recită la întîmplare :

„Eu petrec multe ore într-o bibliotecă".

„Ea stă jos sau stă într-un fotoliu ?"

„Unchiul dumneavoastră e brunet ?"

Am început să mă plimb prin birou, bombănind :

— Unde am mai auzit eu propoziția asta ? Unde ?

— La cinema, poate, bodogăni Lupu.

Deodată am simțit că un bec începe să pîlpîie cu intermitență în mintea mea. M-am așezat în fotoliu. O liniște mare se lăsase în mine... După cîteva minute, l-am întrebat pe Lupu :

— Ascultă, Lupule, de Branislav Nușici ai auzit ?

— Ce are Nușici cu „Marele-boss, păianjenul-din-umbră" ?

— Are are... Fii atent : ce-ți amintește asta ? „Eu am un briceag, dar unchiul meu cîntă din flaut". „Vă place brînza ?" „Unchiul dumneavoastră are un contrabas ?"

— „Lecția de limba germană", răspunse Lupu privindu-mă sceptic. Ei și ?

36.

În scurtă vreme, toate parcurile capitalei și pădurile din apropiere erau literalmente înțesate de oamenii din grupurile noastre operative. Micile stații de goniometraj mobile, amplasate pe motociclete, erau capabile să intercepteze orice emisie și să identifice, cu o precizie care mergea pînă la cîteva zeci de metri, zona din care s-ar fi emis pe lungimea de undă ultra scurtă cunoscută. Localizarea nu putea să depășească unu sau maximum două minute.

— Fac pariu pe două sticle de bere Cazino că știu profesiunea „Marelui boss", i-am spus lui Lupu.

— Aiurea...

— Ții pariul ?

— Țin !

— E profesor de limbi străine... Dă meditații acasă...

— Crezi că înregistra retroversiunile pe bandă de magnetofon ? Nușici ți-a dat ideea ?

— Bineînțeles. Era atît de simplu... Cum naiba nu ne-a dat prin cap mai devreme ? Ia gîndește-te :

elevii vin la lecție, iar profesorul, care îi entuziasmează cu metodele lui moderne de predare, le dictează retroversiunile, pe care le imprimă și pe bandă, vezi doamne, ca fiecare elev să-și poată corija pronunția... Lasă însă magnetofonul deschis și la traducerile în limba română pe care le fac elevii... Așa se explică vocea de bariton, vocea cristalină de fetiță, vocea de copil obraznic... Profesorul nu avea decât să-și aleagă pasajele pe care voia să le transmită și să le traducă în limba străină respectivă, punîndu-i apoi pe elevi să traducă în limba română...

— Și pe urmă, reînregistra pe un mic magnetofon portabil ceea ce îi era necesar pentru alcătuirea mesajelor, îmi continuă locotenentul Lupu ideea. Fantastic de simplu !...

În clipa aceea începu emisia. Eram conectați. O voce repezită, autoritară : „Trebuie să închid fereastra acum !"

Apoi emisia s-a întrerupt.

— Parcul Libertății, am auzit vocea lui Serafim.

Ne-am năpustit în jos, pe scări.

Lupu s-a întrecut pe sine.

În patru minute eram acolo.

*

Am recunoscut-o de la distanță. Înconjurată de oamenii noștri, profesoara de limbi străine Alina

Barbu ținea încă în brațe micul magnetofon portabil pe care îi văzusem la ea acasă.

M-am oprit.

Dreaptă, suplă, prințesa mea orientală, cu părul răvășit de vînt, cu rochia mulată pe trup — Alina, *Alina mea...*

Atunci m-a zărit.

A făcut ochii mari și și-a mușcat buzele.

Buzele dulci-amărui pe care le sărutasem.

Și-a întors capul.

Am simțit cum se rupe ceva în mine, m-am întors și m-am îndreptat încet spre mașină. Am întors cheia de contact. L-am văzut pe Lupu apropiindu-se în fugă, dar am demarat.

— Alex ! Unde te duci ? Stai, că vreau să dau berea ! Alex, trebuie să sărbătorim reușita !